

อาณาจักร พันธสัญญา และสารบบของพันธสัญญาเดิม

บทเรียนที่ 2

อาณาจักรของพระเจ้า

thirdmill

Biblical Education. For the World. For Free.

© 2012 โดย Third Millennium Ministries

สงวนลิขสิทธิ์ ห้ามทำซ้ำส่วนหนึ่งส่วนใดของสิ่งพิมพ์นี้ในรูปแบบใด ๆ หรือโดยวิธีการใด ๆ ก็ตาม เพื่อผลกำไร (ยกเว้นเพื่อการอ้างอิงโดยสังเขป เพื่อการแสดงความคิดเห็น หรือเพื่องานด้านวิชาการ) โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากสำนักพิมพ์ Third Millennium Ministries, Inc., 316 Live Oaks Blvd., Casselberry, Florida 32707

ข้อพระคัมภีร์ทั้งหมดที่อ้างอิงคัดมาจากพระคริสตธรรมคัมภีร์ฉบับมาตรฐานภาษาอังกฤษ (The Holy Bible, English Standard Version® (ESV®)) สงวนลิขสิทธิ์ © 2001 โดย ครอสส์เวย์ (Crossway) หน่วยงานพันธกิจด้านการพิมพ์เผยแพร่ของ “สำนักพิมพ์ข่าวประเสริฐ” (Good News Publishers) ใช้โดยได้รับอนุญาตแล้ว สงวนลิขสิทธิ์ทุกประการ

ข้อมูลเกี่ยวกับ THIRD MILLENNIUM MINISTRIES

Third Millennium Ministries (ผู้รับใช้แห่งสหัสวรรษที่สาม)
เป็นพันธกิจประกาศข่าวประเสริฐของคริสเตียนโดยไม่หวังผลกำไร เพื่อ:

ให้การศึกษาด้านพระคัมภีร์แก่ผู้ต้องการศึกษาทั่วโลก โดยไม่คิดค่าใช้จ่าย

เป้าหมายของเราคือการให้การศึกษาด้านคริสต์ศาสนาโดยไม่คิดค่าใช้จ่ายให้แก่ศิษยาภิบาลและผู้
นำคริสเตียนมากมายรอบโลก ที่ยังขาดการฝึกฝนอย่างเพียงพอสำหรับการรับใช้
เราจะบรรลุเป้าหมายดังกล่าวนี้โดยการผลิตและเผยแพร่หลักสูตรศาสนศาสตร์รูปแบบใหม่
ระบบมัลติมีเดีย ทั่วโลก โดยใช้ภาษาอังกฤษ อาหรับ จีนกลาง รัสเซีย และสเปน นอกจากนี้
หลักสูตรของเรายังถูกแปลไปอีกกว่า 12 ภาษา โดยผ่านองค์กรคูมิตร
หลักสูตรนี้ประกอบด้วยสื่อวีดิทัศน์ที่เน้นภาพ เอกสารคำสอน และข้อมูลต่าง ๆ ทางอินเทอร์เน็ต
และถูกออกแบบมาเพื่อให้ใช้โดยโรงเรียน กลุ่ม หรือบุคคล
ทั้งในระบบออนไลน์และในกลุ่มผู้ร่วมศึกษา

ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา

เราได้พัฒนาวิธีการที่จะใช้เงินทุนอย่างคุ้มค่าในการผลิตบทเรียนมัลติมีเดียที่ได้รับรางวัล
ซึ่งมีเนื้อหาและคุณภาพที่ดีที่สุด

เราใช้นักเขียนและบรรณาธิการที่เป็นนักการศึกษาที่ผ่านการฝึกอบรมด้าน ศาสนศาสตร์อย่างดี
และใช้นักแปลที่เป็นเจ้าของภาษาเป้าหมายผู้มีความเข้าใจด้านศาสนศาสตร์

บทเรียนของเรานำเสนอแนวคิดอันลึกซึ้งของศาสตราจารย์จากวิทยาลัยพระคริสตธรรม
และจากศิษยาภิบาลจากทุกมุมโลก ยิ่งกว่านั้น เรายังใช้นักออกแบบกราฟิก นักวาดภาพประกอบ
และผู้ผลิตที่ยึดมั่นในมาตรฐานสูงสุดของการผลิต และใช้อุปกรณ์และเทคนิคต่าง ๆ ที่ทันสมัย

เพื่อที่จะบรรลุเป้าหมายของการเผยแพร่ Third Millennium

ได้สร้างพันธมิตรเชิงยุทธศาสตร์กับคริสตจักร วิทยาลัยพระคริสตธรรม โรงเรียนสอนพระคัมภีร์
มิชชันนารี สถาบันวิทยคริสเตียน ผู้ให้บริการโทรทัศน์ผ่านดาวเทียม และองค์กรอื่น ๆ.

สัมพันธภาพดังกล่าวได้นำไปสู่การเผยแพร่บทเรียนทางวิดีโอจำนวนนับไม่ถ้วน สู่ผู้นำ ศิษยาภิบาล
และนักเรียนพระคัมภีร์ในท้องถิ่น.

และเว็บไซต์ของเราก็เป็นช่องทางเผยแพร่และจัดหาสื่อประกอบบทเรียนเพิ่มเติม
รวมถึงข้อมูลเกี่ยวกับวิธีการเริ่มต้นชมชนแห่งการเรียนรู้อันของตนเอง.

Third Millennium Ministries ถือว่าเป็นบริษัทประเภท 501(c) (3)

ตามข้อบังคับของกรมสรรพากรแห่งสหรัฐอเมริกา เราพึ่งพาเงินบริจาคที่สามารถลดหย่อนภาษีได้
ที่คริสตจักร มูลนิธิ ธุรกิจ และบุคคลต่าง ๆ ถวายให้ด้วยความอาารี

หากต้องการข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับพันธกิจของเรา

และศึกษาว่าจะมีส่วนร่วมกับพันธกิจนั้น ได้อย่างไร โปรดเยี่ยมชมเว็บไซต์ของเรา

www.thirdmill.org.

สารบัญ

บทนำ.....	1
นัยทั่วไปและนัยเฉพาะ.....	2
ความไม่เปลี่ยนแปลง.....	2
การพัฒนาอย่างต่อเนื่อง.....	3
ประวัติศาสตร์ยุคแรกเริ่ม.....	8
สถานที่.....	9
การเตรียมการเบื้องต้น.....	9
การขยายออกไปอย่างต่อเนื่อง.....	11
มนุษย์.....	12
ปุโรหิต.....	13
อปราช.....	14
ความก้าวหน้า.....	16
การกบฏครั้งใหญ่.....	16
ความเสื่อมและการพิพากษา.....	17
กลยุทธ์ระยะยาว.....	17
ชนชาติอิสราเอล.....	19
สถานที่.....	20
จุดศูนย์กลางดั้งเดิม.....	20
การขยาย.....	22
ประชากร.....	22
การเลือกสรรอิสราเอล.....	23
อาณาจักรแห่งปุโรหิต.....	23
ปุโรหิตและกษัตริย์.....	24
ความก้าวหน้า.....	25
พระสัญญา.....	25
การอพยพและการพิชิต.....	26
จักรวรรดิ.....	28
พันธสัญญาใหม่.....	30
สถานที่.....	31
ศูนย์กลาง.....	32
การขยาย.....	33
ประชากร.....	34
พระคริสต์.....	34
ผู้เชื่อ.....	37
ความก้าวหน้า.....	38
สรุป.....	40

อาณาจักร พันธสัญญา และสารบบของพันธสัญญาเดิม

บทเรียนที่ 2

อาณาจักรของพระเจ้า

บทนำ

ในภาษาไทย

มีคำพังเพยที่ใช้บรรยายถึงคนที่หมกมุ่นอยู่กับรายละเอียดจนไม่สามารถเห็นภาพใหญ่ได้ชัดเจนว่า “เส้นผมบังภูเขา” หลายวัฒนธรรมก็มีคำพังเพยคล้ายคลึงกัน ดังนั้นจึงไม่ยากที่จะเข้าใจความหมายนี้ การหมกมุ่นอยู่กับรายละเอียดเล็ก ๆ น้อย ๆ จนทำให้เราไม่สามารถเห็นได้ว่ารายละเอียดต่าง ๆ นั้นประกอบกันเป็นภาพใหญ่ได้ ฉะนั้น ในหลาย ๆ สถานการณ์ที่ซับซ้อนและน่าสับสนเช่นนี้ เรามักจะเตือนซึ่งกันและกันให้ถอยออกมาเล็กน้อย เพื่อความสามารถในการมองเห็นภาพใหญ่ได้

เราจำเป็นต้องระลึกถึงคำแนะนำนี้เสมอเมื่อทำการศึกษาพันธสัญญาเดิม รายละเอียดต่าง ๆ ในพันธสัญญาเดิมนั้นซับซ้อนมากจนเราอาจหลงหรือสับสนอย่างง่ายตายท่ามกลางชื่อ สถานที่ เหตุการณ์ คำสอนด้านศาสนศาสตร์ และคำสอนทางศีลธรรมที่มีมากมายมหาศาล และสภาพเช่นนี้ทำให้เราพลาดที่จะเห็นเอกภาพรากฐานของพันธสัญญาเดิม เพื่อเอาชนะปัญหานี้ เราจำเป็นต้องถอยออกมาและมองภาพใหญ่ที่เชื่อมโยงพันธสัญญาเดิมทั้งหมดเข้าด้วยกัน

นี่เป็นบทเรียนที่สองในชุด “อาณาจักร พันธสัญญา และสารบบของพันธสัญญาเดิม” เราให้ชื่อบทเรียนนี้ว่า “อาณาจักรของพระเจ้า”

อาณาจักรของพระเจ้าเป็นรากฐานของความเชื่อของอิสราเอลสมัยโบราณ ดังนั้น ความเข้าใจอันเหมาะสมเกี่ยวกับเรื่องอาณาจักรนี้จึงช่วยให้เรามิมองที่ครบถ้วนและเป็นเอกภาพ ที่สุดที่เราสามารถมีได้เกี่ยวกับพันธสัญญาเดิม

ทุกคนที่คุ้นเคยกับพระคัมภีร์รู้ว่าพระธรรมเล่มต่าง ๆ

ในสารบบของพันธสัญญาเดิมนั้นแตกต่างกันมาก หนังสือเหล่านี้ถูกเขียนขึ้นด้วยประเด็น และลีลาประเภทวรรณกรรมที่แตกต่างกัน

ด้วยจุดประสงค์เพื่อตอบสนองความจำเป็นของคนของพระเจ้าในช่วงเวลาและสถานการณ์ที่หลากหลายด้วย แต่กระนั้นก็ตาม ผู้เขียนหนังสือเหล่านี้ได้เขียนขึ้นบนพื้นฐาน

และมุมมองที่พวกเขามีร่วมกันเสมอ

ผู้เขียนพันธสัญญาเดิมทุกคนเชื่อว่าพระเจ้าได้สถาปนาชุดพันธสัญญาหลัก ๆ

ต่อคนของพระองค์ในช่วงเวลาแตกต่างกันในประวัติศาสตร์

พวกเขายังเชื่อว่าพันธสัญญาเดิมทั้งหมดนี้ถูกออกแบบเพื่อทำให้วัตถุประสงค์หลักหนึ่งเดียวสำเร็จเป็นจริง นั่นคือ

เพื่อนำมาซึ่งแผ่นดินของพระเจ้าและทำให้แผ่นดินนั้นขยายไปจนถึงสุดปลายแผ่นดินโลก

บทเรียนนี้จะครอบคลุมสัมฤทธิ์ของพันธอันเป็นรากฐานที่หลอมรวมชาวอิสราเอลไว้เพื่อสานต่อแผ่นดินของพระเจ้าต่อไป ประการแรก เราจะศึกษาว่าพระคัมภีร์กล่าวถึงอาณาจักร

หรือการปกครองของพระเจ้า ทั้งนัยทั่วไปและเฉพาะเจาะจง ประการที่สอง

เราจะศึกษาอาณาจักรของพระเจ้าในช่วงประวัติศาสตร์เริ่มแรก คือยุคแรกสุดของประวัติศาสตร์โลก

ประการที่สาม เราจะสำรวจพัฒนาการของอาณาจักรพระเจ้าในประวัติศาสตร์ของชนชาติอิสราเอล

และประการที่สี่

เราจะศึกษาว่าแนวคิดในพันธสัญญาเดิมเกี่ยวกับอาณาจักรของพระเจ้าได้สำเร็จเป็นจริงอย่างไรในยุคพันธสัญญาใหม่

เราจะเริ่มต้นด้วยการศึกษาว่าพันธสัญญาเดิมกล่าวถึงการปกครองของพระเจ้าว่าอย่างไร

ทั้งนัยทั่วไปและนัยเฉพาะ

นัยทั่วไปและนัยเฉพาะ

คริสเตียนส่วนใหญ่เคยได้ยินเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า เพราะว่าถูกกล่าวถึงบ่อยครั้งในพันธสัญญาใหม่ เพียงแค่ในพระกิตติคุณมัทธิว มาระโก และลูกาก็ปรากฏว่ามีการกล่าวถึงอาณาจักรพระเจ้ามากกว่า 60 ครั้งแล้ว ในบทเรียนนี้ เราจะศึกษาว่าการที่พันธสัญญาใหม่เน้นถึงอาณาจักรพระเจ้านั้นมีรากฐานอยู่ในพันธสัญญาเดิมอย่างไร ความคิดเรื่องราชอาณาจักรและจักรวรรดิ กษัตริย์และจักรพรรดิ เป็นประสบการณ์สำคัญของชาวอิสราเอลโบราณมากถึงขนาดที่ผู้เขียนพระคัมภีร์ไม่รู้สึกว่าจำเป็นต้องให้คำอธิบายที่ชัดเจนและเด่นชัดเกี่ยวกับอาณาจักรหรือแผ่นดินของพระเจ้า แต่ความจริงข้อนี้ก่อให้เกิดปัญหาใหญ่สำหรับท่านและข้าพเจ้าในปัจจุบัน เนื่องจากความห่างระหว่างเรากับโลกโบราณสมัยพันธสัญญาเดิม เราต้องเริ่มต้นด้วยการสรุปแนวคิดพื้นฐานเกี่ยวกับอาณาจักรพระเจ้าซึ่งเป็นพื้นฐานพระวจนะทุกหน้าในพันธสัญญาเดิม

มีหลายวิธีที่จะสรุปว่าพันธสัญญาเดิมกล่าวถึงอาณาจักรของพระเจ้าอย่างไร แต่เราจะเน้นศึกษาเพียงสองแนวทางเท่านั้น คือ หนึ่ง เราจะพิจารณาว่าในนัยทั่วไปนั้น การปกครองของพระเจ้าครบถ้วนสมบูรณ์และไม่เปลี่ยนแปลง และสอง ในนัยเฉพาะนั้น การปกครองของพระเจ้าก็ยังไม่ครบถ้วนสมบูรณ์และกำลังพัฒนาต่อไปตลอดประวัติศาสตร์ เราจะพิจารณาการปกครองที่ครบถ้วนสมบูรณ์และไม่เปลี่ยนแปลงของพระเจ้าเป็นอันดับแรก

ความไม่เปลี่ยนแปลง

ในสดุดี 93:1-2 เราพบข้อความสรรเสริญพระเจ้าผู้ทรงสร้างดังนี้:

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงครอบครองอยู่
พระองค์ทรงฉลองพระองค์ด้วยพระบารมี
องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงฉลองพระองค์ด้วยพระบารมีและ
ทรงเดชานภาพ
แผ่นดินโลกได้รับการสถาปนาไว้มั่นคง
ไม่อาจคลอนแคลน
พระที่นั่งของพระองค์ได้รับการสถาปนาไว้ตั้งแต่ครั้งตีกดาบรพรพ์
พระองค์ดำรงอยู่ตลอดนิรันดร์กาล (สดุดี 93:1-2)

เราเห็นในข้อนี้ว่า

ความจริงที่พระเจ้าทรงสร้างและอำรงไว้ซึ่งทุกสิ่งได้นำผู้เขียนสดุดีให้ประกาศว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงครอบครองอยู่” พระองค์เป็นกษัตริย์ผู้สูงสุดเหนือสิ่งทรงสร้างทั้งปวง ครั้งแล้วครั้งเล่า พันธสัญญาเดิมรับรองความเชื่อพื้นฐานข้อนี้ พระเจ้าทรงสร้างและอำรงไว้ซึ่งสิ่งทั้งปวง และพระองค์มีพระราชอำนาจเหนือทุกสิ่ง ในนัยทั่วไปนี้ การครองราชย์หรือแผ่นดินของพระองค์เป็นสากลและไม่เปลี่ยนแปลง ความเชื่อในการครองราชย์อันเป็นสากลและไม่เปลี่ยนแปลงของพระเจ้าในฐานะพระผู้สร้าง และพระผู้อำรงไว้ นั้น เป็นหนึ่งในความแตกต่างที่เด่นชัดที่สุดระหว่างความเชื่อของคนอิสราเอลโบราณและศาสนาต่าง ๆ ของชนชาติทั้งหลายที่แวดล้อมอิสราเอล ศาสนาทั้งหลายของชนชาติเพื่อนบ้านมักสอนว่ามีเทพมากมายหลายองค์ที่แย่งชิงราชอำนาจสูงสุด และอำนาจของเทพเหล่านั้นก็ผลัดกันเป็นใหญ่ตามสถานการณ์ที่เปลี่ยนไป ในบางกรณี

เทพเหล่านี้ก็ถูกมองว่าก้าวขึ้นมาหรือตกต่ำลง ไปจากตำแหน่งแห่งอำนาจตามวงจรของฤดูกาลประจำปี ในหลายกรณี เชื่อกันว่า เทพเหล่านั้น ก้าวขึ้นมามีอำนาจ หรือและตกต่ำลง ไปจากอำนาจแห่งสวรรค์ ก็เห็นได้เมื่อชนชาติที่นมัสการเทพเหล่านี้ประสบกับชัยชนะหรือความพ่ายแพ้ในสงคราม

แต่แนวคิดเหล่านี้ไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของความเชื่อตามพระคัมภีร์ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล เป็นพระผู้สร้างและพระผู้สร้างไว้ซึ่งทุกสิ่งแต่เพียงผู้เดียว ผู้ทรงปกครองเหนือสิ่งทรงสร้างทั้งปวงอย่างไม่เปลี่ยนแปลง และเหนือกว่าแม้กระทั่งวิญญาณที่มีฤทธิ์เดชที่เรียกกันว่า “เทพ” ทั้งหลาย ไม่ว่าจะในวงจรใด ๆ ของธรรมชาติ หรือในทุกความพ่ายแพ้และชัยชนะในสมรภูมิ ความเป็นกษัตริย์ของพระเจ้าเป็นสากลเสมอและไม่เปลี่ยนแปลง ในวันนี้ทุกสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นล้วนเป็นมาและจะเป็นอาณาจักรของพระเจ้าเสมอ

ฉะนั้น พระเจ้าเป็นกษัตริย์เหนือทุกสิ่ง คุณได้เห็นข้อนี้ในปฐมกาล 1 ซึ่งกล่าวว่าทุกสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นล้วนเชื่อฟังพระองค์ สดุดี 24 กล่าวว่า “ทั้งโลกและทุกสิ่งในโลกเป็นของพระผู้เป็นเจ้า” เพราะพระองค์ได้ทรงสร้างขึ้นมาจาก “กษัตริย์ผู้ทรงพระบารมีนี่คือใคร? “พระองค์คือ พระผู้เป็นเจ้า จอมโยธา” เห็นไหมครับ พระองค์คือ กษัตริย์ผู้ทรงดำรงอยู่เหนือทุกสิ่ง พระองค์เป็นเจ้าของทุกสิ่ง และความจริงข้อนี้ไม่มีวันเปลี่ยนแปลง ถ้าคุณลองสำรวจพระคัมภีร์จากปฐมกาลจนถึงวิวรณ์ คุณจะเห็นพระเจ้าผู้สูงสุดเหนือทุกแง่มุมของการทรงสร้าง ของมนุษยชาติ และสรรพสิ่งทั้งปวง

—ดร. โจนาธาน ดี เวิร์ธริงตัน

พระเจ้าทรงพระราชอำนาจอย่างสมบูรณ์สูงสุด และนี่คือจุดยืนที่กลุ่มอาร์มีเนียนและ แคลวินนิสต์ ต่างยึดมั่น เป็นจุดยืนชัดเจนสมบูรณ์ในพระคัมภีร์ พระเจ้าทรงพระราชอำนาจอย่างสมบูรณ์ และเราทำตามพระประสงค์ของพระองค์ตลอดเวลา และทางเลือกของเราจะไม่ล้มล้างพระประสงค์ของพระองค์ ทางเลือกของเราจะต้องสอดคล้องกับพระประสงค์อันสูงสุดของพระองค์

—ดร. แกรนท์ อาร์ ออสบอร์น

นัยทั่วไป

ยิ่งผู้เขียนพันธสัญญาเดิมเชื่อมั่นเพียงใดว่าการปกครองของพระเจ้าเหนือสรรพสิ่งที่ทรงสร้างนั้นสมบูรณ์และไม่เปลี่ยนแปลง พวกเขา ก็กล่าวถึงนัยที่สอง อันเป็นนัยเฉพาะที่ว่าอาณาจักรหรือการปกครองของพระเจ้ายังไม่เสร็จสิ้นสมบูรณ์แต่พัฒนาอย่างต่อเนื่องตลอดประวัติศาสตร์

การพัฒนาอย่างต่อเนื่อง

เมื่อพระคัมภีร์กล่าวถึงอาณาจักรของพระเจ้าว่ากำลังพัฒนาอย่างต่อเนื่อง นั่นคือการเน้นว่าพระเจ้าได้ทรงสำแดง หรือเปิดเผยราชอำนาจอันไม่เสื่อมคลายอย่างไรตลอดกาลเวลา

คริสเตียนส่วนใหญ่ในปัจจุบันไม่เคยดำรงชีวิตในอาณาจักรที่กษัตริย์ที่เป็นมนุษย์มีอำนาจเบ็ดเสร็จเหนือชาติของตนเอง ฉะนั้น เราจึงมักไม่สามารถเข้าใจประเด็นสำคัญเด่นชัดนี้ในพระคัมภีร์ เพื่อกล่าวถึงพระเจ้าด้วยการเปิดเผยสถานะกษัตริย์ของพระองค์ในประวัติศาสตร์

ผู้เขียนพระวจนะเล่มต่าง ๆ

ในพันธสัญญาเดิมจึงเลือกใช้คำบรรยายที่เป็นที่เข้าใจกันเกี่ยวกับกษัตริย์ที่เป็นพระเจ้าและกษัตริย์ที่เป็นมนุษย์ ซึ่งเราไม่เข้าใจในปัจจุบัน เช่น

พวกเขากล่าวถึงพระเจ้าในฐานะกษัตริย์ผู้เป็นสถาปนิกและผู้สร้าง

กษัตริย์ผู้เป็นพระบิดาสำหรับคนของพระองค์ ในฐานะผู้ประทานบทบัญญัติและผู้กระทำพันธสัญญา ในฐานะกษัตริย์ที่ทรงรับ ในฐานะสามี และในฐานะผู้เลี้ยงแกะ

คนสมัยนี้มักนึกถึงกษัตริย์และอาณาจักรในฐานะระบบการเมืองที่ไร้การปฏิสัมพันธ์หรือแม้กระทั่งรู้สึกว่าเป็นสิ่งน่ารังเกียจ

แต่ประเด็นสำคัญในพระคัมภีร์เกี่ยวกับการที่อาณาจักรแห่งประวัติศาสตร์ของพระเจ้าลงมามนโลกลนี้ก็เป็นภาพพจน์ที่ละเอียดและงดงามที่เผยความมหัศจรรย์ของพระเจ้าในฐานะผู้ทรงราชอาณาจักรอันหาเปรียบมิได้เหนือทุกสิ่งที่ทรงสร้างและเหนืออาณาจักรของพระองค์บนโลกนี้อันเป็นความเป็นเลิศที่เติมไปด้วยสง่าราศี

ตลอดพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่

พระเจ้าได้ประกาศราชอาณาจักรของพระองค์จากบัลลังก์ของพระองค์ในสวรรค์

พระองค์ทรงรักประชากรแห่งแผ่นดินของพระองค์เหมือนพ่อรักลูก

พระองค์ทรงเรียกกองทัพมนุษย์และทูตสวรรค์ของพระองค์ให้เคลื่อนไหว

พระองค์ปฏิบัติเหมือนพระราชามีเมื่อพระองค์สถาปนาและกำราบชนชาติต่าง ๆ

รวมถึงชนชาติที่พระองค์โปรดปรานด้วย คืออิสราเอล

เป้าหมายอันยิ่งใหญ่ของการสำแดงการครองราชย์ของพระเจ้าผ่านประวัติศาสตร์ก็เพื่อให้สิ่งมีชีวิตทั้งปวงทุกหนแห่งยอมรับว่าพระเจ้าคือจอมกษัตริย์ ในที่สุดแล้ว

สิ่งทรงสร้างทั้งปวงจะเป็นสถานที่แห่งความรัก ความชื่นชมยินดี ความดี ความยุติธรรม การรักษา

และสันติภาพ สำหรับคนของพระเจ้าจากทุกเผ่าและทุกชาติ

พระเจ้าจะเติมแผ่นดินโลกนี้ให้เต็มไปด้วยสง่าราศีอันมองเห็นได้ของพระองค์

และพระองค์จะได้รับการสรรเสริญเป็นนิเวศสถานภาพและราชกิจของพระองค์

วิธีง่าย ๆ

ในการทำความรู้จักกับประเด็นสำคัญในพันธสัญญาเดิมนี่คือการอ่านประโยคเริ่มต้นของ

“คำอธิษฐานของพระเยซู” ในมัทธิว 6:9-10

พระเยซูสรุปมุมมองในพันธสัญญาเดิมเกี่ยวกับอาณาจักรที่ยังคงพัฒนาต่อไปของพระเจ้า

เมื่อพระองค์สอนสาวกของพระองค์ให้อธิษฐานดังนี้:

ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ทั้งหลายผู้สถิตในสวรรค์

ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เทิดทูนสักการะ

ขอให้อาณาจักรของพระองค์ได้รับการสถาปนาไว้

ขอให้พระประสงค์ของพระองค์สำเร็จในโลกเช่นเดียวกับ

ในสวรรค์ (มัทธิว 6:9-10)

เมื่อพระเยซูสอนเราให้อธิษฐานว่า “ขอให้แผ่นดินของพระองค์มาตั้งอยู่”

พระองค์แสดงออกถึงสิ่งที่ผู้เขียนพระวจนะในพันธสัญญาเดิมทุกคนปรารถนาที่จะเห็น

ค่อนข้างปกติสำหรับคริสเตียนที่จะกล่าวถึงการมาถึงของแผ่นดินนั้น

แต่บ่อยครั้งเราไม่ตระหนักว่าความเชื่อคริสเตียนข้อนี้มีรากฐานจากพันธสัญญาเดิมอย่างไร

เราจึงควรสละเวลาสักครู่เพื่อพิจารณาว่าพระเยซูหมายความว่าอย่างไรเมื่อพระองค์สอนเราให้อธิษฐานขอให้แผ่นดินของพระองค์มาตั้งอยู่

เมื่อพระเยซูสอนสาวกของพระองค์ให้อธิษฐาน

พระองค์ได้ตั้งแก่นสารมาจากหนังสือสดุดีทั้งเล่ม
 พระองค์ได้กลั่นออกมาให้อยู่ในเค้าโครงพื้นฐานของการอธิษฐานอย่างสัตย์ซื่อ
 แต่คำอธิษฐานนั้นเริ่มต้นด้วยประโยคนี้ “ข้าแต่พระบิดาผู้สถิตในสวรรค์
 ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ
 ขอให้แผ่นดินของพระองค์มาตั้งอยู่ ขอให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์” ตรงนี้
 ขอให้สังเกตว่า แม้กระทั่งกับพระเยซู
 ความเป็นพระบิดาของพระเจ้ายิ่งคงผูกติดโดยตรงกับความเป็นกษัตริย์ของพระอ
 งค์ พระเจ้ามิได้เป็นเพียงพระบิดา แต่พระองค์เป็น “กษัตริย์ผู้ทรงเป็นพระบิดา”
 ดังนั้น ในฐานะลูกที่สัตย์ซื่อของพระองค์ เมื่อคุณเข้ามาอยู่ต่อหน้าพระบิดา
 คุณย่อมต้องการให้อาณาจักรของพระองค์ขยายออกไป
 คุณย่อมต้องการเห็นการครองราชย์ของพระองค์มีผลกับทุกแง่มุมของชีวิตมนุษย์

—ดร. สกอตต์ เรตต์

โดยการใช้อธิษฐานนิยามบทประพันธ์ฮีบรูโบราณ

พระเยซูอธิบายความหมายของพระองค์เมื่อพระองค์สอนเราอธิษฐานขอให้แผ่นดินของพระเจ้ามาตั้ง
 อยู่ ก่อนอื่น พระเยซูกล่าวถึงพระเจ้าในฐานะ “พระบิดาผู้สถิตในสวรรค์”
 อันเป็นคำอ้างอิงถึงพระเจ้าในฐานะราชบิดา หรือกษัตริย์ ผู้ครองบัลลังก์ในสวรรค์
 และพระองค์สอนเราให้อธิษฐานขอให้พระนามของพระองค์เป็นพระนามอันศักดิ์สิทธิ์เสมอ”
 ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ” เพื่อขยายความข้อเรียกร้องนี้
 พระองค์ยืนยันว่าพระนามของพระเจ้าจะเป็นพระนามศักดิ์สิทธิ์ จากนั้น
 เพื่ออธิบายความหมายของพระองค์เกี่ยวกับการเสด็จมาของแผ่นดินของพระเจ้า พระเยซูเพิ่มเติมว่า
 แผ่นดินหรือการปกครองของพระเจ้าจะมาถึงอย่างเต็มบริบูรณ์เมื่อทุกสิ่งสำเร็จตามพระประสงค์ของ
 พระเจ้า แต่จงสังเกตสถานที่ที่พระเยซูต้องการให้พระประสงค์ของพระเจ้าสำเร็จ:
 “ในสวรรค์เป็นอย่างไร ก็ให้เป็นอย่างนั้นในแผ่นดินโลก”
 ตรงข้ามกับความเชื่อของคริสเตียนมากมายในปัจจุบัน
 พระเยซูมิได้สอนว่าเป้าหมายของประวัติศาสตร์คือ
 เพื่อคนของพระเจ้าจะใช้เวลาชั่ววินาทีกับพระเจ้าในสวรรค์
 แต่ทรงสอนว่าเป้าหมายของประวัติศาสตร์คือ เพื่อพระประสงค์ของพระเจ้าจะสำเร็จบนโลกนี้
 เหมือนที่ได้สำเร็จเรียบร้อยแล้วที่พระที่นั่งของพระองค์ในสวรรค์

หนึ่งความหวังที่แน่นอนก็คือ จะมีวันหนึ่งที่พระเจ้าจะทรงสร้างทุกสิ่งขึ้นใหม่...
 เราสามารถเข้าใจข้อนี้ได้โดยเฉพาะในถ้อยคำอันงดงามที่พระเยซูสอนเรา
 ผู้เป็นสาวกของพระองค์ ให้อธิษฐาน เมื่อพระองค์กล่าวว่า
 “ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ทั้งหลาย ผู้สถิตในสวรรค์
 ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ
 ขอให้แผ่นดินของพระองค์มาตั้งอยู่ ขอให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์
 ในสวรรค์เป็นอย่างไรก็ให้เป็นไปอย่างนั้นในแผ่นดินโลก”
 แนวคิดรากฐานอันเป็นศูนย์กลางสำคัญของคริสเตียนก็คือ
 เรากำลังมีชีวิตอยู่ในช่วงเวลาแห่งการรอคอยความเป็นจริงในฟ้าสวรรค์ให้กลายเป็น
 ความเป็นจริงบนโลกนี้ นั่นคือเวลาที่แนวทางที่สิ่งต่าง ๆ
 ถูกกระทำในสวรรค์เมื่อพระเจ้าได้รับการเทิดทูนสักการะ
 เมื่อทุกสิ่งถูกทำให้ถูกต้อง—เมื่อความชอบธรรม พระสิริ ความจริง
 และความรักปกคลุม ความหวังแน่นอนของเราในฐานะคริสเตียนก็คือ
 สิ่งที่เป็นจริงในสวรรค์จะกลายเป็นสิ่งที่เป็นจริงบนโลกนี้
 และนี่คือสิ่งที่พระคัมภีร์สัญญาว่าจะเป็นความหวังของเราเกี่ยวกับการทรงสร้างใหม่

เกี่ยวกับบ้านอันเป็นนิรันดร์ของเรา

—ดร. โจนาธาน ที เพนนิ่งตัน

เพื่อให้เข้าใจชัดเจนยิ่งขึ้นว่าพระเยซูหวังว่าโลกนี้จะเป็นเหมือนสวรรค์อย่างไร
ให้เราพิจารณาดาเนียล 7:9-10 ในตอนนี้
เราจะเห็นภาพต้นแบบที่พันธสัญญาเดิมบรรยายถึงราชบัลลังก์ของพระเจ้าในสวรรค์:

ขณะที่ข้าพเจ้ามองดู ข้าพเจ้าก็เห็น
บัลลังก์ต่างๆ จัดตั้งไว้แล้ว
และองค์ผู้ดำรงอยู่ตั้งแต่เด็กดำบรรพ์ประทับที่บัลลังก์ของพระองค์
ฉลองพระองค์ขาวเหมือนหิมะ
พระเกศาเหมือนขนสัตว์ที่ขาวสะอาด
บัลลังก์ของพระองค์มีเปลวไฟลุกโชน
และที่ล้อมก็ลุกโชติช่วง
แม่น้ำเพลิงกำลังไหล
มาจากเบื้องพระพักตร์ของพระองค์
ผู้รับใช้นับล้านคอยปรนนิบัติพระองค์
และมีคนนับล้านๆ คนยืนอยู่ต่อหน้าพระองค์ (ดาเนียล 7:9-10)

การบรรยายสวรรค์ในลักษณะนี้ไม่ใช่เรื่องแปลก

คำบรรยายพระที่นั่งของพระเจ้าในสวรรค์ในลักษณะคล้ายคลึงกันปรากฏทั้งในพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่ แต่ในนิมิตของดาเนียล มีอย่างน้อยสองมิติที่เราควรให้ความสนใจเป็นพิเศษ
ในมิติหนึ่ง

พระเจ้าสำแดงการสถิตอยู่ที่มองเห็นได้และเต็มด้วยสง่าราศีของพระองค์ต่อหน้าสิ่งทรงสร้างทั้งปวงในพระที่นั่งของพระองค์ในสวรรค์ ตามคำสอนในพระคัมภีร์ พระเจ้านั้นสถิตอยู่ทุกหนแห่ง พระองค์สถิตอยู่ในกาแล็กซีอันกว้างใหญ่ไพศาลของจักรวาลอันไกลโพ้น บนดาวเคราะห์ขนาดจิ๋วของเรา ในป่าเขียวขจี ในทะเลทรายแสนแห้งแล้ง ในทุกหมู่บ้านเล็ก ๆ และในนครขนาดมหึมา แต่ในการที่พระองค์สถิตอยู่ทุกหนแห่งนั้น พระองค์อยู่ในสภาพที่เรามองไม่เห็น แม้กระนั้น นิมิตของดาเนียลและพระคัมภีร์อีกหลายตอนบอกเราว่า ทุกสิ่งที่ทรงสร้างจะเห็นพระองค์ได้ ณ พระที่นั่งของพระองค์ในสวรรค์ พระเจ้าประทับบนราชบัลลังก์ของพระองค์ ทรงฉลองพระองค์สีขาวเจิดจ้า และพระเกศาขาวราวกับขนแกะ บัลลังก์ของพระองค์ลุกโชนด้วยเปลวไฟ และไฟอันเผาผลาญก็แผ่ออกมาจากราชบัลลังก์ของพระองค์

ภาพของสวรรค์เป็นมิติหนึ่งแห่งความแตกต่างระหว่างสวรรค์และโลกตามคำยืนยันของคำอธิบายของพระเยซู ถูกต้อง

เราเห็นพระสิริของพระเจ้าสะท้อนออกมาในความมหัศจรรย์แห่งการทรงสร้าง และในประวัติศาสตร์ของพระคัมภีร์ พระสิริของพระเจ้าบางครั้งก็เห็นได้บนโลกนี้ แต่พระสิริของพระเจ้าที่เราเห็นเพียงช่วงสั้น ๆ

ไม่สามารถเปรียบได้กับความงดงามยิ่งใหญ่ของพระเจ้า ณ พระที่นั่งในสวรรค์ของพระองค์ ดังนั้นเมื่อพระเยซูเรียกให้เราอธิษฐานขอให้แผ่นดินของพระเจ้ามาตั้งอยู่บนโลกนี้เหมือนที่ตั้งอยู่ในสวรรค์ พระองค์เรียกร้องให้เราอธิษฐานขอให้ความจริงอันท่วมท้นของพระสิริที่มองเห็นได้ของพระเจ้า มีเต็มเปี่ยมในโลกนี้เช่นเดียวกับที่มีเต็มเปี่ยมในสวรรค์

นี่คือสิ่งที่อยู่ในความคิดของอัครทูตยอห์นในวิวรณ์ 21:23

เมื่อท่านบรรยายพระสิริของนครเยรูซาเล็มใหม่ที่จะลงมาจากบนโลกนี้เมื่อพระเยซูเสด็จกลับมาให้เราฟังถ้อยคำของยอห์น:

นครนี้ไม่ต้องอาศัยแสงจากดวงอาทิตย์หรือดวงจันทร์
เพราะพระเกียรติสิริของพระเจ้าคือแสงสว่าง
และพระเมฆโปรดคือดวงประทีปแห่งนครนี้ (วิวรณ์ 21:23)

เมื่อพระเยซูสอนเราให้อธิษฐานขอให้แผ่นดินของพระเจ้ามาตั้งอยู่บนโลกเหมือนกับที่ตั้งอยู่ในสวรรค์

พระองค์หมายความว่าเราควรปรารถนาและอธิษฐานขอให้พระเจ้าทำให้โลกนี้เต็มเปี่ยมไปด้วยความยิ่งใหญ่แห่งสง่าราศีความเป็นกษัตริย์ของพระองค์
ในอีกมิติหนึ่ง

นิมิตของดาเนียลเกี่ยวกับสวรรค์ก็เชื่อมโยงการประทับอยู่อันเต็มด้วยสง่าราศีและความเจิดจรัสของพระเจ้าเข้ากับกิจกรรมของสิ่งมีชีวิต ณ ที่นั้น ตามที่เราพบในดาเนียล 7:10:

ผู้รับใช้นับล้านคอยปรนนิบัติพระองค์
และมีคนนับล้านๆ คนยืนอยู่ต่อหน้าพระองค์ (ดาเนียล 7:10)

สิ่งมีชีวิตนับไม่ถ้วนหน้าบัลลังก์ของพระเจ้าในสวรรค์ปรนนิบัติ นมัสการ และทำตามพระคำรัสของพระองค์อย่างถ่อมใจ

ความจริงแล้ว ทูตสวรรค์ ทำหน้าที่เป็นปโรหิตในสวรรค์
ทูตเหล่านี้ปรนนิบัติพระเจ้าทั้งกลางวันและกลางคืนในพระวิหารของพระองค์
และนมัสการพระองค์ทั้งกลางวันและกลางคืน
ทูตสวรรค์ยังคงรับใช้ในฐานะผู้ส่งสารของพระเจ้าและผู้ທີ່พระเจ้าส่งมาให้ช่วยเราบนโลกนี้ สิ่งนี้ชัดเจนมากตลอดพระคัมภีร์ทั้งเล่ม ชัดเจนแน่นอน
ที่อำนาจการควบคุมนั้นเป็นของพระเจ้าและของพระเจ้าแต่เพียงผู้เดียวเท่านั้น

—ดร. แกรนท์ อาร์ ออสบอร์น

พระเจ้าทรงพระราชอำนาจเหนือทุกสิ่งที่กำลังเกิดขึ้น
อย่างน้อยพระองค์ก็อนุญาตให้เกิดขึ้น
แต่พระองค์ไม่เคยยืนยันหรือรับรองหลายสิ่งหลายอย่างที่กำลังเกิดขึ้น
แต่เราจะได้มีประสบการณ์กับอาณาจักรของพระองค์ในวันหนึ่ง
เมื่อมนุษย์จะเชื่อฟังพระประสงค์ตามคุณธรรมของพระเจ้า
มนุษย์จะเต็มใจทำเช่นนั้นเพราะพวกเขาจะมีพระบัญญัติจารึกไว้ในจิตใจของเขา

—ดร. โรเบิร์ต บี ชิสโฮล์ม จูเนียร์

นี่คือเหตุผลที่อัครทูตเปาโล คาดหวังถึงวันนั้น ในฟิลิปปี 2:10-11 เมื่อ:

เพื่อทุกชีวิตในสวรรค์ บนแผ่นดินโลก
และใต้แผ่นดินโลก
จะคุกเข่าลงนมัสการพระนามของพระเยซู
และทุกสิ่งจะยอมรับว่าพระเยซูคริสต์คือองค์พระผู้เป็นเจ้า
เพื่อเป็นการถวายพระเกียรติสิริแด่พระเจ้าพระบิดา (ฟิลิปปี 2:10-11)

ในบรรทัดแรก ๆ ของคำอธิษฐานของพระเยซู พระองค์สรุปประเด็นสำคัญในพันธสัญญาเดิมเกี่ยวกับแผ่นดินของพระเจ้าในฐานะความเป็นจริงที่พัฒนาต่อเนื่องในประวัติศาสตร์ของโลกนี้ เช่นเดียวกับผู้เผยพระวจนะผู้สัตย์ซื่อของพระเจ้าทุกคนตลอดในประวัติศาสตร์ พระบุตรของพระเจ้าปรารถนาถึงวันที่ความเป็นกษัตริย์ทั่วสากลโลกและไม่มีวันเปลี่ยนแปลงของพระเจ้าจะถูกสำแดงอย่างเต็มบริบูรณ์บนโลกนี้ ในวันนั้น พระสิริของพระเจ้าจะเต็มเปี่ยมในโลกนี้ และสิ่งมีชีวิตทั้งปวงจะเชื่อฟังพระบัญญัติของพระองค์อย่างสมบูรณ์เหมือนในสวรรค์ นิमितแห่งประวัติศาสตร์นี้เป็นโครงสร้างพื้นฐานของทุกคำสอนในพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่ด้วย

เราได้แยกแยะสิ่งที่พระคัมภีร์กล่าวถึงแผ่นดินของพระเจ้าทั้งในแง่ความหมายทั่วไปและอย่างเฉพาะเจาะจงแล้ว บัดนี้ เราก็มารวมที่จะสำรวจว่าพระคัมภีร์เสนอภาพพัฒนาการเชิงประวัติศาสตร์ของอาณาจักรของพระเจ้าบนโลกนี้อย่างไร เราจะเริ่มต้นด้วยช่วงเวลาที่มีเรียกกันว่า “ประวัติศาสตร์ยุคแรกเริ่ม” ซึ่งครอบคลุมเหตุการณ์ที่บรรยายไว้ในปฐมกาลบทที่ 1:1 ถึง 11:9

ประวัติศาสตร์ยุคแรกเริ่ม

เมื่อคริสตชนยุคปัจจุบันที่ยึดมั่นในพระคัมภีร์ได้อ่านประวัติศาสตร์ยุคแรกเริ่มในปฐมกาลแล้ว เรามักจมอยู่กับความคิดเกี่ยวกับสิ่งที่พระคัมภีร์กล่าวถึงในแง่อายุของโลกนี้ ต้นกำเนิดชีวิตมนุษย์ และประเด็นอื่น ๆ ทางวิทยาศาสตร์ร่วมสมัย ประเด็นเหล่านี้มีความสำคัญ แต่ก็มักจะดึงความสนใจของเราให้ห่างออกไปจากความสำคัญที่ว้าบตต่าง ๆ ในปฐมกาลนี้ทำให้เรารู้จักชาวอิสราเอลโบราณอย่างไร เมื่อพวกเขาได้เข้าสู่ยุคแรกสุดของพัฒนาการของแผ่นดินของพระเจ้าบนโลกนี้ ตามที่เราจะได้เห็น ประวัติศาสตร์ยุคแรกเริ่ม ซึ่งเน้นว่าพระเจ้าปฏิบัติราชกิจในฐานะกษัตริย์ในช่วงเวลานี้อย่างไร—พระองค์ทรงใช้พระราชอำนาจอย่างไรเพื่อสร้าง จัดการ และทำให้มีประชากรในโลกที่มองเห็นได้ด้วยตานี้ให้เป็นสถานที่ที่พระองค์จะขยายการปกครองสูงสุดของพระองค์ลงมาจากสวรรค์

ประวัติศาสตร์ยุคแรกเริ่มครอบคลุมประวัติศาสตร์ที่เราเห็นตั้งแต่ปฐมกาลบทที่ 1 ถึง 11 ซึ่งก็คือประวัติศาสตร์ยุคก่อนอับราฮัม ครอบคลุมต้นกำเนิดของโลก เหมือนที่เราเห็นในปฐมกาล 1 และครอบคลุมถึงการทรงสร้างมนุษยชาติด้วย นั่นคือ ทำให้เรารู้ว่ามนุษยชาติเกิดขึ้นในโลกนี้ได้ได้อย่างไร ทั้งยังครอบคลุมถึงเรื่องวันสะบาโต และการแต่งงาน เรื่องสถาบันครอบครัวที่มาจากการแต่งงาน และการที่พระเจ้าดำเนินการกับคนของพระองค์ก่อนอับราฮัม เช่นพระเจ้าดำเนินการกับโนอาห์และน้ำท่วมโลกอย่างไร

—ดร. ดาเนียล ชิมังโก

เราจะสำรวจว่าประวัติศาสตร์ยุคแรกเริ่มช่วยเราอย่างไรในการรู้จักกับแผ่นดินหรือการปกครองของพระเจ้าที่พัฒนาอย่างต่อเนื่องตลอดประวัติศาสตร์โลก โดยเน้นที่สามประเด็น นั่นคือ ช่วงต้นของพระธรรมปฐมกาล: (1) บรรยายถึงโลกนี้ในฐานะอาณาจักรของพระเจ้าอย่างไร; (2) ระบุตัวตนของมนุษย์เพื่อวัตถุประสงค์แห่งแผ่นดินของพระเจ้าอย่างไร; และ (3)

ช่วยเราอย่างไรให้เห็นภาพความต่อเนื่องของอาณาจักรของพระเจ้าในยุคนี้
เริ่มแรกให้เราดูที่แผ่นดินโลกในฐานะสถานที่สำหรับแผ่นดินของพระเจ้า

สถานที่

บทแรก ๆ

ของปฐมกาลเปิดเผยว่าแผ่นดินโลกถูกสร้างขึ้นให้เป็นสถานที่สำหรับการครองราชย์ของพระเจ้าในหลายแนวทาง แต่เราจะเน้นเพียงแค่สองแนวทาง คือหนึ่ง เราจะดูว่าการที่พระเจ้าเตรียมการทรงสร้างในเบื้องต้น สะท้อนพระประสงค์ของพระองค์สำหรับโลกนี้อย่างไร และสอง เราจะดูว่าพระเจ้าวางรากฐานสำหรับการขยายแผ่นดินของพระองค์บนโลกนี้อย่างต่อเนื่องอย่างไร ให้เราเริ่มที่การเตรียมการเบื้องต้นของพระเจ้า อันเห็นได้ในการออกแบบทรงสร้างอันยิ่งใหญ่มหัศจรรย์ของพระองค์

การเตรียมการเบื้องต้น

เพื่อความเข้าใจว่าประวัติศาสตร์ยุคแรกเริ่มกล่าวอย่างไรเกี่ยวกับการเตรียมการเบื้องต้นของพระเจ้าสำหรับแผ่นดินของพระองค์บนโลกนี้ ตอนที่เราจำเป็นต้องเก็บคำถามยุคใหม่ของเราไว้ก่อน เราจำเป็นต้องเริ่มต้นด้วยคำถามที่ว่า ชาวอิสราเอลโบราณเข้าใจเรื่องราวในปฐมกาล 1:1 ถึง 2:3 อย่างไร สิ่งนี้จะช่วยให้เรารู้ว่าตลอดยุคโบราณ กษัตริย์ ทั้งที่เป็นเทพและเป็นมนุษย์ มักได้รับความเคารพในฐานะสถาปนิกและผู้สร้างผู้ยิ่งใหญ่ ในขณะนี้ นักคิดหลายคนได้แสดงให้เห็นว่าเรื่องราวการทรงสร้างนำเสนอพระเจ้าในฐานะสถาปนิกและผู้สร้างผู้เป็นกษัตริย์และพระเจ้าอย่างแท้จริง ผู้ที่ได้ออกแบบทุกสิ่งที่ทรงสร้างให้เป็นมหาราชวังอันไพศาลของพระองค์ ทุกครั้งที่ข้อความเกี่ยวกับการทรงสร้างกล่าวถึงคำตรัสของพระเจ้าที่ว่า “จง [มีสิ่งนี้สิ่งนั้น]” สิ่งนี้ฉายภาพว่าพระเจ้ากำลังควบคุมพันธกิจการทรงสร้างโดยผ่านราชโองการจากราชบัลลังก์ในสวรรค์ของพระองค์ ทำนองเดียวกัน มีเรื่องราวคู่ขนานในวรรณคดีโบราณอื่น ๆ ที่บ่งบอกว่าการพักผ่อนของพระเจ้าในวันสะบาโตฉายภาพว่าพระเจ้ากำลังพักผ่อนบนราชบัลลังก์ของพระองค์ เพื่อรับเกียรติสำหรับการที่พระองค์ได้ประสบความสำเร็จในการใช้พระราชอำนาจและฤทธานุภาพของพระองค์เหนือการทรงสร้าง ในแนวทางเหล่านี้ บทแรก ๆ ของพระธรรมปฐมกาลสอนคนอิสราเอลโบราณว่าพระเจ้าของพวกเขา ซึ่งเป็นทั้งสถาปนิกและผู้สร้างจากเบื้องบนขยายราชอำนาจจากสวรรค์มาสู่โลกมนุษย์ที่ตามองเห็นได้อย่างไร เรื่องของการทรงสร้างเริ่มต้นด้วยข้อความที่คุ้นเคยในปฐมกาล 1:1

ในปฐมกาล พระเจ้าทรงสร้างทุกสิ่งในฟ้าสวรรค์และโลก (ปฐมกาล 1:1)

ถ้อยคำเบื้องต้นนี้ชี้ให้เห็นความจริงที่ว่าพระเจ้าทรงสร้างในสองระนาบ หรือระดับ คือ สวรรค์เบื้องบน และโลกที่ตามองเห็นได้เบื้องล่าง ในปฐมกาล 1:1 ถึง 2:3 พระเจ้าเริ่มสร้างโลกนี้ให้เป็นสถานที่เพื่อการครองราชย์อันเปี่ยมด้วยพระสิริของพระองค์ซึ่งจะขยายจากสวรรค์มาสู่โลกนี้ เราแบ่งพระธรรมปฐมกาลตอนนี้ได้เป็นสามส่วน โดยเริ่มต้นที่ภาวะไร้แบบแผนของโลกนี้ ให้เราดูว่า บทที่ 1:2 ได้บรรยายถึงโลกนี้ว่าอย่างไร:

ขณะนั้นโลกยังไม่มีรูปทรงและว่างเปล่า ความมืดปกคลุมอยู่เหนือพื้นผิวของห้วงน้ำ
พระวิญญาณของพระเจ้าทรงเคลื่อนไหวอยู่เหนือน้ำนั้น (ปฐมกาล 1:2)

เราเห็นในข้อนี้ว่า โลก หรือภาวะเริ่มแรกของสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นเบื้องล่างของสวรรค์นั้น
“ปราศจากรูปร่างและว่างเปล่าอยู่” เต็มไปด้วยความมืดและที่ลึก

ณ จุดนี้

แผ่นดินโลกมีลักษณะตรงกันข้ามกับพระที่นั่งอันเปี่ยมด้วยพระสิริของพระองค์ในสวรรค์อย่างสิ้นเชิง
ตามที่เราได้ทราบแล้ว ตลอดพระคัมภีร์ทั้งเล่ม

สวรรค์นั้นเต็มไปด้วยพระสิริอันเจิดจรัสของพระเจ้า

แต่แผ่นดินโลกยังไม่ได้เป็นเช่นนั้นในระยะแรกแห่งการทรงสร้างนี้ คำภาษาฮีบรูที่แปลว่า
“ปราศจากรูปร่าง” และ “ว่างเปล่า”

ถูกใช้ในส่วนอื่นของพันธสัญญาเดิมเพื่อกล่าวถึงแดนกันดารและทะเลทรายบนโลกนี้
ซึ่งเป็นสถานที่ที่ส่วนใหญ่ไม่มีมนุษย์อาศัยอยู่ และคำว่า “ความมืด” และ “ที่ลึก”

สื่อถึงความหมายเชิงลบอย่างยิ่งตลอดพระคัมภีร์ทั้งเล่ม

แต่ปฐมกาล 1:2

บอกเราถึงอีกสิ่งหนึ่งที่สำคัญอย่างยิ่งเกี่ยวกับจุดเริ่มต้นของประวัติศาสตร์โลก โดยกล่าวว่า

“พระวิญญาณของพระเจ้าทรงเคลื่อนไหวอยู่เหนือ ... น้ำนั้น”

พระเจ้าแห่งแสงสว่างและชีวิตหาได้พอพระทัยที่จะทิ้งให้โลกอยู่ในสภาพแรกเริ่มอันยุ่งเหยิงนั้น ไม่
พระวิญญาณของพระองค์จึงเริ่มเคลื่อนไหวบนโลกที่มีมืดมิดและไร้ชีวิตนั้น

ส่วนหลักส่วนที่สองของเรื่องการทรงสร้างในปฐมกาล 1

กล่าวถึงช่วงเวลาหกวันที่พระเจ้าได้บัญชาโลกนี้ให้เป็นที่ประทับของพระองค์ในข้อ 3-31

หกวันนี้แสดงภาวะเริ่มแรกให้เห็นแบบแผนอันเด่นชัดของพระปัญญาและฤทธานุภาพด้านสถาปัตยกรรม
ที่ไม่มีใครเทียบได้ของพระเจ้า

ในสามวันแรก พระเจ้าจัดการกับภาวะ สภาพโลกที่ไร้รูปร่าง ในสามวันถัดมา

พระองค์จัดการกับภาวะที่โลกนี้ว่างเปล่า ราชกิจของพระเจ้าในสองช่วง ๆ

ละสามวันนี้เกิดขึ้นคู่ขนานกันอย่างน่าทึ่ง

วันที่หนึ่ง พระเจ้าทรงสร้างเวลากลางวัน และควบคุมความมืดให้เป็นกลางคืน

และในแนวทางเดียวกัน ในวันที่สี่ พระองค์ทรงวางดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาวไว้ในท้องฟ้า

เพื่อรักษาแบบแผนนี้ไว้ ในวันที่สอง พระเจ้าทรงสร้างบรรยากาศ

โดยแยกน้ำที่อยู่เบื้องล่างจากน้ำที่อยู่เบื้องบน จากนั้นในวันที่ห้า

พระเจ้าสร้างนกให้เต็มเต็มพื้นที่ระหว่างน้ำเบื้องล่างและน้ำเบื้องบน

และทำให้น้ำเบื้องล่างเต็มไปด้วยสัตว์ทะเล ในวันที่สาม

พระเจ้ากำหนดขอบเขตของผืนน้ำเบื้องล่างด้วยการสร้างพื้นแผ่นดินอุดมสมบูรณ์ และในวันที่หก

พระเจ้าได้วางสัตว์บกและมนุษย์ให้อยู่บนพื้นดินแห่ง

พระเจ้าสำแดงราชบัลลังก์และฤทธานุภาพอันไร้เทียมทานเมื่อพระองค์ทรงจัดวางและเติมโลกนี้ให้

เต็มด้วยประชากรต่าง ๆ

ส่วนที่สาม อันเป็นส่วนปิดท้ายเรื่องการทรงสร้าง บรรยายภาพวันสะบาโตในบทที่ 2:1-3

เช่นเดียวกับในหลายข้อก่อนหน้านี

พระวจนะตอนนี้เน้นให้เห็นพระเจ้าในฐานะราชาสถาปนิกและผู้ทรงสร้างสรรพสิ่ง

เราอ่านพบในปฐมกาล 2:3 ว่า:

และพระเจ้าทรงอวยพรวันที่เจ็ดและทรงตั้งขึ้นเป็นวันบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์

เพราะในวันนั้นพระองค์ทรงหยุดพักจากพระราชกิจในการทรง

สร้างที่พระองค์ทรงกระทำ (ปฐมกาล 2:3)

ในข้อนี้ เราเห็นภาพของพระเจ้าประทับบนบัลลังก์ของพระองค์ในสวรรค์

ชื่นชมยินดีกับความสำเร็จของพระองค์ และได้รับเกียรติจากสิ่งที่พระองค์ได้กระทำ

พระราชกิจของพระองค์ยิ่งใหญ่มาจนถึงขนาดที่หลังจากนั้น ในบัญญัติสิบประการ พระเจ้าได้บัญชาอิสราเอลให้ระลึกถึงความสำเร็จของพระองค์ในทุกวันสะบาโต กล่าวได้ว่าปฐมกาลบทที่ 1:1 ถึง 2:3 บอกเราว่า ในช่วงหกวัน พระเจ้าได้ประกาศราชอาณาจักรจากราชบัลลังก์ของพระองค์ในสวรรค์ อันเปลี่ยนโลกนี้จากความมืดและภาวะไร้ระเบียบ ให้กลายเป็นราชวังอันวิจิตรงดงาม และท้ายที่สุด พระเจ้าทรงรับเกียรติสำหรับสิ่งที่พระองค์ได้กระทำในฐานะราชสถาปนิกและพระผู้สร้างสิ่งทั้งปวง เราได้พิจารณาแล้วว่าพระเจ้าทรงเตรียมการเบื้องต้นอย่างไรสำหรับสถานที่เพื่อวัตถุประสงค์แห่งแผ่นดินของพระองค์ในช่วงต้นของปฐมกาล

ต่อไปเราจะดูที่ลักษณะพิเศษของการออกแบบของพระองค์ ซึ่งมักถูกมองข้าม พระเจ้าได้เปิดเผยด้วยว่าพระองค์ได้กำหนดให้การปกครองของพระองค์ขยายออกไปอย่างต่อเนื่อง จนถึงสุดปลายแผ่นดินโลก

การขยายออกไปอย่างต่อเนื่อง

ปฐมกาลบทที่ 1:3-30 บอกเราถึงหกครั้งว่าเมื่อพระเจ้าทอดพระเนตรสิ่งที่พระองค์ทรงสร้าง พระองค์เห็นว่าสิ่งนั้น “ดี” และข้อ 31 ในวันที่หก พระองค์ทอดพระเนตรผีพระหัตถ์ของพระองค์และเห็นว่าทุกสิ่งที่พระองค์ทรงสร้างนั้น “ดียิ่งนัก” คำว่า “ดี” ซึ่งแปลมาจากคำว่า “โทฟ” (tov (טוב)) ในภาษาฮีบรู มีความหมายในที่นี้ ทั้งปรากฏในข้ออื่น ๆ ตลอดพันธสัญญาเดิมว่า “นำยินดี” “นำพึงพอใจ” และแม้กระทั่ง “งดงาม” เมื่อพระคัมภีร์กล่าวว่าการทรงสร้างนั้นดี ก็หมายความว่าพระเจ้ารับรองผลงานของพระองค์ แต่เรากำลังจะเห็นว่าสิ่งที่พระเจ้าได้กระทำเป็นเพียงจุดเริ่มต้นของบางสิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่ามากนักที่จะเกิดขึ้นต่อไปในโลกนี้

บ่อยครั้งเหลือเกิน คริสเตียนเจตนาดีเชื่ออย่างผิด ๆ ว่า เมื่อพระเจ้ากล่าวว่าการทรงสร้างของพระองค์ “ดียิ่งนัก” พระองค์หมายความว่าไม่มีอะไรอีกแล้วที่จะต้องทำหรือปรับปรุง แต่นั่นไม่จริงเลย เพราะถ้าเราอ่านในปฐมกาล 2:18 พระเจ้ากล่าวเช่นกันว่า “ไม่ดีเลยที่มนุษย์นั้นจะอยู่ตัวคนเดียว” ความมืด ความไร้ระเบียบ และความลึก ซึ่งครั้งหนึ่งเคยปกคลุมโลกนี้ เพียงแต่ถูก “จำกัด” แต่ไม่ได้ถูก “กำจัด” ออกไป

พระเจ้าเริ่มด้วยการวางแผนชาติไว้ในราชอาณาจักรอันบริสุทธิ์ของพระองค์ แต่พระเจ้าก็ได้เรียกอาดัมในปฐมกาล 1:28 ให้เติมเต็มแผ่นดินโลกและมีอำนาจเหนือแผ่นดินนั้น การทรงสร้างนั้น “ดียิ่งนัก” เมื่อสัปดาห์แรกแห่งยุคแรกเริ่ม ได้สิ้นสุดลง แต่แค่ในความหมายว่าทุกสิ่งพร้อมแล้ว

พร้อมที่จะทำให้วัตถุประสงค์ในการสร้างอาณาจักรที่ยิ่งใหญ่กว่าสำเร็จเป็นจริง ดังที่เราได้อ่านพบในปฐมกาล 2:8-9 ดังนี้ว่า

พระเจ้าพระยาห์เวห์ได้ทรงสร้างสวนแห่งหนึ่งไว้ในเอเดนทางทิศตะวันออก...พระเจ้า
 จ้าพระยาห์เวห์ทรงให้ต้นไม้ทุกชนิดทั้งที่งดงามน่าดูและที่
 เหมาะเป็นอาหารออกขึ้นในสวน
 ที่กลางสวนนั้นมีต้นไม้แห่งชีวิตและต้นไม้แห่งการรู้ดีรู้ชั่ว (ปฐมกาล 2:8-9)

ให้เราคิดแบบนี้ ในบทต้น ๆ ของปฐมกาล พระเจ้าทรงวางโครง สร้างของโลกนี้ขึ้น เหมือนกับศิลปินใช้ดินสอร่างรูปภาพบนผ้าใบ ก่อนที่จะลงสีเป็นรูปทิวทัศน์ที่สมบูรณ์ พระเจ้าสถาปนาระเบียบพื้นฐานที่จำเป็นสำหรับการทำให้โลกนี้กลายเป็นสิ่งที่พระองค์วางแผนไว้ ให้มันเป็นจริงสำหรับวันหนึ่ง พระองค์ไม่ได้ลงสีบนผ้าใบทั้งผืน คือโลกนี้ทั้งหมดในทันทีทันใด

ตรงกันข้าม ด้วยพระปรีชาอันเกินหยั่งรู้ได้ของพระองค์ พระเจ้าได้ระบายเพียงแค่ส่วนของโลกนี้ด้วยสีสันอันวิเศษ พระองค์ตกแต่งพื้นที่นั้นให้เป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดของโลกนี้ พื้นที่ดังกล่าวนี้เรียกว่า “เอเดน” ภายในเอเดนมีสวนแห่งหนึ่ง อันเป็นสถานที่ที่งดงามอย่างน่าอัศจรรย์ เป็นสวนสวรรค์อันวิเศษบริสุทธิ์

คู่ควรกับการประทับอยู่อย่างพิเศษของมหากษัตริย์แห่งแผ่นดินสวรรค์ บริสุทธิ์และถูกแยกออกจากส่วนอื่น ๆ ที่ถูกสร้าง จนถึงขนาดที่พระเจ้าดำเนินมาถึงที่นั่น และได้สำแดงพระสิริของพระองค์ให้เห็น แต่แม้ว่าสวนนั้นจะวิเศษเพียงนี้ เป้าหมายของพระเจ้าสำหรับประวัติศาสตร์ไม่ใช่เพื่อให้โลกคงอยู่ในสภาพนั้น ต่อไป ตรงกันข้าม โลกทั้งใบจะต้องกลายเป็นเหมือนสวนเอเดนบริสุทธิ์ เพื่อที่ในวันหนึ่ง พระสิริของพระองค์จะเป็นที่ประจักษ์และเต็มเปี่ยมอยู่ในทุกสิ่งที่ทรงสร้าง

สภาพของโลกนี้เมื่อสิ้นสุดสัปดาห์แรกเป็นเพียงจุดเริ่มต้นสำหรับทุกสิ่งที่พันธสัญญาเดิมสอนเกี่ยวกับแผ่นดินของพระเจ้าในประวัติศาสตร์ ซึ่งจะพัฒนาขึ้นอย่างต่อเนื่อง

ดังนั้น ข้อกำหนดของเราในฐานะสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นก็คือ การเป็นผู้ดูแล เป็นสิ่งทรงสร้างที่มีปฏิสัมพันธ์กับพระเจ้าผู้สร้าง

เพื่อขยายขอบเขตของอุทยานบริสุทธิ์นี้ออกไป ด้วยการนมัสการ การอุทิศตน และการเชื่อฟัง พร้อมทั้งสำรวจทรัพยากรทั้งปวงที่พระองค์ได้ทรงสร้าง และแน่นอน สิ่งนี้จะถูกนำมาพิจารณาในบ้านปลาย

ในฟ้าสวรรค์ใหม่และแผ่นดินโลกใหม่เช่นกัน

—ดร. สตีเฟน เจ เวลล์ม

เราได้เห็นแล้วว่ายาคแรกเริ่มนั้น ได้เริ่มต้นขึ้นเมื่อพระเจ้าจัดเตรียมโลกนี้ให้เป็นสถานที่สำหรับแผ่นดินของพระองค์ในประวัติศาสตร์ ซึ่งจะพัฒนาต่อไป จากนั้น เราจะหัน ไปศึกษาอีกมิติที่สำคัญอย่างยิ่งเกี่ยวกับบันทึกในพระคัมภีร์ นั่นคือ บทบาทของมนุษย์ที่พระเจ้าได้กำหนดให้ในช่วงนี้ของประวัติศาสตร์โลก

มนุษย์

เคยสังเกตหรือไม่ว่าพระคัมภีร์กล่าวถึงมนุษย์มากเพียงใด? แทบจะเป็นไปไม่ได้เลยที่จะพบแม้กระทั่งหน้าเดียวในพระคัมภีร์ที่มีได้กล่าวถึงมนุษย์ในทางใดทางหนึ่ง เริ่มแรก อาจดูแปลก เพราะเรามักนึกถึงพระคัมภีร์ในแง่ที่ว่า เป็นการเปิดเผยว่าพระเจ้าคือใครและพระองค์ได้กระทำสิ่งใด ซึ่งก็เป็นจริงเช่นนั้นแน่นอน แต่เหตุการณ์ในประวัติศาสตร์พระคัมภีร์ก็เน้นถึงบทบาทพิเศษอันสำคัญยิ่งที่มนุษย์ได้กระทำในแผนการทรงสร้างของพระเจ้า

แน่นอน มนุษย์นั้น ไม่สามารถกระทำสิ่งดีอื่นใดถ้าปราศจากพระกรุณาธิคุณของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้ ถ้าพิจารณาความหมายอันสูงสุดแล้ว พระสิริทั้งสี่อันยอมเป็นของพระเจ้าแต่เพียงผู้เดียว แม้กระนั้น พระคัมภีร์ก็กล่าวชัดเจนว่า

พระเจ้ามุ่งมั่นที่จะทำให้พระประสงค์เกี่ยวกับแผ่นดินของพระองค์สำเร็จเป็นจริงโดยผ่านชาติพันธุ์ของมนุษย์เป็นหลัก นี่คือเหตุผลที่พระคัมภีร์กล่าวถึงมนุษย์อย่างมากมาย

พระคัมภีร์อธิบายว่าเหตุใดพันธสัญญาใหม่จึง

เน้นความเป็นมนุษย์ของพระเยซู

ผู้ซึ่งเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบและชอบธรรมแต่เพียงผู้เดียว

ผู้ทำให้พระประสงค์ดั้งเดิมของการทรงสร้างมนุษย์นั้นสำเร็จเป็นจริง

บทบาทพิเศษสำหรับมนุษยชาตินี้ถูกกล่าวถึงอย่างชัดเจนในปฐมกาล 2:18
เมื่อพระเจ้ากล่าวถึงเรื่องนี้เกี่ยวกับอาดัมในสวนเอเดน:

แล้วพระเจ้าพระยาห์เวห์ตรัสว่า “ไม่ควรให้ชายผู้นี้อยู่คนเดียว
เราจะสร้างผู้อุปถัมภ์ที่เหมาะสมเท่าเทียมกับเขา” (ปฐมกาล 2:18)

ก่อนหน้านั้น ในปฐมกาล 1 พระเจ้าได้สรุปการทรงสร้างว่า “ดียิ่งนัก”
แต่พระองค์ก็เห็นว่าบางสิ่งในราชอาณาจักรของพระองค์ยังคง “ไม่ดี” นั่นคือ อัดัมยังไม่มีภรรยา
เหตุใดสิ่งนี้ถึงไม่ดี?
นั่นเป็นเพราะว่าพระเจ้าได้สร้างมนุษยชาติให้กระทำตามวัตถุประสงค์ที่ยิ่งใหญ่เกินกว่าที่มนุษย์คน
เดียวจะทำได้ จำเป็นต้องมีคนมากมายที่กระทำบทบาทของมนุษยชาติให้สำเร็จ
เพื่อพัฒนาแผ่นดินของพระเจ้าบนโลกนี้
บทบาทอันสำคัญยิ่งสำหรับมนุษย์บรรยายได้ในสองแนวทาง
พระเจ้าสร้างอาดัมและเอวาให้ทำหน้าที่เป็นปุโรหิตของพระองค์และเป็นอุปราช หรือผู้แทนพระองค์
สองบทบาทนี้เชื่อมโยงกันในพระคัมภีร์ แต่เราจะศึกษาแต่ละบทบาทแยกจากกัน
โดยเริ่มต้นที่การที่มนุษย์ปรนนิบัติพระเจ้าในฐานะปุโรหิตของพระองค์

ปุโรหิต

ในแง่หนึ่ง อัดัม พร้อมด้วยเอวาที่ตามหลังกมา
ได้รับการกิจการปรนนิบัติพระเจ้าในฐานะปุโรหิต
พวกเขาถูกเรียกมาให้ถวายเกียรติแด่พระเจ้าด้วยการนมัสการพระองค์
เราได้ศึกษาก่อนหน้านี้แล้วว่า ในนิมิตของดาเนียล
สิ่งมีชีวิตนับไม่ถ้วนปฏิบัติพันธกิจต่อหน้าพระผู้เป็นเจ้าในพระราชสำนักในสวรรค์ของพระองค์
และนี่คือสิ่งที่อาดัมและเอวาถูกเรียกให้กระทำบนโลกนี้ บทบาทปุโรหิตสำหรับมนุษยชาตินี้
เราอ่านพบในปฐมกาล 2:15 ดังนี้:

พระเจ้าพระยาห์เวห์ทรงกำหนดให้ชายผู้นี้อยู่ในสวนเอเดน
ให้เขาทำงานและดูแลรักษาสวนแห่งนั้น (ปฐมกาล 2:15)

เมื่อมองเผิน ๆ
เราอาจคิดว่าข้อความตอนนี้บอกเพียงว่าพระเจ้าเรียกอาดัมให้มาเป็นคนสวน
แต่ภารกิจของอาดัมมีมากกว่านั้นมหาศาล
เนื่องจากสวนเอเดนเป็นราชอาณาจักรบริสุทธิสำหรับพระเจ้า สำนวนที่ชื่อว่า “เพื่อดูแลและรักษาไว้”
จึงไม่ธรรมดา และมีความสำคัญพิเศษสำหรับโมเสสและชาวอิสราเอลโบราณ
มีหลายตอนในพระวจนะห้าเล่มแรกของพันธสัญญาเดิม ที่เราพบว่ามีสำนวนคล้ายคลึงกัน
ถูกใช้เพื่อบรรยายถึงหน้าที่ของปุโรหิตและคนเลวีต่อเบื้องพระสิริของพระเจ้าในพลับพลา เช่น
เราอ่านพบในกัณดารวิถี 3:8 ว่า:

พวกเขาจะต้องคอยดูแลส่วนประกอบทั้งหมดของเต็นท์นัดพบ
และปฏิบัติหน้าที่ที่พลับพลาเพื่อชนอิสราเอล (กัณดารวิถี 3:8)

คำบรรยายบทบาทของอาดัมและเอวาในสวนเอเดนได้สะท้อนภาพคำบรรยายถึงบทบาทของ
คนเลวีในการปฏิบัติหน้าที่ปุโรหิตเพื่อพระเจ้า
พระเจ้าวางอาดัมและเอวาไว้ในราชอาณาจักรบริสุทธิของพระองค์

อันเป็นสถานที่แห่งพระสิริของกษัตริย์จากเบื้องบนในโลกนี้ ในสวนนั้น เขาทั้งสองปรนนิบัติพระเจ้าในลักษณะคล้ายกันมากกับการที่ปโรหิตและชาวเลวีปรนนิบัติพระเจ้าในพลับพลา อันเป็นที่ซึ่งพระเจ้าสำแดงพระสิริของพระองค์ต่อหน้าคนอิสราเอล อาดัมและเอวาถูกเรียกให้ปฏิบัติหน้าที่ที่ทั้งสิ้นของเขาในฐานะปโรหิตผู้บริสุทธิ์ อันถูกกำหนดมาเพื่อถวายเกียรติแด่มหากษัตริย์เบื้องบนโดยผ่านการนมัสการในอีกแง่มุมหนึ่ง มนุษย์กลุ่มแรกที่มีชีวิตบนโลกนี้มีได้ปรนนิบัติพระเจ้าเพียงแค่นี้ในฐานะปโรหิตของพระองค์เท่านั้น พระเจ้ายังได้เรียกพวกเขาให้รับใช้ในฐานะอปราช หรือผู้แทนพระองค์ ในทางปฏิบัติ อาดัมและเอวาก็คือ “ปโรหิตหลวง” ของพระเจ้า

อปราช

เราพบคำบรรยายบทบาทนี้ของอาดัมและเอวาในปฐมกาล 1:26 ซึ่งกล่าวดังนี้:

แล้วพระเจ้าตรัสว่า “ให้เราสร้างมนุษย์ขึ้นตามแบบเรา ตามอย่างเรา เพื่อให้เขาครอบครองปลาในทะเล นกในอากาศ สัตว์ใช้งาน สัตว์ป่าทั้งปวง และสัตว์ที่เลื้อยคลาน” (ปฐมกาล 1:26)

ทุกคนที่คุ้นเคยกับพระคัมภีร์รู้ว่าข้อความนี้และอีกหลายข้อความทั้งในพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่เรียกมนุษย์ว่าเป็น “พระฉาย” หรือ “ผู้มีลักษณะ” ของพระเจ้า ในอดีต นักศาสนศาสตร์ส่วนใหญ่คิดว่าข้อความนี้ หมายถึงมนุษย์เป็นเพียงสิ่งมีชีวิตที่มีเหตุผล มีศีลธรรม และมีศาสนาเท่านั้น แต่ถ้ามองตามความเป็นจริงของมุมมองคริสเตียนดั้งเดิมเหล่านี้ นี่ไม่ใช่ประเด็นที่ปฐมกาล 1 เน้น

เพื่อเข้าใจความสำคัญของการที่พระเจ้าเรียกมนุษย์ว่า “เป็นพระฉาย” หรือ “มีลักษณะ” ของพระองค์ ความรู้เกี่ยวกับสิ่งที่ปฏิบัติโดยทั่วไปในโลกยุคโบราณจะเป็นประโยชน์มาก ภายนอกอิสราเอล ฟาโรห์ กษัตริย์ และจักรพรรดิมักถูกเรียกว่าเป็น “พระฉาย” “ผู้มีลักษณะ” และแม้กระทั่ง “โอโรส” ของเทพของพวกเขา โดยถูกมองว่าเป็นรูปอวตาร อันเป็นตัวแทนของผลประโยชน์ต่าง ๆ ของเทพเหล่านั้นบนโลกนี้ ในฐานะตัวแทนจากสวรรค์ กษัตริย์มีภารกิจพิเศษในสังคมยุคโบราณ นั่นคือ เพื่อเรียนรู้ความประสงค์ของเทพเหล่านั้นในสวรรค์และใช้ราชอำนาจเพื่อกระทำตามประสงค์เหล่านั้นให้สำเร็จในโลกนี้

จึงไม่น่าแปลกใจที่พระเยซู ได้เรียกผู้ติดตามพระองค์ให้อธิษฐานเพื่อพระประสงค์ของพระเจ้าจะเป็นจริงบนโลกนี้เช่นเดียวกับในสวรรค์ ซึ่งก็คือภารกิจของพระองค์

ในกิจการ 7:22

สเตเฟนได้ทวนความว่าโมเสสได้เรียนรู้ปัญญาทั้งสิ้นในราชสำนักของอียิปต์ โมเสสรู้ตัวอย่างยิ่งว่าฟาโรห์แห่งอียิปต์และกษัตริย์ของชาติอื่น ๆ มักถูกเรียกว่า “พระฉาย” “ผู้มีลักษณะ” หรือ “โอโรส” ของเทพของพวกเขา เพื่อแยกคนเหล่านี้ออกจากคนธรรมดา แต่ด้วยการเฉลียวฉลาดของพระวิญญาณบริสุทธิ์ โมเสสต่อต้านความเชื่อเท็จที่แพร่หลายนี้ ตั้งแต่แรก พระเจ้าเพียงแห่งอิสราเอลได้ประกาศอย่างชัดเจนว่ามนุษย์ทั้งปวง ไม่ใช่เพียงกษัตริย์ และจักรพรรดิจำนวนไม่กี่คนเป็นพระฉายของพระเจ้า เป็นปโรหิตหลวงที่แท้จริงของพระเจ้า สิ่งนี้น่าจะเป็นบทเรียนที่แสนยากอย่างแน่นอนสำหรับชาวอิสราเอลโบราณที่จะเชื่อชนชาติที่เคยเป็นทาสนี้จำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงวิธีที่เขามองตนเองและบทบาทของเขาในโลกนี้ พระเจ้ากำหนดให้ชาวอิสราเอลทุกคน พร้อมกับมนุษย์ชาติอื่น ๆ ทั้งปวงด้วย ให้ปรนนิบัติพระองค์ในฐานะปโรหิตหลวงซึ่งเป็นผู้แทนของพระองค์

และในยุคของเรา วัฒนธรรมสมัยใหม่มักสอนเราว่า มนุษย์นั้นก็เพียงแค่ว่าผลผลิตของเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์เท่านั้น แต่บันทึกในพระคัมภีร์ทำให้เราต้องรับมุมมองเกี่ยวกับตัวเราเองและมุมมองเกี่ยวกับผู้อื่นให้สอดคล้องกับสิ่งที่พระเจ้าตรัสเกี่ยวกับเราไว้ตั้งแต่ต้น เราทุกคนถูกสร้างมาให้พระเจ้าและปรีดิ์ทูลของพระเจ้า โดยถูกเรียกมาเพื่อทำให้มั่นใจว่าพระประสงค์ของพระเจ้าจะสำเร็จบนโลกนี้เช่นเดียวกับในแผ่นดินสวรรค์

ในปฐมกาล 1:27-28 เราพบว่าพระเจ้าได้ขยายความบทบาทการปรนนิบัติของมนุษย์ชาติเมื่อพระองค์เอ่ยพระดำรัสแห่งพระพรจากราชบัลลังก์ของพระองค์ในสวรรค์ ดังนี้:

ดังนั้นพระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์ตามพระฉายาของพระองค์ ตามพระฉายาของพระเจ้านั้น พระองค์ทรงสร้างพวกเขาขึ้น พระองค์ทรงสร้างทั้งผู้ชายและผู้หญิง พระเจ้าทรงอวยพรพวกเขาและตรัสว่า “จงมีลูกเต็มบ้านมีหลานเต็มเมืองและทวีจำนวนขึ้นจนเต็มโลก และจงมีอำนาจเหนือแผ่นดิน จงครอบครองปลาในทะเล นกในอากาศ และสัตว์ที่เลื้อยคลาน” (ปฐมกาล 1:27-28)

ตั้งแต่แรก พระเจ้าเรียกมนุษย์ทุกคนให้เป็นพระฉายาและปรีดิ์ทูลของพระองค์ และเพื่อทำให้สิ่งที่นักศาสนศาสตร์มักเรียกว่า “ข้อกำหนดทางวัฒนธรรม” สำเร็จเป็นจริง เราได้เห็นแล้วว่าพระเจ้าได้สถาปนาระเบียบและความงดงามระดับหนึ่งในการทรงสร้าง และพระองค์ได้วางมนุษย์ชาติไว้ในราชอาณาจักรบริสุทธิแสนอัศจรรย์ของพระองค์ เพื่อให้ปรนนิบัติพระองค์ในฐานะปรีดิ์ทูล มหากษัตริย์แห่งสวรรค์ได้กำหนดมนุษย์ชาติให้เป็นอุปกรณ์เพื่อขยายแผ่นดินของพระองค์ มนุษย์จะต้องทวีจำนวนขึ้น กระจายออกไป และทำให้โลกทั้งใบเป็นเหมือนอุทยานของพระเจ้า เพื่อนำพระประสงค์ของพระเจ้ามาสู่โลกนี้ และเพื่อปรนนิบัติพระองค์ทุกหนแห่งในโลก การขยายแผ่นดินของพระเจ้าไปทั่วโลกเป็นจุดประสงค์ที่แท้จริงที่พระเจ้าทรงวางมนุษย์ไว้บนโลกนี้

ถึงจุดนี้ ข้าพเจ้าคิดว่าเราต้องยอมรับว่า ในฐานะมนุษย์ยุคปัจจุบัน เราแทบจะไม่คิดถึงจุดประสงค์ของการดำรงอยู่ของพวกเขาในลักษณะนี้ เมื่อมีใครถามท่านว่า “เป็นอย่างไรบ้าง?” บ่อยครั้งแค่ไหนที่เราได้ตอบว่า “ดูสิ ข้าพเจ้าเกิดผล ข้าพเจ้าทวีจำนวนขึ้น ข้าพเจ้าเต็มโลกนี้ให้เต็ม ข้าพเจ้าควบคุมดูแลโลกนี้และปกครองสิ่งต่าง ๆ แทนพระเจ้า”?

แนวคิดเช่นนี้แปลกแยกมากสำหรับหลายคนติดตามพระคริสต์ จนถึงขนาดที่เราแทบจะไม่คิดที่จะบรรยายสิ่งที่เรากระทำด้วยชีวิตของเราในลักษณะนี้เลย ดังนั้นอย่าประหลาดใจถ้าท่านพบว่าตนเองสับสนเกี่ยวกับจุดประสงค์ในชีวิตของท่าน

เราจำเป็นต้องค้นพบจุดประสงค์ในชีวิตเรา โดยทำความเข้าใจถึงสิ่งที่พระเจ้าตรัสเกี่ยวกับมนุษย์ตั้งแต่ต้น เราถูกสร้างมาให้ปรีดิ์ทูลของพระเจ้า เราถูกสร้างมาเพื่อให้มั่นใจว่าการปกครองของพระเจ้าจะขยายออกไปถึงสุดปลายแผ่นดินโลก เพื่อที่วันหนึ่ง การทรงสร้างทั้งปวงจะเต็มไปด้วยสง่าราศีอันมองเห็นได้ของพระเจ้า เป็นการถวายสดุดีอันไม่มีที่สิ้นสุดแด่พระองค์

เราได้เห็นแล้วว่าในประวัติศาสตร์ยุคแรกเริ่ม พระเจ้าได้ทรงสถาปนาโลกนี้ให้เป็นสถานที่สำหรับแผ่นดินของพระองค์ และให้มนุษย์อยู่ในฐานะผู้รับใช้แผ่นดินของพระองค์ ต่อไปเราน่าจะพิจารณาโดยสังเขปถึงเค้าโครงของความก้าวหน้าของแผ่นดินของพระเจ้าในโลกนี้ ซึ่งกำลังพัฒนาอย่างต่อเนื่องในยุคนี้

ความก้าวหน้า

หากอาดัมและเอวามีได้ล้มลงในความบาป
เส้นทางของมนุษยชาติในการปรนนิบัติพระเจ้าในฐานะพระฉายของพระองค์ก็จะเป็นปรากฏการณ์
ที่ตรงไปตรงมา ทั้งสองก็จะมีลูกหลาน และลูกหลานก็จะมีลูกหลานของเขาเองสืบไป
และเมื่อรวมทั้งหมด พระฉายที่ทำหน้าที่ปโรหิตของพระเจ้ากลุ่มใหญ่ก็จะเติมแผ่นดินโลกให้เต็ม
ความคมและปกครองสิ่งต่าง ๆ ตามพระบัญชาของพระเจ้า แต่เราต่างรู้ว่าสิ่งต่าง ๆ
ไม่ได้เกิดขึ้นในทิศทางนี้
ความบาปเปลี่ยนเส้นทางตรงของมนุษยชาติให้กลายเป็นถนนสายยาวที่บิดเบี้ยวและเต็มไปด้วยความ
มลทิน แต่ถึงแม้จะมีความมลทินเหล่านี้ตั้งแต่ต้นของประวัติศาสตร์ยุคแรกเริ่ม
พระเจ้าก็ให้ความมั่นใจแก่มนุษยชาติว่าจุดประสงค์ของพระองค์สำหรับมนุษย์นั้นจะไม่มีวันล้มเหลว
มีเรื่องมากมายที่กล่าวถึงได้เกี่ยวกับความก้าวหน้าของแผ่นดินของพระเจ้าในยุคแรกเริ่ม
แต่เราจะสรุปสิ่งนี้ในสามขั้นตอน คือขั้นตอนแรก เราจะกล่าวถึงการกบฏครั้งใหญ่ ในขั้นตอนที่สอง
เราจะศึกษาว่าความเสื่อมของมนุษยชาติเพิ่มขึ้นและนำไปสู่การพิพากษาอย่างรุนแรงโดยพระเจ้าอย่าง
ไร แต่ในขั้นตอนที่สาม
เราจะพบว่าพระเจ้าได้สถาปนากลยุทธ์ระยะยาวที่จะทำให้มนุษยชาติสามารถทำให้จุดประสงค์แห่งแ
แผ่นดินของพระองค์สำเร็จเป็นจริง
ให้เราเริ่มด้วยการศึกษาเกี่ยวกับการกบฏครั้งใหญ่ต่อมหากษัตริย์เบ็องบนก่อน

การกบฏครั้งใหญ่

แทนที่จะกระทำตามสิ่งที่มหากษัตริย์เบ็องบนได้บัญชาให้สำเร็จอย่างสัตย์ซื่อ
อาดัมและเอวาพ่ายแพ้ต่อการล่อลวงของซาตานและก่อการกบฏโดยได้กินผลไม้ต้องห้ามนั้น
ด้วยเหตุนี้ แทนที่จะขยายสวนเอเดน ไปถึงสุดปลายแผ่นดินโลก
พวกเขาถูกขับไล่ออกจากสวนและมีชีวิตอยู่ภายใต้คำสาปแช่ง แม้กระนั้น
ความรับผิดชอบของมนุษยชาติในฐานะผู้สร้างแผ่นดินของพระเจ้าก็หาได้จบลงไม่ อัดัมและเอวา
รวมทั้งลูกหลานของเขา ยังคงต้องทวีจำนวนขึ้นและปกครองเหนือโลกนี้เพื่อปรนนิบัติพระเจ้า
ทว่าพระเจ้าได้สาปแช่งมนุษยชาติและโลกนี้
การทวีจำนวนขึ้นและการปกครองจึงกลายเป็นสิ่งที่เจ็บปวด ยากลำบาก และน่าคับข้องใจ
ในแง่ของการทวีจำนวนขึ้น พระเจ้าตรัสดังนี้กับเอวาในปฐมกาล 3:16:

เราจะให้เจ้าเจ็บปวดแสนสาหัสเมื่อเจ้าคลอดบุตร
เจ้าจะคลอดบุตรด้วยความเจ็บปวด (ปฐมกาล 3:16)

ในแง่ของการปกครอง พระเจ้าเตือนอาดัมดังนี้ในข้อ 17:

แผ่นดินจึงถูกสาปแช่งเพราะเจ้า
เจ้าจะหาเลี้ยงชีพจากแผ่นดินด้วยความลำบากตรากตรำ ตลอดชีวิตของเจ้า
(ปฐมกาล 3:17)

น่าเศร้าที่พระฉายพระเจ้าในฐานะปโรหิตของพระองค์กลับจำต้องอาศัยอยู่ในโลกแห่งความ
โหดร้าย ประสบความเจ็บปวดและล้มเหลวในการทำภารกิจที่พระเจ้าได้มอบหมายแก่พวกเขา
บันทึกเกี่ยวกับความต่อเนื่องของแผ่นดินของพระเจ้าในยุคแรกเริ่มนั้น
ได้เริ่มต้นที่การกบฏครั้งใหญ่ของอาดัมและเอวา

แต่ลูกหลานของเขาก็เจริญรอยตามในวิถีแห่งความเสื่อมที่ในที่สุดแล้วนำไปสู่การพิพากษาอย่างรุนแรงจากพระเจ้า

ความเสื่อมและการพิพากษา

จากหนังสือปฐมกาล เมื่ออาดัมและเอวาล้มลงในความบาป ก็เป็นไปไม่ได้อีกต่อไปที่ลูกหลานทั้งปวงของเขาจะสัตย์ซื่อต่อพระเจ้า จริง ๆ แล้ว ไม่มีลูกหลานคนใดของเขาจะสามารถปรนนิบัติพระเจ้าในฐานะพระฉายอันสัตย์ซื่อของพระองค์ได้อีกต่อไปโดยปราศจากพระเมตตาแห่งการทรงไถ่ของพระเจ้า มนุษยชาติส่วนใหญ่กบฏต่อพระเจ้าต่อไป คาอิน บุตรหัวปีของอาดัมและเอวา ได้ฆ่าอาเบล น้องชายของเขา และลำดับวงศ์ตระกูลของคาอินในปฐมกาล 4 ก็บอกเราว่า เมื่อตระกูลของคาอินเติบโตขึ้น การกบฏของพวกเขาก็ยังเลวร้าย แทนที่จะปรนนิบัติในฐานะปุโรหิตหลวงของพระเจ้า ลูกหลานของคาอินต่างเชิดชุนตนเองและต่อต้านการครองราชย์ของพระเจ้า ทำให้โลกนี้เต็มไปด้วยความรุนแรงต่อมนุษยชนอื่น ๆ และเมื่อเวลาผ่านไป ความรุนแรงของมนุษยชาติเป็นเหตุให้พระเจ้าต้องชำระโลกนี้ด้วยการให้น้ำท่วมโลก ตามที่เราอ่านพบในปฐมกาล 6:5-7:

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเห็นว่าความชั่วร้ายของมนุษย์ในโลกทวีมากยิ่งขึ้นและความคิดจิตใจของเขาก็โน้มเอียงไปในทางชั่วอยู่เสมอ องค์พระผู้เป็นเจ้าจึงทรงเสียพระทัยยิ่งนักที่ได้ทรงสร้างมนุษย์ขึ้นมาในโลกและพระองค์ทรงปวดร้าวพระทัย ดังนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าจึงตรัสว่า “เราจะกวาดล้างมนุษยชาติที่เราได้สร้างขึ้นออกจากผืนแผ่นดินทั้งมนุษย์และสัตว์ทั้งปวง สัตว์ที่เลื้อยคลาน และนกในอากาศ เพราะเราเสียใจที่ได้สร้างพวกนี้ขึ้นมา” (ปฐมกาล 6:5-7)

บันทึกเกี่ยวกับพัฒนาการแผ่นดินของพระเจ้าในยุคประวัติศาสตร์แรกเริ่มมิได้ครอบคลุมเพียงแต่การกบฏครั้งใหญ่และความเสื่อมของมนุษยชาติ รวมทั้งการพิพากษาที่ตามมาเท่านั้น บันทึกนี้ยังเปิดเผยว่าพระเจ้าได้สถาปนากลยุทธ์ระยะยาวที่ในที่สุดแล้วจะนำไปสู่การที่แผ่นดินของพระองค์ขยายออกไปทั่วโลก อันที่จริง พระเจ้ามุ่งมั่นที่จะไถ่ชนชาติหนึ่งสำหรับพระองค์เอง และเวลาต่อมาสก็สร้างแผ่นดินของพระองค์โดยผ่านชนชาตินั้น

กลยุทธ์ระยะยาว

สิ่งแรกที่บ่งบอกถึงกลยุทธ์ระยะยาวนี้ถูกนำเสนอในปฐมกาล 3:15 ในข้อนี้พระเจ้าได้สาปแช่งอสรพิษผู้นำสู่การกระทำบาปของอาดัมและเอวา โดยพระเจ้าได้ตรัสข้อความดังนี้:

เราจะให้เจ้ากับหญิงนั้น เป็นศัตรูกัน ทั้งเผ่าพันธุ์ของเจ้ากับของนางด้วย เขาจะฟาดศีรษะของเจ้า และเจ้าจะฉกส้นเท้าของเขา” (ปฐมกาล 3:15)

ในข้อความนี้ พระเจ้าประกาศแก่อสรพิษนั้นว่าพงศ์พันธุ์ของมนุษย์จะถูกแบ่งออกเป็นสองส่วน คือลูกหลาน (หรือ

“เมล็ดพันธ์” ตามที่นิยมแปลกัน) ของชาตาน
ซึ่งหมายถึงคนเหล่านั้นที่โน้มเอียงไปในวิธีการกบฏของชาตาน และลูกหลานของเอา
ได้แก่คนเหล่านั้นที่แสวงหาหนทางที่จะปรนนิบัติพระเจ้าอย่างสัตย์ซื่อ
คนสองกลุ่มนี้จะเป็นศัตรูกันตลอดประวัติศาสตร์ พระเจ้ายังได้สัญญาว่า วันหนึ่งพงศ์พันธ์ของเอา
นั่นคือ มนุษยชาติที่ได้รับการไถ่ จะบดขยี้หัวของอสรพิษนั้น
และพิชิตปีศาจนั้นที่ได้นำมนุษยชาติไปสู่การกบฏครั้งยิ่งใหญ่
พระสัญญานี้ถูกทำให้สำเร็จเป็นจริงในที่สุดโดยพระคริสต์
จงฟังถ้อยคำที่เปาโลกล่าวเพื่อให้ความมั่นใจแก่ผู้ที่ติดตามพระคริสต์ในโรม 16:20 ว่า:

พระเจ้าแห่งสันติสุข

จะทรงปราบปรามชาตานให้ยับเยินลงใต้ฝ่าเท้าของท่านทั้งหลาย (โรม 16:20)

ความหวังในชัยชนะเหนือความชั่วร้ายสำหรับบรรดาพระฉายผู้สัตย์ซื่อและได้รับการไถ่ของ
พระเจ้าจะดำเนินไปอย่างต่อเนื่องตลอดประวัติศาสตร์ และสำเร็จเป็นจริงในพระคริสต์
ผู้ทรงเป็นพระฉายอันสมบูรณ์แบบของพระเจ้า

เนื่องจากพระเจ้ามีกลยุทธ์ระยะยาวสำหรับแผ่นดินของพระองค์ บุตรคนที่สาม คือเสท
จึงเกิดมาแทนที่อาเบลผู้สัตย์ซื่อ ลำดับวงศ์วานในปฐมกาล 5 บอกเราว่า
เสทและลูกหลานของเขายำเกรงพระเจ้าและพยายามขยายแผ่นดินของพระองค์ไปทั่วทั้งโลก
และแม้กระทั่งในเวลาทีโลกนี้เต็มไปด้วยความโหดร้ายรุนแรงของมนุษย์จนพระเจ้าทำลายมนุษยชา
ติส่วนใหญ่ ลูกหลานคนหนึ่งของเสท คือโนอาห์
ก็สัตย์ซื่อต่อพระเจ้าและเป็นทีโปรดปรานในสายพระเนตรของพระองค์
ภายหลังน้ำท่วมโลกในสมัยของโนอาห์ พระเจ้าได้ย้ำอีกครั้งหนึ่งถึงกลยุทธ์ระยะยาวของพระองค์
เพื่อการทำหน้าที่ของมนุษย์ในแผ่นดินของพระองค์จะสำเร็จเป็นจริง
ในปฐมกาล 8:21-22 เราอ่านพบข้อความดังนี้:

“เราจะไม่สาปแช่งแผ่นดินเพราะมนุษย์อีกต่อไป
ถึงแม้ว่าจิตใจของมนุษย์จะโน้มเอียงไปในทางชั่วตั้งแต่วัยเด็ก
แต่เราจะไม่ทำลายล้างสิ่งมีชีวิตทั้งปวงอย่างที่เรทำได้ทำในคราวนี้อีก
“ตราบใดที่โลกยังคงอยู่ตราบนั้นจะมีฤดูหว่านและฤดูเก็บเกี่ยว ความหนาวเย็น
และความร้อนฤดูร้อนและฤดูหนาว วันและคืน อยู่เรื่อยไป” (ปฐมกาล 8:21-22)

ให้เราสังเกตว่าพระเจ้าทรงรู้ว่ามนุษย์ทั้งปวงมีแนวโน้มที่จะชั่วร้าย แม้กระทั่งตั้งแต่วัยเยาว์
พระองค์ทรงรับรู้ว่าความบาปจะเปิดเปื้อนพระฉายที่ล้นลงของพระองค์ต่อไปเรื่อย ๆ ดังนั้น
ภายใต้รั้งอันเป็นหมายสำคัญ
พระเจ้าจึงประกาศว่าพระองค์จะสถาปนาระเบียบของธรรมชาติให้มีเวลาหว่านพืชและเวลาเก็บเกี่ยว
เวลาเย็นและเวลาร้อน ฤดูร้อนและฤดูหนาว วันและคืน ตราบเท่าที่โลกนี้ยังดำรงอยู่
แต่เหตุใดพระเจ้าจึงสถาปนาระเบียบอันมั่นคงนี้สำหรับธรรมชาติภายหลังน้ำท่วม?
เหตุผลของพระองค์ชัดเจนในถ้อยคำที่ตามมาทันที ในปฐมกาล 9:1:

แล้วพระเจ้าทรงอวยพรโนอาห์กับบุตรของเขาและตรัสว่า
“จงมีลูกมีหลานทวีขึ้นจนเต็มแผ่นดินโลก (ปฐมกาล 9:1)

ข้อนี้บอกเราว่า

พระเจ้าได้รื้อฟื้นการทรงเรียกมนุษย์ให้ปรนนิบัติตามพระประสงค์แห่งแผ่นดินของพระองค์
พระองค์สถาปนาระเบียบของธรรมชาติเพื่อพระฉายของพระองค์จะสามารถกระทำหน้าที่ดั้งเดิม
สำหรับแผ่นดินของพระองค์ให้สำเร็จได้

เมื่อพระเจ้าสร้างมนุษยชาติ เราต้องกลับไปดูปฐมกาล 1 และพระองค์ทรงสร้างเราตามพระฉายของพระองค์ ให้เป็นชายและหญิงตามพระฉายของพระองค์ และพระองค์ตรัสว่า “จงมีลูกดก และทวีมากขึ้น และเต็มเต็มแผ่นดินโลก” และนี่ไม่ใช่เพียงแต่ก่อนที่ความบาปจะเข้ามา แต่แม้กระทั่งหลังจากพระองค์ทำลายโลกนี้ด้วยน้ำท่วมใหญ่แล้ว และโนอาห์กับภรรยาและลูก ๆ รวมทั้งลูกสะใภ้ของเขา ต่างออกมาจากเรือลำนัน และอีกครั้งหนึ่ง พระองค์ตรัสว่า “จงมีลูกดก และทวีมากขึ้น และเต็มเต็มแผ่นดินโลก” พระเจ้าประทานโลกนี้แก่เรา เพื่อประโยชน์ของเราและเพื่อพระสิริของพระองค์

—ดร. ริก บอยด์

นับจากจุดนี้

พระคัมภีร์เปิดเผยว่าเส้นทางของมนุษย์ในการปรนนิบัติแผ่นดินของพระเจ้าไม่ได้ราบเรียบหรือปราศจากขวากหนาม คนของพระเจ้าเผชิญการต่อต้านอย่างรุนแรง พวกเขาจะล้มเหลวและทนทุกข์กับความพ่ายแพ้มากมาย แต่พระเจ้าก็สถาปนาเสถียรภาพระยะยาวในธรรมชาติ เพื่อที่วันหนึ่งพระฉายของพระเจ้าจะทำหน้าที่ขยายแผ่นดินของพระองค์ไปสลับปลายแผ่นดินโลกได้สำเร็จ เราได้เห็นแล้วว่าพระคัมภีร์สอนอย่างไรเกี่ยวกับแผ่นดินของพระเจ้าในประวัติศาสตร์ยุคแรกเริ่ม ต่อไป

เราก็พร้อมที่จะศึกษาช่วงเวลาหลักต่อมาของประวัติศาสตร์แผ่นดินพระเจ้าในพันธสัญญาเดิมนั่นคือ ช่วงเวลาที่พระเจ้าปฏิบัติกับชนชาติอิสราเอลโดยเฉพาะ ในฐานะประชากรผู้ถูกเลือกสำหรับแผ่นดินของพระองค์

ชนชาติอิสราเอล

เป็นการยากที่จะมองข้ามความจริงที่ว่าชนชาติอิสราเอลมีบทบาทเป็นศูนย์กลางในประวัติศาสตร์พระคัมภีร์ เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น?

พระคัมภีร์เน้นที่ประชากรอิสราเอลเนื่องจากพระเจ้าได้เลือกพวกเขาให้นำมนุษยชาติทั้งปวงในการทำสิ่งที่พระองค์ได้กำหนดไว้สำหรับพระฉายของพระองค์ตั้งแต่เริ่มต้น

ชนชาติอิสราเอลเป็นเมล็ดพันธุ์ของสตรีผู้นั้น [เอวา] เป็นบุโรहितหลวง เป็นสมบัติล้ำค่าของพระเจ้า เป็นบุตรหัวปีของพระองค์ท่ามกลางชนชาติทั้งปวง และด้วยฐานะดังกล่าว พวกเขาจะต้องทวีจำนวนขึ้นและครอบครองเหนือโลกนี้เพื่อการรับใช้ในแผ่นดินของพระเจ้า

ในเมื่อชาวอิสราเอลล้มเหลวครั้งแล้วครั้งเล่าที่จะสัตย์ซื่อต่อพระเจ้า พระองค์จึงนำการพิพากษาอย่างรุนแรงมาสู่พวกเขา

แต่พระองค์ก็ไม่เคยยกเลิกบทบาทนี้สำหรับอิสราเอล

เรากำลังจะได้เห็นในพระคัมภีร์ตลอดทั้งเล่มว่าพระเจ้ายึดมั่นเสมอที่จะให้อิสราเอลนำชนชาติทั้งปวงมาปรนนิบัติพระองค์

เพื่อให้เห็นว่าแผ่นดินของพระเจ้าเปิดเผยอย่างไรตลอดประวัติศาสตร์ของชนชาติอิสราเอล เราจะเน้นที่สามหัวข้อ คือ หนึ่ง เราจะสำรวจสถานที่หรือทำเลของแผ่นดินนั้น สอง เราจะศึกษาประชากรแห่งแผ่นดินของพระเจ้าในชนชาติอิสราเอล และสาม เราจะร่างเค้าโครงความก้าวหน้าของแผ่นดินของพระเจ้าในอิสราเอล เราจะเริ่มด้วยการศึกษาเรื่องทำเล หรือสถานที่ก่อน

สถานที่

เริ่มแรก เมื่อพระเจ้าวางอาดัมและเอวาไว้บนโลกนี้ พระองค์กำหนดให้เขาอยู่ในสถานที่พิเศษแห่งหนึ่ง คือสวนเอเดน แต่พระองค์ก็ได้มอบหมายให้ทั้งสองทำหน้าที่ในฐานะพระฉายของพระเจ้า โดยสถาปนาพระประสงค์ของพระองค์ทั่วทั้งโลก ที่นี้ ตามที่เราจะเห็นต่อมาในไม่ช้าว่า เมื่อพระเจ้าเลือกอับราฮัมและลูกหลานของท่าน พระองค์ได้เรียกพวกเขาให้มุ่งไปยังทิศทางสุบริเวณใกล้เคียงกับสวนเอเดนอีกคั้งหนึ่ง และจากที่นั่น ให้กระทำให้หน้าที่ตามการมอบหมายดั้งเดิมให้สำเร็จเป็นจริง

ให้เราฟังว่าปฐมกาล 2:1-3 บรรยายอย่างไรในตอนแรกที่พระเจ้าทรงเรียกอับราฮัม บิดาแห่งอิสราเอล ให้เป็นผู้รับใช้พิเศษของพระองค์ พระเจ้าตรัสว่า:

“จงละบ้านเมืองของเจ้า วงศ์ตระกูลของเจ้า และครอบครัวบิดาของเจ้าเพื่อไปยังดินแดนที่เราจะสำแดงแก่เจ้า เราจะทำให้เจ้าเป็นชนชาติใหญ่ และเราจะอวยพรเจ้า เราจะทำให้ชื่อเสียงของเจ้าเลื่องลือ และเจ้าจะเป็นพร เราจะอวยพรบรรดาผู้ที่อวยพรเจ้า และเราจะสาปแช่งบรรดาผู้ที่แช่งเจ้า ทกชนชาติทั่วโลก จะได้รับพรผ่านทางเจ้า” (ปฐมกาล 2:1-3)

ให้เราสังเกตจุดเน้นทางภูมิศาสตร์ในข้อความนี้ พระเจ้าเรียกอับราฮัมให้ออกจากแผ่นดินเกิดของบิดาของท่านในเมโสโปเตเมียและอพยพไปยังแผ่นดินที่ท่านไม่เคยเห็น

พระเจ้าทรงนำอับราฮัมจากเมืองเออร์ในเมโสโปเตเมีย ไปสู่เมืองฮาราน และหลังจากนั้น พระเจ้าเรียกอับราฮัมให้ออกจากฮาราน ไปยังแผ่นดินคานาอัน แผ่นดินที่เรามักเรียกว่า

“แผ่นดินพระสัญญา” เมื่ออับราฮัมมาถึงคานาอัน

พระเจ้ายืนยันว่าลูกหลานของท่านจะครอบครองแผ่นดินนั้นเป็นที่อยู่อาศัยของพวกเขาสืบไป และนับจากนั้น

แผ่นดินพระสัญญาก็กลายเป็นฐานแผ่นดินสำหรับอาณาจักรอิสราเอลในการรับใช้พระเจ้า

การที่อับราฮัมถูกเรียกไปยังแผ่นดินพระสัญญาช่วยให้เราเข้าใจเรื่องทำเลเรื่องแผ่นดินของพระเจ้าในประวัติศาสตร์อิสราเอลอย่างน้อยในสองแนวทางคือ หนึ่ง

พระเจ้าเรียกอับราฮัมและลูกหลานของท่านให้ปรนนิบัติพระองค์ ณ

จุดศูนย์กลางดั้งเดิมทางภูมิศาสตร์ของแผ่นดินของพระองค์ สอง

พระเจ้าเรียกอิสราเอลให้ขยายขอบเขตทางภูมิศาสตร์ของแผ่นดินของพระองค์ให้ไปไกลเกินกว่าพรมแดนแห่งแผ่นดินพระสัญญา

ให้เราเริ่มด้วยประเด็นที่ว่าพระเจ้าเรียกอับราฮัมและลูกหลานของท่านให้ปรนนิบัติพระองค์ ณ

จุดศูนย์กลางทางภูมิศาสตร์ดั้งเดิมของแผ่นดินของพระองค์บนโลกนี้

จุดศูนย์กลางดั้งเดิม

ไม่กี่อึดใจก่อนหน้านี้

เราเพิ่งเห็นว่าแกนกลางดั้งเดิมของแผ่นดินของเจ้าบนโลกนี้ได้แก่สวนเอเดน แผ่นดินศักดิ์สิทธิ์

แต่น่าเศร้าที่นักตีความพระคัมภีร์หลายคนก็กักตักอย่างผิด ๆ ว่าเอเดนนั้นตั้งอยู่ ณ

ที่ใดที่หนึ่งในเมโสโปเตเมียตอนล่าง ใกล้อ่าวเปอร์เซีย

เราไม่รู้แน่ชัดว่าแผ่นดินเอเดนมีอาณาเขตกว้างขวางเพียงใด อาจจะครอบคลุมตลอดพื้นที่ในปัจจุบันเรียกว่า “พระจันทร์เสี้ยวอันอุดมสมบูรณ์” แต่หนังสือปฐมกาลเอง ได้โยงแผ่นดินและสวนเอเดนเข้ากับแผ่นดินที่พระเจ้าได้สัญญากับอับราฮัมอย่างใกล้ชิด

ทิศทางทางภูมิศาสตร์ดังกล่าวชัดเจนขึ้นในปฐมกาล 2:10-14 เมื่อพระเจ้าบรรยายขอบเขตของเอเดน:

มีแม่น้ำสายหนึ่งจากเอเดน ไหลมาหล่อเลี้ยงสวนนั้นแล้วแยกออกเป็นต้นน้ำสี่สาย สายที่หนึ่งชื่อปีซอน ไหลผ่านดินแดนฮาวีลาห์...สายที่สองชื่อกิโฮน ไหลผ่านทั่วดินแดนคูช สายที่สามคือ ไทกริส... และสายที่สี่คือยูเฟรติส (ปฐมกาล 2:10-14)

ให้สังเกตว่ามีแม่น้ำโบราณสี่สายเกี่ยวข้องกับเอเดน สองสายแรกได้แก่ ปีซอน และ กิโฮน นักวิชาการยังคงถกเถียงกันว่าแม่น้ำสองสายนี้อยู่ที่ใด แต่ในข้อความนี้บอกชัดเจนว่าเกี่ยวข้องกับแผ่นดินฮาวีลาห์และคูช ทางตะวันตกเฉียงใต้ของแผ่นดินพระสัญญา ส่วนอีกสองสายได้แก่ ไทกริสและยูเฟรติส ไหลไปทางตะวันออกจากดินแดนที่อกเขาของประเทศซีเรียในปัจจุบัน ความเข้าใจเกี่ยวกับสถานที่ตั้งของแม่น้ำทั้งสี่ในเอเดนมีความสำคัญเนื่องจาก ถ้ำกล่าวกว้าง ๆ แล้วสถานที่ตั้งเหล่านี้สัมพันธ์กับแม่น้ำต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับแผ่นดินที่พระเจ้าสัญญาแก่อับราฮัม ดังพบภายหลังในหนังสือปฐมกาล 15:18

ว่าพระเจ้าบรรยายไว้อย่างไรเกี่ยวกับแผ่นดินที่พระองค์สัญญาแก่อับราฮัมและลูกหลานของท่าน:

“เราจะมอบดินแดนนี้แก่ลูกหลานของเจ้า ตั้งแต่ลำน้ำแห่งอีปต์จดแม่น้ำใหญ่คือยูเฟรติส (ปฐมกาล 15:18)

เราเห็นในข้อนี้ว่ามีแม่น้ำกำหนดพรมแดนของแผ่นดินพระสัญญาของอิสราเอล นั่นคือแม่น้ำอีปต์และแม่น้ำยูเฟรติส

นักตีความส่วนใหญ่เห็นพ้องกันอย่างถูกต้องว่า “แม่น้ำอีปต์” มีไซแม่น้ำไนล์ แต่เป็นหนึ่งในแม่น้ำหรือธารน้ำหลายสายทางตะวันออกเฉียงเหนือของอีปต์ เลยจากนั้นไปแม่น้ำยูเฟรติส คือ แม่น้ำยูเฟรติสตอนเหนือในซีเรียตะวันตกในปัจจุบัน ซึ่งกำหนดพรมแดนด้านตะวันออกเฉียงเหนือของแผ่นดินพระสัญญา หลังจากนั้นในประวัติศาสตร์พระคัมภีร์ แม่น้ำเหล่านี้เป็นตัวกำหนดอาณาเขตดินแดนของเผ่าต่าง ๆ ของอิสราเอลในช่วงการครองราชย์ของดาวิดและโซโลมอน

ตามที่เราเห็น พรมแดนทางภูมิศาสตร์ของแผ่นดินพระสัญญาคู่ขนานอย่างคร่าว ๆ กับพรมแดนของแผ่นดินเอเดน ดังนั้น ดังที่ข้อความอื่น ๆ ในพระคัมภีร์บ่งบอกไว้ เมื่อพระเจ้าเรียกอับราฮัมให้ไปยังแผ่นดินคานาอัน พระองค์เรียกท่านให้กลับไปยังพื้นที่แกนกลางดั้งเดิมของภูมิศาสตร์โลกนี้ คือเอเดน ที่ซึ่งอาดัมและเอวาเริ่มต้นปรนนิบัติแผ่นดินของพระเจ้าเป็นครั้งแรก

สถานที่ตั้งของเอเดนไม่เพียงช่วยให้เราเข้าใจว่าพระเจ้าเรียกอับราฮัมก่อน และหลังจากนั้น ไม่เพียงได้นำโมเสส ให้ไปยังศูนย์กลางทางภูมิศาสตร์ดั้งเดิมของแผ่นดินของพระเจ้าเท่านั้น แต่สถานที่ตั้งนี้ยังบ่งบอกด้วยว่าแผ่นดินพระสัญญาของอิสราเอลเป็นจุดเริ่มต้นสำหรับการขยายการครองราชย์ของพระเจ้าทางภูมิศาสตร์ โดยผ่านชนชาติอิสราเอล ไปยังที่สูญปลายแผ่นดินโลกด้วย

การขยาย

จากพระสัญญาของพระเจ้าต่ออับราฮัมในปฐมกาล 12:3
การครอบครองแผ่นดินพระสัญญามีขึ้นเพื่อจุดประสงค์ที่ยิ่งใหญ่มากกว่านั้นมาก พระเจ้าตรัสดังนี้:

เราจะอวยพรบรรดาผู้ที่อวยพรเจ้า
และเราจะสาปแช่งบรรดาผู้ที่แช่งเจ้า
ทุกชนชาติทั่วโลก จะได้รับพรผ่านทางเจ้า” (ปฐมกาล 12:3)

ในข้อความนี้
พระเจ้าชี้ชัดให้อับราฮัมใส่ใจกับอิทธิพลที่ท่านและลูกหลานของท่านจะมีต่อมนุษยชาติทั้งปวง
พระเจ้าสัญญาว่าจะอวยพรและสาปแช่งชนชาติอื่นตามปฏิภิกิริยาที่ชนชาติเหล่านั้นมีต่ออับราฮัม
แต่จงสังเกตผลลัพธ์ในบั้นปลายของกระบวนการสองด้านนี้
พระเจ้าสัญญาว่าอับราฮัมและลูกหลานของท่านจะนำพระพรของพระเจ้าไปสู่ทุกครอบครัวในโลกนี้
ด้วยเหตุนี้ ในโรม 4:13
อัครทูตเปาโลจึงสรุปสาระของพระสัญญาของพระเจ้าต่ออับราฮัมและลูกหลานของท่านดังนี้ว่า

อับราฮัมและพงศ์พันธุ์ของเขาจึงได้รับพระสัญญาให้เป็น
ทายาทที่จะได้รับโลกนี้เป็นมรดก (โรม 4:13)

อาดัมและเอวาถูกเรียกให้เป็นผู้เติมเต็มแผ่นดินโลก และมีอำนาจครอบครอง
แต่ความบาปได้แยกมนุษยชาติออกเป็นสองกลุ่ม
คือคนที่ปรนนิบัติพระเจ้าและคนที่ไม่ปรนนิบัติพระเจ้า
แต่พระเจ้าเลือกอับราฮัมและอิสราเอลให้นำพระพรของพระองค์ไปสู่ชนชาติทั้งปวงบนโลกนี้ที่ยอมตั
อรับพระองค์ และในฐานะผู้ที่ติดตามพระคริสต์
เรารู้ว่าพระสัญญานี้ถูกทำให้สำเร็จเป็นจริงโดยผ่านพระเยซู บุตรผู้สมบูรณ์แบบของอับราฮัม
ชาวอิสราเอลตระหนักดีว่าพวกเขาถูกกำหนดให้กระทำตามจุดประสงค์ของพระเจ้ามากกว่า
เพียงการครอบครองแผ่นดินพระสัญญา ในยุคของโมเสส
มีสองเผ่าครึ่งได้รับอนุญาตให้ครอบครองแผ่นดินฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน และดาวิด
ไซโลมอน และกษัตริย์องค์อื่นแห่งราชวงศ์ดาวิด ได้ขยายพรมแดนของอิสราเอลไปทางเหนือ
ทางตะวันออก และทางใต้ แม้เมื่ออิสราเอลถูกเนรเทศ
ผู้เผยพระวจนะต่างให้ความมั่นใจกับประชากรของพระเจ้าว่า
พวกเขาจะไม่เพียงแค่อัดกลับไปยังแผ่นดินพระสัญญาเท่านั้น แต่แต่วันหนึ่ง
พระเมสสิยาห์จะนำพวกเขาในการขยายแผ่นดินของพระเจ้าไปจนถึงสุดปลายแผ่นดินโลก
เมื่อเราได้เข้าใจเกี่ยวกับสถานที่ของแผ่นดินของพระเจ้าในอิสราเอลยุคพันธสัญญาเดิมแล้ว
เราก็พร้อมที่จะศึกษาเรื่องประชากรของแผ่นดินของพระเจ้าในยุคนี้

ประชากร

เราได้เห็นก่อนหน้านี้แล้วว่าพระเจ้าให้เกียรติมนุษย์โดยสร้างพวกเขาให้เป็นพระฉายอันมีรู
านะปโรหิตหลวงของพระองค์ และหลายข้อความ เช่นปฐมกาล 9:6 และยากอบ 3:9
บ่งบอกว่ามนุษย์ทั้งปวงยังคงมีเกียรติและความรับผิดชอบดังกล่าวที่จะปฏิบัติตามวัตถุประสงค์ของแ
แผ่นดินของพระเจ้าในฐานะพระฉายของพระองค์ แม้กระนั้น
ด้วยพระปัญญาอันสุดจะหยั่งถึงของพระเจ้า พระองค์ได้กำหนดให้ลูกหลานของอับราฮัม นั่นคือ
ประชาชาติอิสราเอล มีบทบาทพิเศษในการนำทางเพื่อขยายการปกครองของพระเจ้าไปทั่วโลก

ประวัติศาสตร์ของอิสราเอลนั้นแม้จะซับซ้อน แต่ก็ช่วยสรุปสาระสำคัญว่าพระเจ้ากระทำอย่างไรเพื่อให้ความมั่นใจว่าประชากรอิสราเอลจะปฏิบัติภารกิจแห่งแผ่นดินของพระองค์จนสำเร็จได้

เราจะศึกษาเรื่องประชากรของแผ่นดินพระเจ้าในประวัติศาสตร์ของอิสราเอลสามประเด็นด้วยกันคือ หนึ่ง การเลือกอิสราเอลให้เป็นชนชาติพิเศษ; สอง การสร้างประชากรของอิสราเอลขึ้นเป็นอาณาจักรแห่งปโรหิต; และสาม การที่พระเจ้าแต่งตั้งปโรหิตหลวงและกษัตริย์ขึ้นเป็นผู้นำอิสราเอล ให้เราพิจารณาการเลือกสรรอิสราเอลในฐานะประชากรพิเศษของพระเจ้า

การเลือกสรรอิสราเอล

ตามที่ได้เห็นก่อนหน้านี้ หลังจากความบาปของอาดัมและเอวา มนุษยชาติก็แบ่งออกเป็นพงศ์พันธุ์ของฮาม (ได้แก่คนที่ทำตามวัตถุประสงค์ของซาตาน) และพงศ์พันธุ์ของเอวา (ได้แก่คนที่ปฏิบัติตามวัตถุประสงค์ของพระเจ้า) จากปฐมกาล 5 บุตรคนที่สามของอาดัม คือเซท กลายเป็นบิดาของลำดับวงศ์ของมนุษย์ผู้สัตย์ซื่อ ซึ่งนำไปสู่โนอาห์ผู้ชอบธรรม รวมทั้งบรรดาบุตรและลูกสะใภ้ของเขา โนอาห์มีบุตรสามคน ได้แก่เชม ฮาม และยาเฟท แต่ในสามคนนี้ เชมและลูกหลานของเขามีความพิเศษในสายพระเนตรของพระเจ้า ข้อมูลลำดับวงศ์ทั้งหมดในหนังสือปฐมกาลถูกเขียนขึ้นเพื่ออธิบายภูมิหลังของการที่พระเจ้าเลือกอิสราเอลในฐานะประชากรที่พระองค์คัดสรรไว้

จากตระกูลของเชม พระเจ้าเลือกชายคนหนึ่งให้ประสูติในฐานะพงศ์พันธุ์ของเอวา ในฐานะบรรพบิดาของชนชาติ นั่นคือ อับราฮัม ประวัติศาสตร์ของบรรพบิดาแห่งชนชาติในปฐมกาลเปิดเผยว่าอับราฮัมมีบุตรชายอย่างน่าอัศจรรย์ นั่นคือ อิสอัค ผู้สืบทอดพงศ์พันธุ์ที่ถูกเลือกนี้ จากนั้น บุตรชายของอิสอัค คือยาโคบ หรือที่รู้จักกันในชื่อ “อิสราเอล” ได้กลายมาเป็นพระฉายาที่ได้รับเกียรติเป็นพิเศษของพระเจ้า และในที่สุด ยาโคบก็มีบุตร 12 คน คือโยเซฟและพี่น้องของเขา และพี่น้องทั้ง 12 คนนี้ก็เป็นบิดาแห่ง 12 เผ่าของอิสราเอล จากชาติพันธุ์ทั้งสิ้นของมนุษย์ เผ่าต่าง ๆ เหล่านี้ของอิสราเอลคือประชากรพิเศษของพระเจ้า ประชากรแห่งแผ่นดินของพระองค์ ในยุคของโมเสส การที่พระเจ้าเลือกเผ่าต่าง ๆ ของอิสราเอลในฐานะประชากรพิเศษของพระองค์ก็ดำเนินต่อไป พระเจ้าทรงนำเผ่าต่าง ๆ ของอิสราเอลออกจากความเป็นทาสในอียิปต์ และสร้างพวกเขาให้เป็นชนชาติ เป็นอาณาจักรแห่งปโรหิต เพื่อให้เป้าหมายของพระองค์ในการขยายแผ่นดินของพระองค์ไปทั่วโลกสำเร็จเป็นจริง

อาณาจักรแห่งปโรหิต

ในอพยพ 19:4-6 พระเจ้าประกาศจุดประสงค์นี้สำหรับอิสราเอลอย่างชัดเจน ไร้ข้อสงสัย บนภูเขาซีนาย พระองค์ประกาศดังนี้:

‘พวกเจ้าเองได้เห็นสิ่งที่เรากระทำแก่ชาวอียิปต์แล้ว และเห็นวิธีที่เราพาเจ้ามาเหมือนลูกนกอินทรีบนปีกแม่ของมันและนำเจ้ามาถึงเรา บัดนี้หากเจ้าทั้งหลายเชื่อฟังเราอย่างหมัดใจและรักษาพันธสัญญาของเรา เจ้าก็จะเป็นกรรมสิทธิ์ล้ำค่าของเราจากประชาชาติทั้งปวง

ทั่วโลกถึงแม้ทั้งโลกนี้เป็นของเรา แต่เจ้าจะเป็นอาณาจักรแห่งปรีดิ์และเป็นชนชาติที่บริสุทธิ์สำหรับเรา' (อพยพ 19:4-6)

ในข้อนี้ เราเห็นว่าอิสราเอลจะเป็น “ชนชาติบริสุทธิ์” นั่นคือ “พิเศษ” “ถูกแยก” และ “ถูกคัดสรรไว้” ในฐานะสิ่งมีค่าของพระเจ้า ออกจากชาติพันธุ์อื่น ๆ ทั้งปวง ในฐานะประชากรบริสุทธิ์ของพระองค์ พระเจ้าเรียกทั้งชนชาติอิสราเอลว่าเป็น “อาณาจักรแห่งปรีดิ์” หรืออาจแปลได้ว่าเป็น “ปรีดิ์หลวง”

อพยพ 19:6 และโดยเจเพาะวลิ “อาณาจักรแห่งปรีดิ์” เป็นภาพสะท้อนลักษณะหนึ่งของการที่พระเจ้าทรงเรียกมนุษยชาติทั้งชายและหญิง ตั้งแต่แรกในปฐมกาล 1 ข้าพเจ้าคิดว่ามนุษย์ถูกเรียกมาให้ป็นกษัตริย์ เพื่อครอบครอง เพื่อปกครองเหนือสิ่งทรงสร้าง... เช่นกัน ในบริบทต่อมา ถัดจากวลิ “อาณาจักรแห่งปรีดิ์” ก็คือวลิ “ชนชาติบริสุทธิ์” อิสราเอลจะต้องเป็นชนชาติบริสุทธิ์ ปรีดิ์ต้องบริสุทธิ์และสะท้อนความบริสุทธิ์ของพระเจ้า และอิสราเอลจะต้องสะท้อนความบริสุทธิ์ของพระเจ้าเช่นกันด้วยการชำระตนเองให้บริสุทธิ์โดยผ่านธรรมเนียมปฏิบัติต่าง ๆ ที่ประกอบกันขึ้นมาเป็นหนังสือโทราห์ [กฎหมายหรือธรรมเนียมปฏิบัติสำหรับที่ชาวอิสราเอล ประกอบด้วยหนังสือห้าเล่มแรกในพระคัมภีร์]

—ดร. ดักลาส กรอปป์

การที่พระเจ้าเลือกสรรอิสราเอลนี้แสดงให้เห็นว่าอิสราเอลถูกเรียกให้สืบทอดบทบาทที่อาดัมและเอวาได้รับในฐานะพระฉายของพระเจ้าตั้งแต่แรกเริ่ม การที่ 12 เผ่าของอิสราเอลพัฒนาขึ้นมาเป็นอาณาจักรแห่งปรีดิ์ทำให้พวกเขาสามารถขับเคลื่อนแผ่นดินของพระเจ้าบนโลกนี้ไปข้างหน้าได้

ถึงแม้การที่พระเจ้าเลือกอิสราเอลทำให้คนของพระองค์ได้รับสิทธิพิเศษและความรับผิดชอบในการเป็นอาณาจักรแห่งปรีดิ์ แต่เราก็ควรทำความเข้าใจว่าพระเจ้าได้เรียกชาวอิสราเอลบางคนให้เป็นผู้นำในตำแหน่งพิเศษเฉพาะ ในฐานะปรีดิ์ และกษัตริย์ด้วย

ปรีดิ์และกษัตริย์

อาโรนและลูกหลานของท่านกลายเป็นปรีดิ์หลวงของอิสราเอล เพื่อนำชนชาตินี้เข้าไปสู่พลับพลา และในภายหลังก็เข้าสู่พระวิหาร ซึ่งพระเจ้าประทับอยู่ด้วยลักษณะพิเศษ พวกเขา นำอิสราเอลในการนมัสการ การถวายเครื่องบูชา การอธิษฐาน และการสรรเสริญ นอกจากนี้ยังสั่งสอนอิสราเอลให้ปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระเจ้า หลังจากซาอูล พระเจ้าได้แต่งตั้งดาวิดและลูกหลานของท่านให้ป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล ราชวงศ์ดาวิดถูกแต่งตั้ง ไม่เพียงให้ป็นผู้นำในการนมัสการพระเจ้าอย่างแท้จริงเท่านั้น แต่ให้รักษาไว้ซึ่งการเชื่อฟังพระเจ้าท่ามกลางชาวอิสราเอลและชนชาติอื่น ๆ บนโลกนี้ นับจากเวลานั้น ราชวงศ์ของดาวิดจะต้องป็นผู้นำการขยายแผ่นดินของพระเจ้าไปทั่วโลก และแน่นอน นี่คือนเหตุผลว่าเหตุใดพันธสัญญาใหม่จึงเน้นอย่างมากว่าพระเยซู บุตรของดาวิด คือมหาปรีดิ์สูงสุดและมหากษัตริย์เหนือคนของพระเจ้าในปัจจุบัน พระองค์ท่านนั้นทำให้ตำแหน่งหน้าที่เหล่านี้สำเร็จป็นจริงตามที่ถูกออกแบบไว้

เมื่อเราได้พิจารณาสถานที่และประชากรแห่งแผ่นดินของพระเจ้าท่ามกลางชนชาติอิสราเอลแล้ว เราควรจะกล่าวถึงความก้าวหน้าของแผ่นดินของพระเจ้าซึ่งดำเนินผ่านชนชาติอิสราเอลด้วย

ความก้าวหน้า

อิสราเอลในพันธสัญญาเดิมนั้น ประกอบด้วยทั้งความสำเร็จยิ่งใหญ่และความล้มเหลวอันน่าอนาถ

ในแทบทุกช่วงอายุของอิสราเอลมีการกบฏต่อพระเจ้าไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง และพวกเขาต้องเจ็บปวดภายใต้การพิพากษาชั่วคราวของพระเจ้า แต่ครั้งแล้วครั้งเล่า พระเจ้านำอิสราเอลมาสู่การกลับใจใหม่ และพระองค์ก็ได้สร้างพวกเขาขึ้นใหม่ แม้กระนั้น ในช่วงปลายของพันธสัญญาเดิม

ความบาปของอิสราเอลใหญ่หลวงจนพระเจ้านำคำสาปแช่งรุนแรงมาถึงพวกเขาโดยการเนรเทศออกจากแผ่นดินพระสัญญา เป็นเวลาหลายร้อยปี อิสราเอลไม่มีแผ่นดินอาศัย ไม่มีปโตรหิตและพระวิหาร ไม่มีบุตรของดาวิดที่จะนำพวกเขาในการขยายแผ่นดินของพระเจ้า แต่ในสภาพอันเลวร้ายนี้ ผู้เผยพระวจนะของพระเจ้าให้ความมั่นใจอิสราเอลว่าวันหนึ่งบุตรผู้ยิ่งใหญ่ของดาวิดจะก้าวขึ้นมาและนำอิสราเอลในการขยายแผ่นดินของพระเจ้าไปถึงสุดปลายแผ่นดินโลก

เราจะเน้นสามขั้นตอนสำคัญในความก้าวหน้าของแผ่นดินพระเจ้าแห่งอิสราเอลยุคพันธสัญญาเดิม ได้แก่ เวลาแห่งพระสัญญา เหตุการณ์ในช่วงการอพยพและการพิชิต และเวลาที่อิสราเอลกลายเป็นจักรวรรดิอย่างเต็มตัว

ให้เราเริ่มด้วยการศึกษาสิ่งที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาแห่งพระสัญญาของพระเจ้า

พระสัญญา

เมื่อกล่าวถึงช่วงเวลาแห่งพระสัญญา

เรานึกถึงบรรพบุรุษแห่งชนชาติอิสราเอลในหลายชั่วอายุคน ในช่วงเวลาของอับราฮัม อิสอัค ยาโคบ และบุตรของยาโคบ พระเจ้ากระทำพระสัญญามากมายเกี่ยวกับอนาคตของชนชาตินี้ พระสัญญาเหล่านี้แบ่งออกเป็นสองประเภทหลัก โดยสอดคล้องกับเป้าหมายดั้งเดิมที่พระเจ้าวางไว้สำหรับพระฉายของพระองค์ในสวนเอเดน นั่นคือ พระสัญญาเกี่ยวกับการทวีจำนวนขึ้นของอิสราเอลและพระสัญญาเกี่ยวกับการปกครองของอิสราเอล

ในเบื้องต้น

ซึ่งคล้ายคลึงกับการที่พระเจ้าทรงเรียกอาดัมและเอวาให้มีลูกหลานทวีขึ้นจนเต็มโลกนี้ พระเจ้าสัญญาว่าบรรพบุรุษของอิสราเอลว่า วันหนึ่ง ลูกหลานของพวกเขาจะทวีจำนวนขึ้นเหลือคณานับ ให้เราฟังพระสัญญาของพระเจ้าที่มีกับอับราฮัมในปฐมกาล 15:5:

“จงเงยหน้าขึ้นดูฟ้าแล้วนับดวงดาว หากเจ้าสามารถนับได้”

แล้วพระองค์ตรัสกับเขาว่า “เผ่าพันธุ์ของเจ้าจะเป็นเช่นนั้นแหละ” (ปฐมกาล 15:5)

ในข้อนี้

พระเจ้าสัญญาว่าอับราฮัมและลูกหลานของท่านจะมีจำนวนมากมายเช่นดวงดาวในท้องฟ้า

นี่คือเหตุผลที่หนังสือปฐมกาลได้เน้นเรื่องการกำเนิดของของอิสอัค

บุตรของอับราฮัมที่กำเนิดอย่างมหัศจรรย์โดยนางซาราย

นี่ยังเป็นเหตุผลด้วยว่าเหตุใดเรื่องราวในพระคัมภีร์จึงเน้นเรื่องบุตรชายของอิสอัค คือยาโคบ และบุตรชายทั้ง 12 คนของยาโคบด้วย

การทริจำนวนขึ้นของอิสราเอลเป็นประเด็นศูนย์กลางในช่วงเวลาของบรรพปิตาของอิสราเอล เนื่องจากพระเจ้าแต่งตั้งอิสราเอลให้ทำหน้าที่ที่พระองค์ได้มอบหมายแก่อาดัมและเอวาตั้งแต่เดิมให้สำเร็จ

ประเด็นที่สอง

เรื่องราวในพระคัมภีร์เกี่ยวกับบรรพปิตาเหล่านี้ยังเน้นที่การปกครองของอิสราเอลเหนือโลกนี้ เช่นเดียวกับที่พระเจ้าวางอาดัมและเอวาไว้ในสวนเอเดน พระเจ้าก็ได้สัญญาว่าลูกหลานของอับราฮัมจะครอบครองแผ่นดินคานาอัน พระเจ้าตรัสแก่อับราฮัมในปฐมกาล 15:7 ว่า:

“เราคือพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้นำเจ้าออกจากเมืองเออร์ของชาวเคลเดีย เพื่อจะยกดินแดนนี้ให้เป็นกรรมสิทธิ์ของเจ้า” (ปฐมกาล 15:7)

นี่คือเหตุผลที่พระคัมภีร์เปิดเผยว่าอับราฮัมได้ซื้อที่ดินอันเป็นสัญลักษณ์หนึ่งแปลงในคานาอัน เพื่อเป็นสถานที่ฝังศพสมาชิกในครอบครัวของท่าน นี่ยังคงอธิบายด้วยว่าเหตุใดพระเจ้าจึงบัญชายาโคบให้เดินทางกลับสู่แผ่นดินเกิด แม้ว่าท่านจะต้องเผชิญอันตรายใหญ่หลวงจากเอซาวพี่ชายของท่านก็ตาม หนังสือปฐมกาลจบลงที่โยเซฟให้ความมั่นใจบรรดาพี่ชายของท่านว่าพวกเขาจะออกจากอียิปต์และกลับสู่แผ่นดินพระสัญญา ช่วงเวลาของบรรพปิตาเป็นช่วงเวลาที่เราจะเห็นว่าพระเจ้าสัญญาว่าพระองค์จะทำให้อิสราเอลทริจำนวนขึ้นเป็นชนชาติยิ่งใหญ่ และพระองค์จะมอบอำนาจการปกครองเหนือแผ่นดินพระสัญญาแก่อิสราเอล หลังจากช่วงเวลาแห่งพระสัญญาที่มีต่อบรรพปิตาของอิสราเอลแล้ว แผ่นดินของพระเจ้าก็ดำเนินต่อเนื่องไป เข้าสู่ช่วงเวลาแห่งการอพยพและการพิชิต

การอพยพและการพิชิต

ท่านคงจำได้ว่า เมื่อโมเสสและชาวอิสราเอลข้ามทะเลแดง พวกเขาร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้า ซึ่งปรากฏในอพยพ 15:1-18 ข้อความนี้เน้นความจริงที่ว่าพระเจ้าได้ไถ้อิสราเอลจากอียิปต์เพื่อต่อยอดพันธกิจดั้งเดิมของอาดัมและเอวาด้วยการขยายแผ่นดินของพระองค์บนโลกนี้ ในอพยพ 15:13 เราอ่านพบข้อความดังนี้:

โดยความรักมั่นคงของพระองค์
พระองค์จะทรงนำประชากรที่ทรงไถ่ไว้
พระองค์จะทรงนำพวกเขาด้วยเดชานุภาพ
เข้าสู่ที่ประทับอันบริสุทธิ์ของพระองค์ (อพยพ 15:13)

จงสังเกตว่าชาวอิสราเอลสรรเสริญพระเจ้าเพราะพระองค์กำลังนำพวกเขาไปสู่ “พระนิเวศน์” หรือสถานที่ประทับ ของพระองค์ ตามที่เราทราบแล้ว เช่นเดียวกับสวนเอเดน แผ่นดินพระสัญญาจะกลายเป็นศูนย์กลางแห่งการสถิตอยู่อันบริสุทธิ์ของพระเจ้าในลักษณะพิเศษบนโลกนี้ แต่ยิ่งกว่านั้น เราควรสังเกตว่า ในอพยพ 15:13 คำว่า “นาฮาล” (נַחַל—nahal) ในภาษาฮีบรู ซึ่งถูกแปลว่า “ทรงนำ” มีความเชื่อมโยงกับคำว่า “ผู้เลี้ยงแกะที่นำฝูงแกะ” ในพระวจนะหลายเล่ม การใช้ภาพพจน์การนำฝูงแกะในลักษณะนี้มักถูกใช้เพื่อบรรยายกิจกรรมของกษัตริย์ ทั้งในโลกตะวันออกไกลยุคโบราณโดยทั่วไป และในพระคัมภีร์ด้วย พระเจ้าทรงนำคนของพระองค์ไปสู่พระนิเวศน์บริสุทธิ์ของพระองค์ในฐานะกษัตริย์ผู้ดูแลฝูงแกะ

จึงไม่น่าแปลกใจที่ประเด็นหลักเกี่ยวกับทั้งสถานภาพกษัตริย์และแผ่นดินของพระเจ้าปรากฏอยู่อย่างแจ่มชัดในอพยพ 15:17-18 ในตอนท้ายของบทเพลงที่ถูกขับร้องที่ทะเลแดง เราอ่านพบว่า:

ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระองค์จะทรงนำประชากรของพระองค์
ไปตั้งไว้บนภูเขาอันเป็นกรรมสิทธิ์ของพระองค์
สถานที่ซึ่งเป็นที่ประทับของพระองค์เอง
ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า สถานนมัสการที่พระหัตถ์ของพระองค์ได้สถาปนาขึ้น
องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงครอบครอง
สืบๆ ไปเป็นนิตย์” (อพยพ 15:17-18)

จากข้อความนี้ พระเจ้าฟาโรห์เอลไปสู่ภูเขาบริสุทธิ์ของพระองค์
อันเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ที่หลังจากนั้นถูกเปิดเผยว่าเป็นเยรูซาเล็ม
และสถานที่ศักดิ์สิทธิ์บนภูเขานั้นจะเป็น “พระนิเวศ” ของพระเจ้า (ยามาฟ (גֹּאֲשָׁאֵם—yashav)
ในภาษาฮีบรู) อันเป็นคำที่มักสื่อถึงการถล่มบัลลังก์ของกษัตริย์ เมื่อดำเนินถึงแนวคิดหลักอื่น ๆ
เกี่ยวกับกษัตริย์ในข้อความตอนนี้
กิติที่สุดที่เราจะเข้าใจว่าสถานที่ศักดิ์สิทธิ์นี้จะเป็สถานที่ที่พระเจ้าถล่มราชบัลลังก์ ด้วยเหตุนี้ ข้อ 18
จึงสรรเสริญพระเจ้าโดยทันทีด้วยการใช้ราชาศัพท์อย่างชัดเจน โดยกล่าวว่า จากนั้น
“พระเยโฮวาห์จะทรงครอบครองอยู่เป็นนิตย์นิรันดร์”

อิสราเอลมีประสบการณ์ได้รับการปลดปล่อยจากพระเจ้าแล้ว
และร้องเพลงแห่งชัยชนะบนที่ทะเลแดง:
“พระเยโฮวาห์จะทรงครอบครองอยู่เป็นนิตย์นิรันดร์”
แต่นี่คือกษัตริย์ในอีกรูปแบบหนึ่งและแตกต่างจากบรรดากษัตริย์อื่น ๆ
ที่อยู่ไกลออกไป ผู้ซึ่งคุณอาจได้เห็นเพียงแค่มือหน้าบนเหรียญเท่านั้น
หรือเห็นภาพบนเหล่านั้นในโทรทัศน์หรือหนังสือพิมพ์ ถ้าเป็นโลกยุคปัจจุบัน
พระเจ้าของอิสราเอล พระเยโฮวาห์ กษัตริย์ผู้เที่ยงแท้
เชิญชวนคนของพระองค์ให้เข้ามาและอยู่กับพระองค์บนภูเขาศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์
คือศิโยน และยิ่งลึกซึ้งไปกว่านั้น พระองค์ทรงสร้างพลับพลา
ที่ซึ่งพระเจ้าสามารถเสด็จลงมาจริง ๆ
และประทับอยู่ท่ามกลางคนของพระองค์ตลอดไปเป็นนิตย์

—ดร. ไบรอัน ดี รัสเซล

เมื่อพระเจ้าทำราชกิจในฐานะกษัตริย์ของอิสราเอลโดยการนำชนชาตินี้เช่นเดียวกับผู้เลี้ยงแกะ
ไปสู่แผ่นดินพระสัญญา
พระองค์เจตนาที่จะสถาปนาพวกเขาให้อยู่รอบราชบัลลังก์ของพระองค์บนโลกนี้
จุดประสงค์ของการอพยพและการพิชิตแผ่นดินพระสัญญาก็เพื่อสถาปนาราชวงศ์ของพระเจ้า
รวมทั้งความเป็นกษัตริย์และแผ่นดินของพระองค์บนโลกนี้ขึ้นอีกครั้งหนึ่ง

เมื่อได้สัมผัสถึงความก้าวหน้าของแผ่นดินของพระเจ้าในยุคของพระสัญญา การอพยพ
และการพิชิตแล้ว เราควรศึกษาระยะที่สามของประวัติศาสตร์อิสราเอลในฐานะชนชาติ นั่นคือ
ระยะของความเป็นจักรวรรดิ ภายใต้การนำของดาวิดและโซโลมอน
อิสราเอลได้กลายมาเป็นอาณาจักรที่แท้จริงโดยมีกษัตริย์ที่เป็นมนุษย์
ผู้ซึ่งนำคนของพระเจ้าในการนมัสการพระองค์และเชื่อฟังพระบัญชาของพระองค์

จักรวรรดิ

น่าเสียดายที่นักตีความพระคัมภีร์หลายคนยึด 1 ซามูเอล 8 และเชื่ออย่างผิด ๆ ว่าพระเจ้าไม่เคยมีแผนการให้อิสราเอลมีกษัตริย์ที่เป็นมนุษย์ แต่นับจากช่วงเวลาของบรรพปิตา พระเจ้าได้เปิดเผยว่าเมื่อเวลาเหมาะสมมาถึง อิสราเอลก็จะมียกษัตริย์ที่เป็นมนุษย์เพื่อสืบต่อแผ่นดินของพระเจ้า พระเจ้าได้กำหนดว่ากษัตริย์ผู้เป็นมนุษย์ผู้จะเป็นลูกหลานของดาวิด พระองค์จะนำชนชาติอิสราเอล และทุกชนชาติบนโลกนี้ในบั้นปลาย และพระองค์จะนำพวกเขาให้กระทำวัตถุประสงค์ดั้งเดิมสำหรับมนุษยชาติให้สำเร็จจุลวง นั่นคือ เพื่อขยายแผ่นดินของพระเจ้า ไปถึงสุดปลายแผ่นดินโลก และแน่นอน ตามที่คริสเตียนทุกคนทราบดี พระเยซูก็คือกษัตริย์ผู้ชอบธรรมสมบูรณ์แบบจากวงศาวานของดาวิด ผู้ซึ่งจะนำแผ่นดินของพระเจ้ามายังโลกนี้ เช่นเดียวกับในแผ่นดินสวรรค์

น่าเศร้าที่บรรดากษัตริย์ของอิสราเอลต่างล้มเหลวต่อการทรงเรียกของพระเจ้า จริง ๆ แล้ว 1 และ 2 พงศกษัตริย์บันทึกชัดเจนว่ากษัตริย์หลายองค์ของอิสราเอล แม้กระทั่งที่มาจากวงศาวานของดาวิด ต่างนำคนอิสราเอลไปสู่การกบฏต่อพระเจ้า และการกบฏนี้ ในที่สุดนำไปสู่ความลำบากแสนสาหัสด้วยการถูกเนรเทศ แม้กระนั้น ด้วยพระคุณของพระเจ้า การครองราชย์ของดาวิดและโซโลมอนบุตรชายของท่านเป็นสัญลักษณ์ของการมุ่งไปข้างหน้าอย่าง มีนัยสำคัญต่อแผ่นดินของพระเจ้าบนโลกนี้ แม้มีความล้มเหลว แต่พวกเขาก็สร้างความมั่นคงและขยายเขตแดนของแผ่นดินของพระเจ้าออกไป และโดยการสถาปนาราชบัลลังก์ของดาวิดในเยรูซาเล็ม พระเจ้าได้วางราชวงศ์อันถาวรไว้เพื่อเป็นตัวแทนของการปกครองของพระองค์บนโลกนี้ และเพื่อนำคนมากมายมาสู่การนมัสการพระเจ้าอย่างแท้จริง ให้เราฟังคำบรรยายถึงราชบัลลังก์ของดาวิดและโซโลมอนใน 1 พงศาวดาร 29:23:

โซโลมอนจึงขึ้นเป็นกษัตริย์ครองราชบัลลังก์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าแทนดาวิดราชบิดา (1 พงศาวดาร 29:23)

เราเห็นในข้อนี้ว่าบัลลังก์ของดาวิดนั้นหาได้เป็นบัลลังก์ธรรมดาไม่ แต่เป็น “บัลลังก์ของพระเยโฮวาห์” เช่นเดียวกับที่อาดัมและเอวาถูกเรียกตั้งแต่ต้นให้ปรนนิบัติพระเจ้าในฐานะอุปราช ราชวงศ์ของดาวิดก็เป็นตัวแทนของราชอาณาจักรของพระเจ้าเอง ยิ่งไปกว่านั้น ราชวงศ์ดาวิดยังเป็นปโรหิตหลวงด้วย ดาวิดและโซโลมอน ได้จัดเตรียมและควบคุมดูแลการปฏิบัติหน้าที่ของปุโรหิตและคนเลวี ซึ่งนำประชากรอิสราเอลในการนมัสการพระเจ้า และดาวิดได้เตรียมการให้โซโลมอนสร้างพระวิหารสำหรับพระเจ้าในเยรูซาเล็ม โซโลมอนได้เก็บรักษาหีบพันธสัญญา ซึ่งดาวิดได้นำมาไว้ในพระวิหาร ในกรุงเยรูซาเล็ม และจากคำกล่าวของดาวิด หีบพันธสัญญานี้คือที่รองพระบาทของพระเจ้าบนโลกนี้ ตามที่ดาวิดประกาศใน 1 พงศาวดาร 28:2:

ข้าพเจ้าตั้งใจจะสร้างพระนิเวศเพื่อเป็นที่วางหีบ พันธสัญญาขององค์พระผู้เป็นเจ้า และเพื่อเป็นที่รองพระบาทสำหรับพระเจ้าของเรา และข้าพเจ้าได้จัดเตรียมการก่อสร้างไว้แล้ว (1 พงศาวดาร 28:2)

อิสยาห์ 66:1 บอกเราว่า บัลลังก์ของพระเจ้าอยู่ในสวรรค์ แต่ที่รองพระบาทของบัลลังก์ของพระองค์ อันเป็นที่ที่พระบาทของพระองค์สัมผัสโลกนี้

ก็คือหีบพันธสัญญาในพระวิหาร พระสิริของพระเจ้าอันประจักษ์แก่ตาเต็มเปี่ยมในพระวิหาร เหมือนกับที่พระเจ้าเคยปรากฏพระองค์ต่ออาดัมและเอวาในสวนเอเดน พระวิหารในกรุงเยรูซาเล็มกลายเป็นจุดศูนย์กลางของความเป็นกษัตริย์ของพระเจ้าบนโลกนี้

เราได้เห็นว่าก่อนถึงยุคของดาวิดและโซโลมอน อิสราเอลได้พัฒนาการจากชนเผ่าเร่ร่อนในยุคของอับราฮัม มาเป็นชนชาติที่ถูกสถาปนาขึ้นผ่านประสบการณ์การอพยพและการพิชิต จนกลายมาเป็นจักรวรรดิที่มีกษัตริย์และพระวิหารในกรุงเยรูซาเล็ม แต่จุดประสงค์ของพระเจ้าในการนำอิสราเอลมาถึงจุดนี้คืออะไร? เป้าหมายอันยิ่งใหญ่ของจักรวรรดิอิสราเอลคืออะไร? ในสดุดี 72:1-17 ผู้เขียนได้บรรยายถึงความเต็มเปี่ยมด้วยสง่าราศีของอิสราเอลภายใต้การปกครองของราชวงศ์ดาวิด ไว้ดังนี้:

ข้าแต่พระเจ้า ขอประทานความยุติธรรมของพระองค์แก่กษัตริย์องค์นั้น
และความชอบธรรมของพระองค์แก่ราชโอรส...
ขอให้ท่านครอบครองทะเลฟากหนึ่งจดทะเลอีกฟาก
หนึ่ง จากแม่น้ำนั้นจนสุดโลก...ขอให้ชนเผ่าต่างๆ
ในถิ่นกันดารหมอบกราบท่าน...ขอให้นามของท่านเลื่องลือตลอดกาล
และยังยืนดังดวงอาทิตย์
มวลประชาชาติจะได้รับพรเพราะท่าน
และพวกเขาจะเรียกท่านว่าผู้ได้รับพระพร (สดุดี 72:1-17)

ในข้อความนี้ ผู้เขียนสดุดีอธิษฐานเพื่อ “กษัตริย์” และ “ราชโอรส” ท่านอธิษฐานขอให้ราชวงศ์ดาวิดครอบครองด้วย “ความยุติธรรม” และ “ความชอบธรรม” แต่ท่านยังได้อธิษฐานขอให้การครองราชย์ของดาวิดขยายไปทั่วโลก เพื่อให้พระองค์ครองราชย์ “จากทะเลถึงทะเล” และ “จากแม่น้ำนั้นถึงที่สูญปลายแห่งแผ่นดินโลก” ท่านอธิษฐานขอให้บรรดากษัตริย์ทั้งปวงกราบลงต่อหน้ากษัตริย์ของอิสราเอลและปรนนิบัติพระองค์ ท่านอธิษฐานขอให้ “พระนาม” ของกษัตริย์องค์นั้น “ดำรงอยู่เป็นนิตย์” และขอให้ชื่อเสียงของพระองค์ “ยังยืนตราบไต่ดวงอาทิตย์คงอยู่” ไม่น่าแปลกใจที่ผู้เขียนสดุดีใช้ถ้อยคำดังต่อไปนี้ในข้อ 17 เกี่ยวกับราชวงศ์ดาวิด: “ให้ผู้คนรับพระพรเพราะท่าน และประชาชาติทั้งปวงจะเรียกท่านว่าผู้ได้รับพระพร!”

การอ้างอิงนี้ย้อนกลับไปถึงพระสัญญาของพระเจ้าในปฐมกาล 12:3 ที่ว่าอับราฮัมจะเป็นพระพรต่อบรรดาครอบครัวทั่วโลกนั้นชัดเจนยิ่ง จุดประสงค์ของพระเจ้าในการเลือกอับราฮัมและลูกหลานของท่านจะถูกทำให้สำเร็จในบั้นปลาย เมื่อวงศวานของดาวิดกระจายพระพรของพระเจ้าไปสู่ชนชาติทั้งปวง เมื่อนั้น คนสัสดีซึ่งจะได้รับความยุติธรรม และความมั่งคั่งและสันติภาพจะเต็มล้นทั่วทั้งโลกนี้ เมื่อมีภาพแห่งอนาคตนี้อยู่ในใจ ผู้เขียนสดุดีจึงจบข้อ 19 ด้วยถ้อยคำสรรเสริญพระเจ้าอย่างทรงพลังดังนี้:

ขอถวายสรรเสริญแด่พระนามอันรุ่งโรจน์ของพระองค์ตลอดนิรันดร์
ขอให้ทั่วโลกเต็มไปด้วยพระเกียรติสิริของพระองค์ อาเมน และอาเมน (สดุดี 72:19)

สดุดี 72:19 เปิดเผยจุดมุ่งหมายสูงสุดสำหรับพัฒนาการทั้งสิ้นที่เกิดขึ้นในอิสราเอล ตั้งแต่พระสัญญาที่มีต่ออับราฮัม ผ่านการอพยพและการพิชิต และมาถึงการเป็นจักรวรรดิ ระยะเวลาต่างๆ ของแผ่นดินของพระเจ้านี้ มีเจตนาเพื่อทำให้ทั้งโลกเต็มไปด้วยสง่าราศีของพระเจ้า เมื่อแผ่นดินของพระเจ้าขยายจากพรมแดนของอิสราเอลไปสู่สุดปลายแผ่นดินโลกโดยผ่านการครอง

ราชย์ของราชวงศ์ดาวิด การสถิตยู่อันเต็มด้วยสง่าราศีของพระเจ้านี้ก็จะเต็มเต็มทั้งโลกนี้ เช่นเดียวกับที่ได้เต็มเต็มแผ่นดินสวรรค์

วันหนึ่ง ทั้งโลกนี้จะเต็มไปด้วยรังสีความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า ซึ่งจะเต็มล้นในทุกซอกทุกมุม เพื่อที่ ตามที่เปิดเผยผ่านภาพอุปมาเชิงสัญลักษณ์ในหนังสือวิวรณ์นั้น ดวงอาทิตย์ก็จะไม่จำเป็นอีกต่อไป เพราะพระสิริของพระเจ้าจะส่องแสงและเปล่งรังสีออกไปทั่วทั้งจักรวาล เราเห็นแผนการนี้ถูกนำเสนอในปฐมกาล 1 ซึ่งกล่าวว่าพระเจ้าทรงสร้างมนุษย์เป็นชายและหญิงตามพระฉายของพระองค์ และหลังจากนั้นพระองค์เสด็จมาและบอกมนุษย์ให้ทวีจำนวนจนเต็มโลกนี้และปกคลุมเหนือโลกนี้ อันแสดงให้เราเห็นว่า แม้กระทั่งเมื่อย้อนกลับไปจนถึงปฐมกาล 1 แผนการของพระเจ้านี้ก็ได้มีเพียงเพื่อเติมสวนเอเดนให้เต็ม แต่เพื่อเต็มทั้งโลกนี้ให้เต็มด้วยพระฉายของพระองค์ อันเป็นพระฉายแห่งการนมัสการ ซึ่งจะสะท้อนพระสิริของพระเจ้ากลับไปยังพระองค์เอง

—ดร. สกอตต์ เรดด์

เมื่อถึงตอนนี้

เราได้เห็นแล้วว่าพันธสัญญาเดิมกล่าวอย่างไรเกี่ยวกับแผ่นดินของพระเจ้าทั้งในนัยทั่วไปและนัยเฉพาะ และแผ่นดินของพระเจ้าพัฒนาอย่างไรในประวัติศาสตร์ยุคแรกเริ่ม และในประวัติศาสตร์ของชนชาติอิสราเอล เวลานี้ เราจะพิจารณาหัวข้อสุดท้าย นั่นคือ การที่แผ่นดินของพระเจ้าถูกกระทำให้สำเร็จเป็นจริงในยุคพันธสัญญาใหม่

พันธสัญญาใหม่

หากจะมีสิ่งหนึ่งที่คริสเตียนทุกคนควรประกาศยืนยัน สิ่งนั้นก็คือ หัวใจแห่งพันธกิจของพระเยซู หัวใจแห่งพันธสัญญาใหม่ทั้งหมด ได้แก่ “ข่าวประเสริฐ” การประกาศข่าวประเสริฐ หรือ “ข่าวดี” ของคริสเตียน เป็นศูนย์กลางความเชื่อของเราคริสเตียน ถึงแม้พวกเราส่วนใหญ่จะเห็นด้วยกับข้อความนี้ แต่บ่อยครั้ง เราก็มักได้พิจารณาว่าข่าวดีของคริสเตียนนั้นหยั่งรากลึกเพียงใดในพันธสัญญาเดิม ข่าวดีของความเชื่อคริสเตียนนั้นก็คือ การประกาศว่าพระเยซูได้เอาชนะความล้มเหลวที่เกิดขึ้นกับแผ่นดินของพระเจ้าในอดีต และประสบความสำเร็จในการขยายการครองราชย์ด้วยชัยชนะของพระเจ้า ไปถึงสุดปลายแผ่นดินโลก นี่คือนิวทวีที่เรารู้จัก คือข่าวดีแห่งแผ่นดินของพระเจ้า

ให้เราฟังแนวทางที่มีทิวาสรูปสาระสำคัญของการเทศนาของพระเยซูในมัทธิว 4:23:

พระเยซูเสด็จไปทั่วแคว้นกาลิลี ทรงสั่งสอนในธรรมศาลาของพวกเขา ประกาศข่าวประเสริฐเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า... (มัทธิว 4:23)

ตามที่เราเห็นในข้อนี้ พระเยซูเสด็จไป และ “ทรงประกาศข่าวประเสริฐ” หรือข่าวดี แต่ข่าวดีดังกล่าวเกี่ยวข้องกับอะไร? คือข่าวดีเกี่ยวกับ “แผ่นดินของพระเจ้า” ข่าวดีที่เราเชื่อและประกาศแก่ผู้อื่นก็คือ

พระคริสต์ได้กระทำตามความหวังทั้งปวงในพันธสัญญาเดิมที่จะให้แผ่นดินของพระเจ้าอันเต็มด้วยสง่าราศีถูกสถาปนาบนโลกนี้ เช่นเดียวกับในแผ่นดินสวรรค์สำเร็จลงแล้วอย่างสมบูรณ์

เมื่อเราพูดถึงชาวประเสริฐแห่งแผ่นดินของพระเจ้า หรือชาวดีแห่งการครองราชย์ของพระเจ้า ก็ช่วยให้เราคิดถึงสิ่งที่ผู้เชื่อในยุคแรก ซึ่งยึดถือพระคัมภีร์ฉบับ “เซปตัวจินต์” (พระคัมภีร์ภาษากรีกซึ่งถูกแปลจากภาษาฮีบรู) น่าจะนึกถึง อิสยาห์ 52 พระเจ้าประกาศว่าพระองค์จะฟื้นฟูประชากรของพระองค์ และพระองค์ตรัสว่า “เท้าของผู้นำชาวดีมาบนภูเขาช่างงดงามยิ่งนัก ... ผู้แจ้งชาวดี ... ผู้กล่าวกับศิโยนว่า ‘พระเจ้าของเจ้าทรงครอบครอง!’” และยังคงกล่าวว่าเป็นชาวประเสริฐแห่งสันติภาพของพระเจ้า ชาวประเสริฐแห่งการครองราชย์ของพระเจ้า ชาวประเสริฐที่ว่าพระเจ้ากำลังช่วยคนของพระองค์ให้รอด ชาวที่ว่าพระเจ้ากำลังกระทำเพื่อคนของพระองค์ เพื่อความชอบธรรมและความยุติธรรมมาสู่โลกนี้ ได้เกิดขึ้นแล้ว เพราะเมื่อพระเยซูเสด็จมาในครั้งแรก พระองค์ได้ให้ตัวอย่างของแผ่นดินของพระเจ้าแก่เรา เราได้ชิมกลางแผ่นดินของพระเจ้าเมื่อพระเยซูกำลังรักษาคนป่วยและกระทำพันธกิจ อันมหัศจรรย์ของพระองค์ สิ่งเหล่านี้คือประสบการณ์ล่วงหน้าสำหรับบางสิ่งที่เราจะได้สัมผัสอย่างเต็มที่ยิ่งขึ้น ในแผ่นดินของพระเจ้าที่สำเร็จบริบูรณ์

—ดร. เกรก เอส คีนเนอร์

เราจะสำรวจแผ่นดินของพระเจ้าในพันธสัญญาใหม่เช่นเดียวกับที่เราได้สำรวจช่วงเวลาอื่นๆ ของประวัติศาสตร์พระคัมภีร์ แรกสุด เราจะศึกษาสิ่งที่พันธสัญญาใหม่กล่าวถึงเกี่ยวกับสถานที่แห่งแผ่นดินของพระเจ้า สอง เราจะกล่าวถึงประชากรของแผ่นดินนั้น และสาม เราจะมองไปที่ความก้าวหน้าของแผ่นดินของพระเจ้าในยุคพันธสัญญาใหม่ เราจะเริ่มด้วยสถานที่แห่งแผ่นดินของพระเจ้าในพันธสัญญาใหม่

สถานที่

น่าเศร้าที่ผู้ติดตามพระคริสต์ด้วยเจตนาดีมากมายมองว่าความเชื่อในพันธสัญญาใหม่แทบจะไม่เกี่ยวข้องกับแผ่นดินของพระเจ้าบนโลกนี้เลย เรามักได้ยินว่าพันธสัญญาเดิมมีทิศทางมุ่งไปสู่โลกทางกายภาพ แต่ความเชื่อในพันธสัญญาใหม่มีทิศทางมุ่งไปสู่ความเป็นจริงในสวรรค์อันจับต้องไม่ได้ รวมทั้งเรื่องที่เกี่ยวข้องกับจิตวิญญาณภายใน นี่ก็มีส่วนเป็นจริง ผู้ติดตามพระคริสต์มีสถานภาพพลเมืองในสวรรค์ แทนที่จะเป็นของอาณาจักรในโลกนี้ เนื่องจาก ณ เวลานี้ กษัตริย์ของเรา คือพระเยซู อยู่ในสวรรค์ ณ เบื้องขวาของพระบิดา เรายังเน้นไปที่เรื่องราวฝ่ายจิตวิญญาณภายใน เนื่องจาก ณ เวลานี้ พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้สร้างเราขึ้นใหม่จากภายใน แม้ว่าร่างกายของเราต้องทรมาณกับความเสื่อมอยู่ แต่จุดนี้เราต้องมีความรอบคอบ ความเชื่อในพันธสัญญาใหม่มิได้ถูกตัดขาดออกจากจุดประสงค์แห่งแผ่นดินของพระเจ้าบนโลกนี้ ซึ่งถูกกล่าวถึงในพันธสัญญาเดิม ตรงกันข้าม

ความเชื่อในพันธสัญญาใหม่ประกาศว่าพระเยซูได้ทำให้ระยะสุดท้ายของแผ่นดินของพระเจ้าบนโลกนี้สำเร็จเป็นจริง พระองค์กำลังขยายแผ่นดินแห่งสันติภาพ ความชื่นชมยินดี และความประเสริฐนี้ไปจนถึงสุดปลายแผ่นดินโลก

ในหลายด้าน

พันธสัญญาใหม่มุ่งไปในทิศทางเดียวกันสู่แผ่นดินของพระเจ้าตามที่เราได้พบในพันธสัญญาเดิม

หนึ่ง พันธสัญญาใหม่บอกชัดว่าพันธกิจแห่งแผ่นดินของพระคริสต์เริ่มต้นที่ศูนย์กลางทางภูมิศาสตร์ของการครองราชย์ของพระเจ้า

คือในแผ่นดินอิสราเอล และสอง พันธสัญญาใหม่ยังได้เน้นว่าพระคริสต์ทำให้การทรงเรียกของพระเจ้าที่ให้ขยายการครองราชย์ของพระองค์ทางภูมิศาสตร์ไปจนสุดปลายแผ่นดินโลกนั้นสำเร็จเป็นจริงอย่างไร

ให้เราเริ่มที่ศูนย์กลางทางภูมิศาสตร์ของแผ่นดินของพระเจ้าในยุคพันธสัญญาใหม่

ศูนย์กลาง

ในช่วงประวัติศาสตร์แรกเริ่ม

เอเดนและสวนบิรุตินั้นเป็นจุดศูนย์กลางทางภูมิศาสตร์ของแผ่นดินของพระเจ้า จากที่นั่นมนุษยชาติจะต้องขยายการปกครองของพระเจ้าไปจนถึงสุดปลายแผ่นดินโลก หลังจากนั้นพระเจ้าได้สร้างแผ่นดินของพระองค์ในท่ามกลางชนชาติอิสราเอลในแผ่นดินพระสัญญา และจากจุดนั้น คนของพระเจ้าเริ่มขยายแผ่นดินของพระองค์ไปจนถึงสุดปลายแผ่นดินโลก จุดศูนย์กลางของการครองราชย์ของพระเจ้าบนโลกนี้สำคัญอย่างยิ่งต่อความเชื่อในพันธสัญญาเดิม จนถึงขนาดที่เราไม่ควรแปลกใจเลยที่จะได้เห็นวาทะเรื่องนี้สำคัญยิ่งเช่นกันในชีวิตของพระเยซู ผู้เป็นพระเมสสิยาห์ของอิสราเอล

นอกเหนือจากช่วงเวลาสั้น ๆ ของวัยเด็กในอียิปต์

พระเยซูได้ใช้ทั้งชีวิตของพระองค์ในแผ่นดินพระสัญญา พระเยซูกำเนิดในแผ่นดินอิสราเอล ทรงเติบโตขึ้น ทรงเรียกสาวก ได้ปฏิบัติพันธกิจ สิ้นพระชนม์ คืนพระชนม์ และเสด็จขึ้นสู่สวรรค์จากที่นั่น และแม้กระทั่งในวันเพ็นเทกอสต์ พระเยซูก็ได้รวบรวม [โดยการดลใจ] ชาวยิวมากมายที่กระจัดกระจายอยู่ในชาติต่าง ๆ ให้กลับสู่แผ่นดินแห่งพระสัญญา เพื่อมาฟังข่าวประเสริฐ

เพื่อให้เข้าใจว่าเหตุใดสถานที่ที่ทำพันธกิจบนโลกนี้ของพระเยซูมีความสำคัญยิ่ง เราต้องระลึกถึงสิ่งที่ได้เกิดขึ้นในแผ่นดินพระสัญญาก่อนการกำเนิดของพระเยซู ภายใต้การปกครองของดาวิดและทายาทของท่าน พระเจ้าสถาปนาอิสราเอลให้เป็นอาณาจักรในแผ่นดินพระสัญญา แต่ในช่วงปลายของประวัติศาสตร์พันธสัญญาเดิม โศกนาฏกรรมครั้งใหญ่เกิดขึ้น ชาวอิสราเอลรวมทั้งกษัตริย์ของพวกเขาบฏต่อพระเจ้าจนถึงขนาดที่พระเจ้าเนรเทศคนอิสราเอลส่วนใหญ่ออกไปจากแผ่นดิน จากนั้น ชาวต่างชาติ รวมทั้งพระเทอโอดอรัสมีลักษณะดังปีศาจที่พวกเขาปรนนิบัติ กลับปกครองเหนือแม้กระทั่งชาวอิสราเอลที่ยังคงมีชีวิตอยู่ท่ามกลางซากปรักหักพังของแผ่นดินพระสัญญา

ก่อนพระเยซูเสด็จมายังโลกนี้

ลูกหลานของอิสราเอลทนทุกข์ทรมานภายใต้การพิพากษารั้งนี้ของพระเจ้ายาวนานกว่า 500 ปี แม้ในช่วงพันธกิจของพระเยซูบนโลกนี้ แผ่นดินพระสัญญาก็อยู่ภายใต้การปกครองของจักรวรรดิโรม แผ่นดินเต็มไปด้วยความบาปและความมืด ถูกวิญญาณชั่วร้ายย่ำยี แต่พระเยซูเสด็จมาเพื่อแก้ไขสถานการณ์แล้วร้ายดังกล่าว และเพื่อสถาปนาแผ่นดินของพระเจ้าในระยะสุดท้ายบนโลกนี้ ให้เราฟังคำบรรยายของลูกา

ในลูกา 4:17-19

เกี่ยวกับหนึ่งในคำเทศนาแรกสุดของพระเยซูในธรรมศาลาในเมืองนาซาเร็ธ

เขาส่งม้วนพระคัมภีร์อิสยาห์ให้พระองค์
เมื่อพระองค์ทรงคล้อออกมา ก็พบข้อความที่เขียนไว้ว่า
“พระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่เหนือข้าพเจ้า
เพราะพระองค์ทรงเจิมตั้งข้าพเจ้าไว้
ให้ประกาศข่าวดีแก่ผู้ยากไร้
พระองค์ทรงใช้ข้าพเจ้ามาประกาศอิสรภาพแก่ผู้ถูกจองจำ
และให้คนตาบอดมองเห็น
ให้ปลดปล่อยผู้ที่ถูกกดขี่
ให้ประกาศปีแห่งความโปรดปรานขององค์พระผู้เป็นเจ้า” (ลูกา 4:17-19)

ในเหตุการณ์นี้

พระเยซูอ้างถึงความหวังในพันธสัญญาเดิมที่ว่าจุดประสงค์แห่งแผ่นดินของพระเจ้าจะสำเร็จเป็นจริง
ในบัดนี้ คำพยากรณ์นี้ จากอิสยาห์ 61

ทำนายว่าพระเจ้าจะเทพระพรลงมาบนคนของพระองค์เมื่อการพิพากษาด้วยการเนรเทศสิ้นสุดลง
พระเยซูกล่าวถึง “ผู้ยากไร้” “ผู้ถูกจองจำ” “คนตาบอด” และ “ผู้ที่ถูกกดขี่”

เพื่อเป็นการยอมรับถึงสภาพอันน่าอนาถที่ชาวอิสราเอลต้องทนภายใต้คำสาปแช่งแห่งการถูกเนรเทศ
แต่พระองค์ก็เตือนความจำคนที่อยู่กับพระองค์ว่า

ผู้หนึ่งที่ถูกลูกา 17 จะทำให้การเนรเทศนั้นสิ้นสุดลง “พระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้า”
จะอยู่เหนือท่านผู้นั้น ผู้ที่ “พระองค์ทรงเจิมตั้งไว้” พระองค์ผู้ถูกเจิมตั้ง กษัตริย์พระเมสสิยาห์
จะประกาศ “ปีแห่งความโปรดปรานขององค์พระผู้เป็นเจ้า” หรือพระคุณสำหรับคนของพระองค์
พระองค์จะประกาศ “ข่าวดี” หรือข่าวประเสริฐ แก่ “ผู้ยากไร้” “เสรีภาพ” แก่ “ผู้ถูกจองจำ”
“การมองเห็นได้” สำหรับ “คนตาบอด” และพระองค์จะ “ปลดปล่อยผู้ที่ถูกกดขี่”

ให้เราดูว่าพระเยซูกระทำสิ่งใด ในลูกา 4:20-21 หลังจากได้อ่านถ้อยคำแห่งความหวังนี้:

จากนั้นพระองค์ทรงม้วนหนังสือส่งคืนแก่เจ้าหน้าที่แล้วประทับนั่งลงสายตาทอดทุกคู่ใน
ธรรมศาลาก็จ้องมองมาที่พระองค์ พระเยซู ทรงเอ่ยขึ้นว่า
“ในวันนี้พระคัมภีร์ตอนนี้เป็นจริงแล้วตามที่ท่านได้ฟัง” (ลูกา 4:20-21)

พระเยซูประกาศอย่างกล้าหาญว่าพระองค์คือผู้คนที่ถูกทำนายไว้ในพันธสัญญาเดิมว่าจะทำ
ให้การที่ชาวอิสราเอลถูกเนรเทศนั้นสิ้นสุดลง และจะเทพระพรของพระเจ้ามาสู่คนของพระองค์
นี่คือเหตุผลที่พันธสัญญาใหม่เน้นอย่างยิ่งถึงสิ่งที่พระเยซูได้กระทำในแผ่นดินพระสัญญา
พระองค์เสด็จมายังแผ่นดินอิสราเอลก่อน เพื่อไถ่ลูกหลานผู้สืบทอดที่ยังเหลืออยู่ของอับราฮัม ณ
จุดศูนย์กลางทางภูมิศาสตร์ของแผ่นดินของพระเจ้าบนโลกนี้

จึงเป็นเรื่องสำคัญยิ่งที่จะรู้ว่าศูนย์กลางทางภูมิศาสตร์ของแผ่นดินของพระเจ้าในพันธสัญญา
ใหม่ ก็คือแผ่นดินพระสัญญานั้น แต่ก็สำคัญเท่าเทียมกันที่จะเข้าใจว่า
ความสำเร็จในการขยายขอบเขตทางภูมิศาสตร์ของแผ่นดินของพระเจ้าไปจนถึงสุดปลายแผ่นดินโลกใน
บัดนี้ปลายนั้น ได้เริ่มขับเคลื่อนเมื่อพระเยซูเสด็จมาในครั้งแรก

การขยาย

ตามที่เราเรียนรู้ก่อนหน้านี ในมัทธิว 6:10

พระเยซูสอนสาวกของพระองค์ให้อธิษฐานขอให้แผ่นดินของพระเจ้าขยายไปทั่วโลก
โดยพระองค์ตรัสว่า:

ขอให้อาณาจักรของพระองค์ได้รับการสถาปนาไว้
ขอให้พระประสงค์ของพระองค์สำเร็จในโลกเช่นเดียวกับในสวรรค์ (มัทธิว 6:10)

ตลอดการปฏิบัติพันธกิจของพระองค์
พระเยซูสอนให้สาวกของพระองค์ยึดมั่นในเป้าหมายสำหรับทั้งโลกนี้ เราอ่านพบในมัทธิว 24:14
ว่าพระเยซูตรัสแก่สาวกของพระองค์:

ข่าวประเสริฐเรื่องอาณาจักรของพระเจ้าจะถูกประกาศไปทั่วโลก
เป็นพยานแก่มวลประชาชาติแล้วคุณนี้จะสิ้นสุด (มัทธิว 24:14)

ถ้อยคำแห่งข่าวประเสริฐเกี่ยวกับการมาถึงของแผ่นดินของพระเจ้าจะต้องถูกประกาศไปทั่วโลก และเมื่อนั้นพระเยซูจะเสด็จกลับมา
พันธสัญญาใหม่เน้นว่าพระเยซูและอัครทูตและผู้เผยพระวจนะของพระองค์ในช่วงศตวรรษแรกได้อุทิศตนเพื่อขยายแผ่นดินของพระเจ้าจากแผ่นดินพระสัญญาไปยังทุกชนชาติในโลกนี้
เมื่อได้ใคร่ครวญถึงทิศทางอันซีไปยังสถานที่แห่งแผ่นดินของพระเจ้าในพันธสัญญาใหม่แล้ว
ว เราก็คงหันมาใส่ใจเรื่องประชากรแห่งแผ่นดินนั้นในพันธสัญญาใหม่

ประชากร

ในตอนแรก พระเจ้ากำหนดให้มนุษย์ต้องขยายแผ่นดินของพระเจ้า
พระเจ้ายังได้เรียกอิสราเอลให้กระทำพันธกิจนี้ในแนวทางพิเศษ
และได้กำหนดให้ราชวงศ์ดาวิดเป็นผู้นำชนชาติอิสราเอลในการกระทำตามการทรงเรียกนี้ให้สำเร็จ
แต่ตามที่เราได้กล่าวมาแล้ว ก่อนถึงช่วงปลายของประวัติศาสตร์พันธสัญญาเดิม
ราชวงศ์ดาวิดและประชากรอิสราเอลได้บกพร่องเป็นอย่างมาก
จนพระเจ้าสาปแช่งพวกเขาให้พบกับความน่าสะพรึงกลัวจากการถูกเนรเทศ เป็นเวลาหลายร้อยปี
ชาวอิสราเอลทุกชั่วทศวรรษมานภายใต้การกดขี่ข่มเหงโดยศัตรูของพระเจ้า
ฉะนั้น จึงไม่น่าแปลกใจที่พระเยซูและผู้ติดตามพระองค์กล่าวถึง “ข่าวประเสริฐ”
หรือข่าวดี
พวกเขาประกาศข่าวประเสริฐว่าแผนการตั้งเดิมของพระเจ้าสำหรับมนุษยชาติกำลังจะถูกทำให้สำเร็จ
จะเป็นจริงโดยพระเยซู พระเยซูจะกำจัดศัตรูของพระเจ้าและอวยพระพรคนของพระเจ้าทั่วโลก
เพื่อให้เข้าใจวิธีการที่พันธสัญญาใหม่ถึงความสนใจของเราไปสู่ประชากรของแผ่นดินของพระเจ้า
เราจะพิจารณาสองหัวข้อ: หนึ่ง
การที่พระคริสต์เองปรนนิบัติในฐานะพระฉายอันสูงสุดและขอบธรรมสมบูรณ์แบบของพระเจ้า
และสอง การที่ผู้เชื่อปรนนิบัติในฐานะพระฉายที่ได้รับการสร้างใหม่ของพระเจ้า
ให้เราเริ่มด้วยการพิจารณาการที่พระคริสต์ปรนนิบัติอย่างสัตย์ซื่อในฐานะพระฉายอันสูงสุดของพระเจ้า

พระคริสต์

คริสเตียนในหลายแวดวงแทบจะไม่ตระหนักเลยว่าเหตุใดพระภาคที่สองของตรีเอกานุภาพ
หรือพระวาหนะนิรันดร์ (Logos) จึงต้องลงมาบังเกิดในกายมนุษย์
เราประกาศยืนยันอย่างถูกต้องว่าพระเยซูเป็นทั้งพระเจ้าสมบูรณ์และมนุษย์สมบูรณ์
แต่เรามักเน้นเกือบตลอดในความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ และด้วยเหตุนี้

ผู้ติดตามพระคริสต์ในปัจจุบันจึงมักประสบความยากลำบากที่จะอธิบายว่าเหตุใดพระภาคที่สองของตรีเอกภาพนิรันดรจึงมาบังเกิดเป็นมนุษย์เหมือนพวกเรา เหตุใดการที่พระเยซูบังเกิดเป็นมนุษย์จึงมีความจำเป็น? คำตอบในพันธสัญญาใหม่นั้นตรงไปตรงมา คือ พระเยซูบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อทำให้บทบาทสำคัญที่พระเจ้ากำหนดให้พระฉายของพระองค์ตั้งแต่แรกเริ่มนั้นสำเร็จเป็นจริง

พันธสัญญาใหม่นี้เน้นความสำคัญของความเป็นมนุษย์ของพระคริสต์ในหลายวิธี แต่เราจะศึกษาเพียงสองแนวทาง หนึ่ง คำสอนในพันธสัญญาใหม่ที่ว่าพระเยซูคืออาดัมคนสุดท้าย และสอง ความจริงที่ว่าพระเยซู คือปโรหิตและกษัตริย์ของพระเจ้าโดยผ่านราชวงศ์ดาวิด แล้วพันธสัญญาใหม่หมายความว่าอย่างไร เมื่อกล่าวที่ว่าพระเยซูคืออาดัมคนสุดท้าย?

อาดัมคนสุดท้าย: นักศึกษาพระคัมภีร์แทบทุกคนรู้ว่าอัครทูตเปาโลได้แสดงภาพคู่ขนานระหว่างอาดัมและพระคริสต์ ในโรม 5:12-21 และข้อความตอนอื่น ๆ เปาโลสอนว่าความบาปของอาดัมนั้นใหญ่หลวงนักในสายพระเนตรของพระเจ้า จนกระทั่งพระองค์ต้องปรับโทษมนุษยชาติให้เผชิญกับการพิพากษานิรันดร แต่เปาโลก็อธิบายด้วยว่า การที่พระเยซูเชื่อฟังพระเจ้าอย่างสมบูรณ์แบบโดยยอมทนทุกข์ทรมานและสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน มีความสำคัญอย่างยิ่งในสายพระเนตรของพระเจ้า ถึงขนาดที่พระเจ้ามอบชีวิตนิรันดรแก่ทุกคนที่เชื่อในพระเยซู ใน 1 โครินธ์ 15:21-22 เปาโลได้เน้นความสำคัญของความเป็นมนุษย์ของพระเยซูในประเด็นนี้ว่า:

เพราะในเมื่อความตายสืบเนื่องมาจากมนุษย์คนเดียว การเป็นขึ้นจากตายก็สืบเนื่องมาจากมนุษย์คนเดียวเช่นกัน เพราะว่าในอาดัมคนทั้งปวงตายนั้นใด ในพระคริสต์คนทั้งปวงจะได้รับชีวิตจั้นนั้น (1 โครินธ์ 15:21-22)

เราค้นเคยกับความคิดที่ว่าความรอดเป็นของขวัญให้เปล่าโดยพระคุณของพระเจ้า จนถึงขนาดที่พวกเราหลายคนอาจได้คาดหวังเปาโลให้เขียนในลักษณะดังนี้ “เพราะในเมื่อความตายสืบเนื่องมาจากมนุษย์คนเดียว การเป็นขึ้นจากตายก็สืบเนื่องมาจากพระคุณของพระเจ้า” เออละ นี่เป็นความจริงแน่นอน เนื่องจากความรอดในพระคริสต์เป็นมาโดยพระคุณของพระเจ้า แต่ไม่ใช่สิ่งที่อัครทูตเปาโลเน้นในข้อความนี้ ตรงกันข้าม เปาโลเขียนว่า ความตายมาทางมนุษย์คนเดียว นั่นคือ อัดัม จันใดก็ตาม การเป็นขึ้นจากตาย หรือเป้าหมายแห่งความรอด ก็มาจาก *มนุษย์* คนเดียว นั่นคือ พระคริสต์ ในฐานะมนุษย์คนแรกและพระฉายของพระเจ้า อัดัมล้มเหลวที่จะปฏิบัติตามพระประสงค์แห่งแผ่นดินของพระเจ้า และได้นำความตายมาสู่เราทุกคน แต่พระเจ้าไม่เคยละทิ้งราชอาณาจักรของพระองค์ที่กำหนดให้แผ่นดินของพระองค์มาตั้งอยู่บนโลกนี้ โดยผ่านมนุษยชาติ ดังนั้น จึงจำเป็นที่ *มนุษย์* คนหนึ่ง พระฉายผู้ชอบธรรมและเชื่อฟังพระเจ้าอย่างสมบูรณ์แบบ จะกระทำการที่อาดัมล้มเหลว ให้สำเร็จในที่สุด เป็นเวลาหลายพันปี ประชากรผู้สืบทอดชื่อของพระเจ้าอธิษฐานทูลขอมนุษย์คนนั้น และพระคริสต์ก็คือมนุษย์ผู้ชอบธรรมผู้นำความรอดมา ผู้นำมาซึ่งชีวิตที่เป็นขึ้นจากตายในแผ่นดินของพระเจ้า สำหรับทุกคนที่เชื่อในพระองค์ พระเจ้ามีแผนการให้ *มนุษย์* คนหนึ่ง ผู้เป็นพระฉายผู้ชอบธรรมและเชื่อฟังพระเจ้าอย่างสมบูรณ์แบบ กระทำวัตถุประสงค์แห่งแผ่นดินของพระเจ้าให้สำเร็จ

พระเยซู คือพระฉายอันสมบูรณ์แบบของพระเจ้า พระเยซู คืออาดัมคนที่สอง ตามที่เราอ่านพบใน 1 โครินธ์ 15:45 พระองค์เป็น “อาดัมคนสุดท้าย”

ผู้เป็นฤทธานภาพนั้นของพระเจ้า และฤทธานภาพอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้ายิ่งก็ถูกสำแดงออกมาในความสมบูรณ์แบบของพระเยซู เพราะพระองค์มาบังเกิดเป็นมนุษย์ผู้ไม่เคยกระทำบาปเลย มนุษย์ผู้มิได้กำเนิดมาจากความบาป ถ้าเราอ่านในมัทธิว 11:19-20 เราจะเห็นว่าพระวิญญาณของพระเยซูมิได้มาจากโยเซฟหรือมารีย์ หรือวงศาวานของอาดัม แต่มาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ ฉะนั้น ชีวิตของพระองค์จึงเป็นชีวิตที่สมบูรณ์แบบจากภายใน ความบริสุทธิ์ของพระองค์ก็สมบูรณ์แบบจากภายใน แม้ในขณะที่พระองค์มีเลือดเนื้อของมนุษย์ก็ตาม

—โยฮานเนส พร็อบโทวาโซ ดุษฎีบัณฑิต

นอกจากเป็นอาดัมคนสุดท้ายแล้ว พันธสัญญาใหม่ยังเน้นว่าพระเยซูปรนนิบัติพระเจ้าในฐานะปโรหิตและกษัตริย์ของพระองค์ในระบอบสุดท้ายของแผ่นดินของพระเจ้า

ปโรหิตและกษัตริย์: ท่านคงจำได้ว่าแรกสุดนั้นอาดัมและเอวาปรนนิบัติพระเจ้าในฐานะปโรหิตหลวง และพระเจ้าทรงเรียกชนชาติอิสราเอลให้นำมนุษย์ชาติทั้งปวงในการปรนนิบัติพระองค์ในฐานะอาณาจักรแห่งปโรหิต เราได้เห็นเช่นกันว่า เมื่ออิสราเอลเติบโตขึ้นเป็นอาณาจักรเต็มรูปแบบ พระเจ้าได้เจิมตั้งปโรหิตและกษัตริย์ โดยเฉพาะดาวิดและราชวงศ์ของท่าน ให้ปรนนิบัติพระองค์ในฐานะปโรหิตหลวง นี่คือเหตุผลที่ผู้เขียนพระธรรมฮีบรูเน้นแล้วเน้นอีกถึงสถานภาพปโรหิตหลวงของพระคริสต์ตามที่เราเห็นในฮีบรู 4:14:

เรามีมหาปโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ผู้ทรงผ่านฟ้าสวรรค์แล้ว คือพระเยซูพระบุตรของพระเจ้า (ฮีบรู 4:14)

พระเยซูถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชาสุดท้ายเพื่อชำระบาปเมื่อพระองค์ได้สิ้นพระชนม์บนกางเขน พระองค์ทรงรับคำพิพากษาของพระเจ้าลงบนพระองค์เองแทนทุกคนที่เชื่อในพระองค์ นอกจากนี้ พันธสัญญาใหม่ยังเน้นว่าพระเยซู พระองค์ผู้ถูกเจิมแห่งราชวงศ์ดาวิดประทับอยู่บนราชบัลลังก์ของดาวิดชั่ววันรันดร์ ให้เราฟังว่าทูตสวรรค์กาเบรียลประกาศถึงการกำเนิดของพระเยซูแก่มารีย์อย่างไรในลูกา 1:32-33:

พระองค์จะทรงยิ่งใหญ่และได้ชื่อว่าพระบุตรของพระเจ้าสูงสุด พระเจ้าจะประทานบัลลังก์ของดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์แก่พระองค์ และพระองค์จะทรงครอบครองพงศ์พันธุ์ ของยาโคบตลอดไป อาณาจักรของพระองค์จะไม่มีวันสิ้นสุดเลย” (ลูกา 1:32-33)

เนื่องจากพระคริสต์ได้ทำหน้าที่ปโรหิตหลวงแห่งราชวงศ์ดาวิดอย่างสมบูรณ์แบบแล้ว ภายใต้การนำของพระองค์ แผ่นดินของพระเจ้าจึงจะไม่มีวันสิ้นสุด โดยการครองราชย์ของพระเยซูก็ทำให้จุดประสงค์แห่งแผ่นดินพระเจ้าสำเร็จ เมื่อเราพิจารณาถึงประชากรของแผ่นดินพระเจ้าในยุคพันธสัญญาใหม่ ก็ไม่มีข้อสงสัยเลยว่าพระคริสต์คือพระฉายาสูงสุดของพระเจ้า ผู้ทำหน้าที่รับผิดชอบที่พระเจ้ามอบแก่อาดัม แก่อิสราเอล และแก่ราชวงศ์ดาวิด สำเร็จเป็นจริง แต่พันธสัญญาใหม่ก็เน้นด้วยว่าผู้เชื่อแท้ทุกคนก็ติดสนิทกับพระคริสต์ เพื่อที่คริสตจักรจะได้ปรนนิบัติพระเจ้าในฐานะประชากรของแผ่นดินพระเจ้าด้วยเช่นกัน

ผู้เชื่อ

ในช่วงแรกสุดของยุคพันธสัญญาใหม่ คริสตจักรแทบจะมีแต่คนยิวเท่านั้น นั่นคือ ลูกหลานทางกายภาพของอับราฮัมที่ได้กลับใจใหม่ และวางใจพระเยซูในฐานะพระคริสต์ พระเยซูและอัครทูต รวมทั้งผู้เผยพระวจนะของพระองค์ ล้วนเป็นชาวยิว และทุกคนที่รับเชื่อในวันเพ็นเทคอสต์ก็เป็นชาวยิว ในช่วงเริ่มต้นของยุคพันธสัญญาใหม่นั้น พระเจ้ารวบรวมชาวยิวที่สัตย์ซื่อส่วนที่เหลือมาจากผู้ที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินพระสัญญาและมาจากผู้ที่กระจัดกระจายอยู่ท่ามกลางคนต่างชาติ

แต่ไม่นาน บางสิ่งที่น่าแปลกใจก็เกิดขึ้น พระเจ้าเริ่มต้นกระทำสำเร็จเป็นจริงตามคำสัญญาที่ว่าอับราฮัมและพงศ์พันธุ์ของท่านจะกระจายพระพรแห่งแผ่นดินพระเจ้าออกไปโดยการนำชาวต่างชาติมากมายมาสู่แผ่นดินของพระองค์ ด้วยเหตุนี้ พันธสัญญาใหม่จึงกล่าวถึงทุกคนที่ติดตามพระคริสต์ รวมถึงผู้เชื่อชาวต่างชาติ ว่าเป็น “พระฉายาผู้ได้รับการสร้างใหม่” ของพระเจ้า จากคำอธิบายของเปาโลในเอเฟซัส 4:24 ผู้เชื่อจะต้องทำดังนี้คือ

สวมตัวตนใหม่ซึ่งพระเจ้าทรงสร้างขึ้น

ให้เป็นเหมือนพระองค์ในความชอบธรรมและความบริสุทธิ์ที่แท้จริง (เอเฟซัส 4:24)

และสิ่งนี้อธิบายเช่นกันว่าเหตุใด ใน 1 เปโตร 2:9 เปโตรจึงได้บรรยายถึงคริสตจักรในพันธสัญญาใหม่ ซึ่งประกอบด้วยทั้งชาวยิวและชาวต่างชาติ ว่ามีสถานภาพเป็นปุโรหิตหลวงของพระเจ้า เปาโลเขียนดังนี้:

พวกท่านเป็นประชากรที่พระเจ้าได้ทรงเลือกสรร เป็นปุโรหิตหลวง เป็นชนชาติบริสุทธิ์ เป็นพลเมืองของพระเจ้า เพื่อท่านจะได้ประกาศพระราชกิจอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ผู้ทรงเรียกท่านออกจากความมืดเข้าสู่ความสว่างอันล้ำเลิศ ของพระองค์ (1 เปโตร 2:9)

ในข้อนี้ เปโตรได้อ้างอิงอพยพ 19:6

อันเป็นที่แรกที่พระเจ้าเรียกชาติชนชาติอิสราเอลว่าเป็น “อาณาจักรแห่งปุโรหิต” แต่เปโตรใช้ถ้อยคำนี้เพื่อหมายถึงคริสตจักร ซึ่งรวมถึงทั้งชาวยิวและชาวต่างชาติ ผู้ที่ติดตามพระคริสต์จากทุกชาติพันธุ์บนโลกนี้ถูกรับเข้าอยู่ในครอบครัวของอับราฮัม เพื่อที่คริสตจักรทั้งสิ้นจะเป็น “ชาติพันธุ์ที่ถูกเลือกไว้” “เป็นปุโรหิตหลวง” “เป็นชนชาติบริสุทธิ์” “เป็นประชากรของพระผู้เป็นเจ้า” ทุกคนที่ติดตามพระคริสต์ จะปรนนิบัติในฐานะปุโรหิตหลวงของพระเจ้าในโลกนี้ เรา “ประกาศถึงความประเสริฐของพระคริสต์” และทำให้พันธกิจที่ถูกมอบหมายแก่อิสราเอลตั้งแต่แรกในฐานะผู้ที่จะนำโลกนี้ไปสู่พระพรของพระเจ้า สำเร็จเป็นจริง

ใน 1 เปโตร 2:8-9 เปโตรบอกคนของพระเจ้าว่าพวกเขาคือใคร และบอกว่าพวกเขาคือชาติพันธุ์ที่ถูกเลือกสรรไว้ จริง ๆ แล้ว พวกเขา คือ คนที่ถูกแยกไว้จากโลกนี้ เป็นของพระเจ้า แต่พวกเขาก็เป็นประชากรที่มีจุดประสงค์

และนั่นหมายถึงพวกเขาปฏิบัติตัวในบทบาทของปโรหิต ซึ่งจริง ๆ แล้ว พวกเขาสามารถวิงวอนต่อพระเจ้าได้ ต่างจากปโรหิตในยุคโบราณ ผู้ซึ่งต้องถวายเครื่องบูชา จริง ๆ แล้ว พวกเขาสามารถวิงวอนต่อพระเจ้าเพื่อประชากร ซึ่งเป็นประชากรของพระเจ้า พระเจ้าได้วางเราไว้ที่นี่โดยมีจุดประสงค์ ซึ่งแท้จริงแล้วก็เพื่อประกาศความประเสริฐของพระองค์ ให้คนมากมายจะได้มารู้จัก และเชื่อในพระองค์ แต่เราก็ถูกเรียกมาให้มีความแตกต่างด้วย และนั่นหมายถึงว่า จริง ๆ แล้ว เราคือประชากรบริสุทธิ เราจะต้องถูกแยกออกจากคนอื่น

—ดร. วุยานี ซินโต

เราได้ศึกษาทั้งเรื่องสถานที่ และประชากรของแผ่นดินพระเจ้าในยุคพันธสัญญาใหม่แล้ว ต่อไปเราจะศึกษาความก้าวหน้าของแผ่นดินพระเจ้าในพันธสัญญาใหม่

ความก้าวหน้า

ในหลาย ๆ ด้าน

ความก้าวหน้าของแผ่นดินพระเจ้าในพันธสัญญาใหม่เป็นหนึ่งในคำสอนที่แรงหรือหนักที่สุดที่เราพบในพระคัมภีร์ เป็นเรื่องรุนแรงจนถึงขนาดที่ชาวฮิวส่วนใหญ่ในศตวรรษแรกปฏิเสธพระเยซูในฐานะพระเมสสิยาห์แน่นอนว่ามีหลายกลุ่ม หลายนิกายท่ามกลางชาวฮิวในยุคของพระเยซู พวกเราส่วนใหญ่ที่เคยได้ยินเกี่ยวกับกลุ่มเหล่านี้ เช่นพวกฟาริสี และพวกสะดูสี ซึ่งมีอำนาจในกรุงเยรูซาเล็ม อีกทั้งกลุ่มหัวรุนแรงที่เรียกว่า “นิกายที่สี่” ซึ่งหาทางคว่ำอำนาจของโรมโดยใช้ความรุนแรง และหลายชุมชนในทะเลทรายที่ถูกตัดขาดจากสิทธิทางการเมือง หรือศาสนา แต่แม้จะมีความแตกต่างกัน พวกเขาล้วนหวังว่าพระเมสสิยาห์จะปรากฏตัวในไม่ช้า และนำมาซึ่งชัยชนะอันรวดเร็วและเด็ดขาดของแผ่นดินของพระเจ้าเหนือความชั่วร้ายที่มีอยู่ทั่วไปในโลก แต่พระเยซูและอัครทูต รวมทั้งผู้เผยพระวจนะของพระองค์ในยุคศตวรรษแรก ทำความคาดหมายที่แพร่หลายไปอย่างกว้างขวางนี้ พวกเขาประกาศบางสิ่งที่ถูกซ่อนไว้ตลอดจนกระทั่งพระเยซูได้อธิบายสิ่งนี้ด้วยพระองค์เอง นั่นคือ พระเยซูคือ พระเมสสิยาห์ แต่พระองค์จะนำแผ่นดินของพระเจ้ามาสถาปนาบนโลกนี้โดยผ่านช่วงเวลาอันยาวนาน

จงฟังคำอธิบายของพระเยซูในมัทธิว 13:31-32

ว่าแผ่นดินของพระเจ้าจะลงมาตั้งอยู่บนโลกนี้อย่างไร:

อาณาจักรสวรรค์เปรียบเหมือนเมล็ดมัสตาร์ดซึ่งมีคนเอาไปเพาะในทุ่งของตน แม้เมล็ดนั้นเล็กกว่าเมล็ดทั้งปวง แต่เมื่องอกขึ้นก็ใหญ่ที่สุดในสวน (มัทธิว 13:31-32)

ในคำอุปมานี้ พระเยซูประกาศว่า

แทนที่จะเสด็จลงมาอย่างกะทันหันพร้อมกับการทำลายล้าง แผ่นดินของพระเจ้าจะเริ่มต้นเล็ก ๆ เช่นเดียวกับเมล็ดมัสตาร์ด แต่เมื่อเวลาผ่านไป แผ่นดินนั้นจะเติบโตขึ้นและขยายออกไปจนกลายเป็นเหมือนต้นมัสตาร์ด ตามที่พันธสัญญาใหม่บอกเรา แผ่นดินนี้เริ่มต้นแบบเล็ก ๆ และเจริญ ๆ

พร้อมกับพันธกิจบนโลกนี้ของพระเยซู แต่ในที่สุด เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา แผ่นดินของพระองค์จะขยายออกไปทั่วทั้งโลก

ทำนองเดียวกับคำสอนนี้

เราจะกล่าวถึงความก้าวหน้าของแผ่นดินของพระเจ้าในยุคพันธสัญญาใหม่ว่าเปิดเผยออกมาในสามระยะสำคัญ

ระยะแรกคือ “การเปิดตัว” แผ่นดินของพระเจ้า ซึ่งมีขึ้นโดยผ่านพันธกิจต่าง ๆ ของพระคริสต์และอัครทูต รวมทั้งผู้เผยพระวจนะของพระองค์ในศตวรรษแรก กว่า 2,000 ปีที่แล้ว พระเยซูเริ่ม ช่วงเวลาแห่งชัยชนะในบั้นปลายของแผ่นดินพระเจ้าอันเต็มด้วยสง่าราศีบนโลกนี้

นี่คือเหตุผลที่อัครทูตเปาโล ได้กล่าวถึงคริสตจักร ในเอเฟซัส 2:20 ว่า

“สร้างขึ้นบนฐานรากของเหล่าอัครทูตและผู้เผยพระวจนะ โดยมีพระเยซูคริสต์เองเป็นศิลามุมเอก”

เราอาจเรียกระยะที่สองของแผ่นดินพระเจ้า ซึ่งมาโดยผ่านพระคริสต์ ว่าเป็น

“ความต่อเนื่อง” ของแผ่นดินนั้น

นี่คือช่วงเวลายาวนานที่แผ่นดินของพระเจ้าเติบโตขึ้นตลอดประวัติศาสตร์คริสตจักร ในช่วงเวลานี้ พระคริสต์ยังคงขยายแผ่นดินของพระองค์ต่อไปโดยผ่านการประกาศข่าวประเสริฐไปทั่วโลก และพระองค์เรียกให้ผู้ที่ติดตามพระองค์ให้ความสำคัญสูงสุดกับการขยายแผ่นดินของพระเจ้า พระเยซูประกาศในมัทธิว 6:33 ว่า:

จงแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้าและความชอบธรรมของ
พระองค์ก่อน (มัทธิว 6:33)

ทุกวันนี้ในชีวิต เราต้องแสวงหาที่จะขยายแผ่นดินของพระเจ้า นั่นคือ การปกครองโดยชอบธรรมของพระเจ้าทั่วทั้งโลกนี้

ระยะที่สามของแผ่นดินของพระเจ้า ซึ่งมาโดยผ่านพระคริสต์ ได้แก่การที่แผ่นดินของพระเจ้าจะสำเร็จบริบูรณ์ในอนาคต

นี่คือเวลาที่พระคริสต์เสด็จกลับมาและทำให้แผนการของพระเจ้าสำเร็จเป็นจริงโดยเปลี่ยนทั้งโลกนี้ให้กลายเป็นแผ่นดินของพระองค์

จงฟังว่าโยฮัน ได้บรรยายถึงช่วงเวลาสุดท้ายของแผ่นดินของพระเจ้าอย่างไร ในวิวรณ์ 11:15:

ทูตสวรรค์องค์ที่เจ็ดเป่าแตรและมีเสียงดัง หลายเสียงในสวรรค์กล่าวว่า
“ราชอาณาจักรของโลกนี้ได้กลับมาเป็นราชอาณาจักรขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
กับพระคริสต์ของพระองค์แล้ว และพระองค์จะทรงครองอาณาจักรเป็นนิตย์”
(วิวรณ์ 11:15)

เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมาสู่โลกนี้ พระองค์จะพิชิตศัตรูทั้งปวงของพระเจ้า และอาณาจักรแห่งโลกนี้จะกลายเป็นอาณาจักรของพระเจ้าและของพระคริสต์ และนับจากนั้น “พระองค์จะทรงครอบครอง [ทุกหนแห่ง] ตลอดไปเป็นนิตย์และเป็นนิตย์”

ในฐานะผู้ติดตามพระคริสต์

เรามองย้อนกลับไปถึงทุกสิ่งทีพระองค์ได้กระทำสำเร็จในระยะเปิดตัวแผ่นดินของพระเจ้า

เรายึดมั่นความเชื่อและความหวังไว้ในชีวิตพระเยซู ถึงการสิ้นพระชนม์ การคืนพระชนม์

และการเสด็จขึ้นสวรรค์ของพระองค์

และในการที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ถูกประทานมาเมื่อสองพันปีที่แล้ว

เรายังตั้งความเชื่อและความหวังไว้ในสิ่งที่พระคริสต์กำลังกระทำในยุคที่แผ่นดินพระเจ้ากำลังดำเนินต่อเนื่องไป ภายใต้การทรงนำของพระคริสต์ผู้เสด็จขึ้นสวรรค์

และด้วยฤทธานภาพของพระวิญญาณบริสุทธิ์

คริสตจักรก็ได้ดำเนินการอย่างต่อเนื่องในการประกาศข่าวประเสริฐไปสู่ชนชาติทั้งปวง และแน่นอน เราตั้งความเชื่อและความหวังไว้ในสิ่งที่พระคริสต์จะกระทำในอนาคต

เมื่อพระองค์ทำให้แผ่นดินพระเจ้าสำเร็จบริบูรณ์ พระคริสต์จะเสด็จกลับมาด้วยสง่าราศี และนำมาซึ่งความบริบูรณ์ของการทรงสร้างใหม่อันเต็มไปดด้วยสง่าราศีของพระเจ้า

สรุป

ในบทเรียนนี้

เราได้นำเสนอสาระสำคัญของพันธสัญญาเดิมเข้าด้วยกัน นั่นคือแผ่นดินพระเจ้า

เราได้เห็นว่าบรรดาผู้เขียนพันธสัญญาเดิมเชื่ออย่างไรในนิยามที่ว่าพระเจ้าเป็นพระองค์ผู้ทรงอำนาจสูงสุดหาผู้ใดเสมอเหมือน ไม่ตลอดประวัติศาสตร์ที่ผ่านมาและต่อไปในอนาคต

แต่พวกเขาก็เชื่อในนิยามเฉพาะด้วยการครองราชย์ของพระเจ้าจะถูกเปิดเผยเมื่อเวลาผ่านไป

เพื่อที่พระบัญชาของพระเจ้าจะสำเร็จเป็นจริงบนโลกนี้เช่นเดียวกับในสวรรค์

การไปถึงเป้าหมายนี้ในประวัติศาสตร์นั้น เริ่มต้นตั้งแต่ประวัติศาสตร์ยุคแรกเริ่ม

โดยครอบคลุมไปถึงราชกิจของพระเจ้าในประวัติศาสตร์ของชนชาติอิสราเอล

และเป้าหมายสำหรับประวัติศาสตร์นี้ก็ถูกทำให้สำเร็จเป็นจริงผ่านพระคริสต์ ในยุคพันธสัญญาใหม่

ทุกคนที่ศึกษาพันธสัญญาเดิมรู้ว่าอาจเผชิญความสับสน ดังนั้น

จึงสำคัญมากที่จะต้องเข้าใจภาพใหญ่เสมอ

ผู้เขียนพันธสัญญาเดิมทุกคนมีชุดความเชื่อร่วมกันเกี่ยวกับเรื่องแผ่นดินพระเจ้า

และพวกเขาก็เขียนพระวจนะเล่มต่าง ๆ เพื่อต่อยอดแผ่นดินของพระเจ้าบนโลกนี้

พวกเขาเชื่อว่าพระเจ้าทรงสร้างโลกนี้เพื่อให้กลายเป็นแผ่นดินของพระองค์

และรู้ว่าพระองค์จะทำให้แผ่นดินโลกเต็มด้วยสง่าราศีของพระองค์

และรู้ว่าวันหนึ่งพระองค์จะได้รับคำสรรเสริญอันไม่มีที่สิ้นสุดจากทุกสิ่งที่พระองค์ทรงสร้าง

พระเจ้าจะทำให้ผลในบั้นปลายนี้สำเร็จโดยผ่านมนุษย์ ผู้เป็นพระฉายของพระองค์

และถึงแม้จะมีความท้าทายจากสิ่งชั่วร้าย แผ่นดินนี้จะไม่มัววันล้มเหลว ในทุกโอกาส

พันธสัญญาเดมนั้นคาดการณ์ถึงพระเยซูว่าเป็นผู้ที่จะทำให้จุดประสงค์ของพระเจ้าสำเร็จเป็นจริง

พระเยซูจะนำแผ่นดินของพระเจ้ามาสู่โลกนี้

และจะประทอนความชื่นชมยินดีแห่งการครองราชย์ร่วมกับพระองค์ในแผ่นดินอันเต็มไปดด้วยสง่าราศีชั่วนิรันดร์แก่คนเหล่านั้นที่ศรัทธาในพระองค์

ดร. ริชาร์ด พเรตต์ จูเนียร์ เป็นผู้ร่วมก่อตั้งและประธานของ องค์กร “พันธกิจรับใช้แห่งสหัสวรรษที่สาม” (Third Millennium Ministries) ท่านดำรงตำแหน่งศาสตราจารย์ด้านพันธสัญญาเดิม ที่วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมปฏิรูป (Reformed Theological Seminary) เป็นเวลากว่า 20 ปี และเป็นประธานภาควิชาพันธสัญญาเดิม ในฐานะผู้รับใช้ที่ได้รับการสถาปนา ดร. พเรตต์เดินทางอย่างกว้างขวางเพื่อประกาศข่าวประเสริฐและทำการสอนสอน ท่านศึกษาที่วิทยาลัยศาสนศาสตร์เวสต์มินสเตอร์ (Westminster Theological Seminary) ได้รับปริญญาศาสนศาสตร์มหาบัณฑิตจากวิทยาลัยพระคริสต์ธรรมยูเนียน (Union Theological Seminary) และสำเร็จการศึกษาระดับศาสนศาสตร์ดุษฎีบัณฑิตด้านพันธสัญญาเดิมศึกษาจากมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด (Harvard University) ดร. พเรตต์เป็นบรรณาธิการทั่วไปของ “พระคัมภีร์ฉบับนานาชาติใหม่เพื่อจิตวิญญาณแห่งปฏิรูปศึกษา” (NIV Spirit of the Reformation Study Bible) และเป็นหนึ่งในผู้แปล “พระคัมภีร์ฉบับชีวิตใหม่” (New Living Translation) นอกจากนี้ ท่านยังได้เขียนบทความและหนังสืออีกมากมาย ซึ่งรวมถึง “จงอธิษฐานด้วยดวงตาที่เปิดอยู่” (Pray with Your Eyes Open) “ทุกความคิดได้ความควบคุม” (Every Thought Captive) “สร้างไว้ให้มศักดิ์ศรี” (Designed for Dignity) “พระองค์ประทานเรื่องราวแก่เรา” (He Gave Us Stories) “อรรถาธิบายสำหรับ 1 และ 2 พงศาวดาร” (Commentary on 1 & 2 Chronicles) และ “อรรถาธิบาย 1 และ 2 โครินธ์”

ดร. ริก บอยด์ เป็นศาสตราจารย์สาขาการตีความพระคัมภีร์ ณ วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมเวสต์มินสเตอร์

ดร. โรเบิร์ต บี ชิสโฮล์ม จูเนียร์ เป็นประธานภาควิชาและศาสตราจารย์ด้านพันธสัญญาเดิม ณ วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมดัลลัส

ดร. ดักลาส กรอปป์ เป็นอดีตศาสตราจารย์ด้านพันธสัญญาเดิมและรองคณบดีฝ่ายวิชาการ ณ วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมพระเจ้าผู้ไถ่ (Redeemer Seminary)

ดร. แกรนท์ อาร์ ออสบอร์น (1942-2018) เคยเป็นศาสตราจารย์ด้านพันธสัญญาใหม่ ณ วิทยาลัยศาสนศาสตร์ทรินิตี้เพื่อการประกาศ (Trinity Evangelical Divinity School)

โยฮานเนส พร็อบโทวโซ ดุษฎีบัณฑิต ปฏิบัติหน้าที่ ณ วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมบาตูลู

ดร. สกอตต์ เรดต์ เป็นอธิการบดีประจำวิทยาเขตกรุงวอชิงตัน ดี. ซี. ของวิทยาลัยพระคริสต์ธรรมปฏิรูป (Reformed Theological Seminary) และเป็นรองศาสตราจารย์ด้านพันธสัญญาเดิม

ดร. ไบรอัน ดี รัสเซล เป็นศาสตราจารย์ด้านพระคริสต์ธรรมคัมภีร์ศึกษา และเป็นคณบดีสำนักวิชาพันธกิจในเขตเมือง ณ วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมแอสบิวรี ในเมืองออร์แลนโด รัฐฟลอริดา

ดร. ดาเนียล ชิมังโก เป็นอาจารย์ใหญ่ ณ สถาบันพระคริสต์ธรรมคัมภีร์แห่งแอฟริกาใต้ที่เคปทาวน์

ดร. วุยานี ซินโด เป็นอาจารย์ ณ วิทยาลัยจอร์จ ไวท์ฟีลด์ ในแอฟริกาใต้

ดร. สตีเฟน เวลล์ม เป็นศาสตราจารย์ด้านศาสนศาสตร์คริสเตียน ที่วิทยาลัยศาสนศาสตร์เซาธ์เทิร์น
แบ็บติสต์

ดร. โจนาธาน ดี เวิร์ธริงตัน เป็นผู้อำนวยการด้านการพัฒนาหลักสูตร ณ สถาบันฝึกผู้นำนานาชาติ
(Training Leaders International)